SANDRA LEWIS

Verisoara Caroline

ALCRIS

Romance

Capitolul 1

„ACASĂ” - glasul roţilor de tren părea să şoptească - „mergem acasă, mergem *acasă...”* şi cu toate că mare parte din drumul de la Londra până în York am moţăit, cuvintele continuau să-mi răsune înăbuşit în creier.

Totuşi, gândul era ciudat, având în vedere că Anglia era o ţară pe care n-o mai vizitasem până atunci. Eram născută în Franţa şi îmi petrecusem acolo toţi cei douăzeci şi unu de ani; în majoritate la Paris, dar parţial şi cu bunica din partea mamei, la Dieppe.

Chiar de acolo mă îmbarcasem pe vaporul cu zbaturi, aparţinând General Steam Navigation Company. Astfel, traversasem Canalul spre Newhaven - după o escală la Brighton - iar de acolo până la Londra venisem cu unul din trenurile companiei.

A doua zi, mă îndreptam spre nord pe calea ferată Londra - Birmingham. Conform ghidului şi hărţii Bradshaw, urma să oprim la Rugby, Derby şi Normanton, înainte de a ajunge la York - iar până în acel moment, vom fi utilizat căi ferate ţinând de patru companii de transport diferite! Toată această călătorie prin Anglia, cu o viteză de cam cincizeci de kilometri pe oră, şi perspectiva întâlnirii cu vărul Francis şi familia lui îmi provocau o vie emoţie. Şi totuşi, cu vremea, aţipeam din ce în ce mai des.

„O doamnă nu doarme niciodată în public.” Maxima reţinută în perioada şcolii mănăstireşti contribuia la poziţia verticală a coloanei mele vertbrale, sprijinită pe spătarul de lemn al banchetei din compartiment. Boneta era prevăzută cu un văl care-mi masca, speram, frecventele închideri necontrolabile ale pleopelor.

Astă-noapte, în camera de han londonez, îmi fusese imposibil să dorm, datorită bătăilor propriei inimi, ce dominau parcă zgomotul traficului de afară. Acum, când ar fi fost normal să nu pierd nici un amănunt al peisajului ţării natale a tatălui meu, pur si simplu nu reuşeam să stau trează ...

„Acasă - mergem acasă - mergem . . . ”

In compartimentul rezervat femeilor era exagerat de cald şi asta îmi accentua somnolenţa. Aproape că-mi doream să nu fi călătorit cu clasa I, în vagoane închise cu acoperiş şi pereţi. Clasele a Il-a şi a III-a dispuneau de vagoane deschise; îmi închipuiam că pasagerii de acolo se bucurau din plin de frumuseţea zilei de vară. Mai mult, celelalte călătoare din compartiment păreau decise să nu deschidă fereastra. O auzisem pe una din matroane spunându-i alteia: „fumul de la locomotivă, draga mea, poate fi extrem de neplăcut. Apoi mai sunt şi scântei, funingine, praf - foarte dăunătoare tenului şi hainelor, poţi să mă crezi, fiindcă e a patra călătorie pe calea ferată pe care o întreprind!”

Femeile erau însoţite de trei tinere fete. Purtau corsaje strâmte cu umeri căzuţi, şaluri, centuri late de pânză şi fuste cu volane în formă de clopot - cam după acelaşi tipic pe care-l adoptasem şi eu, căci acestea erau ultimile linii ale modei, impuse de tânăra regină Victoria. Insă fetele purtau culori pastelate, în vreme ce hainele mele erau gri-verzui .

- Umbreluţa se asortează cu nuanţa ochilor tăi, *chérie,* declarase bunica Jeanne, aprobându-mi achiziţiile de la Paris. Cu toate astea, le invidiam pe tinerele englezoaice cu hainele lor fine de muselină şi batist, mirosind vag a lavandă.

Lavanda ... Cât de mult poate evoca un parfum copilăria, mi-am spus, închizând din nou ochii sub efectul soarelui care inunda partea mea de compartiment. Bunica avea o tufă de lavandă care se extindea pe lângă pavajul curţii din spate. Atunci când florile purpurii se deschideau, încântându-ne cu mireasma lor, îmi păreau un fel de miracol al supravieţuirii; fiindcă tufa aceea era singura plantă ce rezista pe solul din spatele bucătăriei, unde se curăţau oalele, se spăla lâna şi se băteau covoarele, iar o căpriţă,

pe nume *Bijou,* colinda aproape liberă. Acum, parfumul fetelor îmi amintea de toate astea şi, dintr-o dată, m-am întors cu gândul la pensiunea unde mă născusem, în cartierul pescăresc Le Pollet, din Dieppe.

Ca multe alte case din vechiul port, a noastră era înaltă, îngustă şi n-avea scară interioară. Pentru a ajunge la dormitoare, trebuia să străbaţi întregul parter până în spate, apoi să urci pe o scară exterioară de lemn, cu paliere la fiecare etaj şi uşi care dădeau din platformele şubrede spre fiecare apartament.

Camerele erau închiriate celor veniţi în vacanţă, mulţi dintre ei fiind englezi. Călătorii britanici apreciau de multă vreme Dieppe, mai cu seamă pictorii, fermecaţi de calitatea luminii.

Ca artist, sosise şi tatăl meu, în 1816, după înfrângerea şi exilarea împăratului Bonaparte. Pe atunci, doar câţiva englezi se aventurau să vină

- întreprinderea solicita încredere în posibilitatea ca până de curând inamicii să devină prieteni! - iar tata îmi vorbea, cu veselă nostalgie, despre minunaţii ani ai tinereţii lui. îi cunoscuse pe Cotman, pe Turner şi mulţi alţi pictori, care apoi avuseseră succes şi deveniseră faimoşi. însă asemenea recompense îl ocoliseră pe John Malbis, tatăl meu. Cu toate că nu cred să-l fi afectat în vreun fel, deoarece descoperise alte împliniri şi nu se lăsase niciodată pradă amărăciunii sau nemulţumirii.

- Ah, Caro, obişnuia el să-mi spună cu un zâmbet luminos, am avut marele noroc să întâlnesc mari pictori. De asemenea, scriitori şi muzicieni. Şi apoi, desigur, pe mama ta, cel mai singular talent!

Josette era fiica proprietăresei. Avea şaisprezece ani în acea primă „vară engleză", când John închiriase un apartament la Madame Jeanne Ivry, cea care urma să-mi devină bunică.

- Josette m-a cucerit încă din primul moment, îşi amintea el uneori, când eram doar noi doi, plimbându-ne pe promontoriul de lângă oraş, unde obişnuia să picteze plante. Părul acela roşu rebel, energia debordantă - *şi vocea.* Apoi îşi lăsa capul pe spate într-un hohot de râs. Le întrecea în cânt pe toate nevestele pescarilor din Le Pollet, la festivalurile lor nebune. Şi dansa, în acelaşi timp, fără să-şi piardă suflul. De o sută de ori am încercat

s-o pictez în zilele alea, înainte de a ne căsători, dar tot ce a apărut pe pânzele mele a fost o bonetă albă neclară, o fustă roş-albastră şi nişte picioare subţiri bronzate, încălţate cu saboţi. în lipsa cântecelor, n-o puteam reda acceptabil.

Aceleaşi cântece ale Josettei deveniseră acum faimoase în tot Parisul. Mama le cântase în toate cafenelele, restaurantele, bistrourile, salile de dans si-n spectacolele de revistă - în special localuri zgomotoase si grosolane, în care probabil că se simţea mult mai bine decât ar fi reusit vreodată sărmanul meu blajin părinte. Cu toate astea, îsi dedicase întreaga viaţă promovării talentului ei, asumându-si rolul de impresar si acompaniator.

Eu eram plecată la scoala cu internat de pe lângă o mănăstire, când, în 1830, Parisul trecuse printr-o a doua revoluţie în mai puţin de cincizeci de ani, asa că n-am asistat la luptele care au culminat cu alungarea familiei de Bourbon. Fusesem botezată după unul dintre ei, Caroline, ducesă de Berri, foarte populară în Dieppe la vremea naşterii mele. Fusesem moartă de îngrijorare până ce părinţii reusiseră să mă viziteze; scurta revoltă se încheiase si aveam un nou rege din familia Orleans, actualul LouisPhilippe. Cu ochii plini de lacrimi, i-am implorat să mă ia înapoi la Paris si să fiu înscrisă la o scoală fără internat, iar ei au cedat, desi bântuia holera. Dar nici unul dintre noi nu s-a molipsit; poate din cauza grijii cu care păstram mereu la noi pacheţele cu clorură de var, ca majoritatea oamenilor.

Locuiam pe strada Soulnier si în apartamentul mare si sărăcăcios de acolo, mi-am cunoscut pentru prima oară rudele din Anglia: Francis Malbis, vărul tatei si splendida lui soţie, Arabella.

Atât de multe lucruri auzisem despre Francis, încât aveam senzaţia că-l stiam dintotdeauna. El si tata fuseseră crescuţi împreună de unchiul lor burlac, Giles, un afacerist bogat din York. Giles îsi alesese viitorii mostenitori dintre copiii celor doi fraţi pe care-i avea, dar Francis rămăsese unic mostenitor după ce tânărul John îsi împachetase pânzele si sevaletul si plecase ... Tata păstrase întotdeauna o miniatură reprezentându-l pe Francis, asa că eram pregătită să întâlnesc acei ochii albastri si zâmbetul neprihănit si cavaleresc.

Insă frumuseţea extraordinară a Arabellei fusese total neasteptată: brunetă si vioaie, într-un fel pe care nu-l asociasem niciodată cu englezoaicele. Când se afla într-o încăpere, sau pe o stradă aglomerată, atrăgea si reţinea toate privirile din preajmă, de parcă vitalitatea ei era un soi de magnet; căci era la fel de sprintenă si de plină de viaţă pe cât era de frumoasă.

Cu toate că fusese foarte amabilă si încântătoare - o dată se oferise chiar să-mi aranjeze părul blond în inele - în faţa ei mă simţeam ca un şoricel. De câte ori privirea mea trecea de la ea la Francis şi vedeam că este complet absorbit, părând să nici nu-mi observe existenţa, simţeam o înţepătură în inimă. Nu erau căsătoriţi de prea multă vreme. Frumuseţea lui era parcă amplificată de bucuria pe care i-o provoca soţia, astfel încât figura îi radia şi părea chiar mai tânăr decât în pomenita miniatură din adolescenţă. La cei aproape unsprezece ani ai mei, eram ameţită, fermecată, atât de Francis, cât şi de Arabella.

Dar eu căutam aprecierea rubedeniei mele. Tânjeam să mă fac remarcată de vărul tatei. Era cel mai frumos bărbat pe care-l văzusem vreodată. Totuşi, de fiecare dată când îmi vorbea, încercând cu răbdare să găsească puncte de interes comun, îmi pierea glasul şi îngheţam prosteşte; iar pieptul meu îngust de copil se umplea de lacrimi nevăzute, fără nici un motiv.

Pe perioada acelei vizite a rudelor sale, cred că-l dezamăgisem pe tata. Prietenia cu Francis însemna foarte mult pentru el, ţinând cont că toţi ceilalţi îl ignorau de când ieşise din afacerea de familie. Şi iată-mă - singur rezultat al foarte „nepotrivitei” sale căsătorii - plictisitoare, cu limba legată şi ridicol de ciudată; părând să nu-mi pese de musafiri.

îmi păsase. Suferisem din cauza propriilor imperfecţiuni. Iar într-o noapte, simţisem tot supliciul unei emoţii fără nume.

Mă duceam spre camera mea, la capătul culoarului. în seara aceea, mama trebuia să cânte la două cafenele diferite, aşa că ea şi tata plecaseră mai devreme. Francis şi Arabella plănuiau să li se alăture la cel de-al doiolea spectacol, după care urmau să cineze împreună. Eu trebuia să mă culc fără tărăboi - Hortense, de la bucătărie, urmând să mă supravegheze de la distanţă.

Drumul meu trecea prin faţa camerei „de oaspeţi”. Uşa lor era întredeschisă; întunericul de pe culoar era întrerupt de un dreptunghi de lumină aurie. Ceea ce văzusem nu fusese decât o reflexie în oglindă, care căpătase astfel valenţe de fantezie. Cu toate astea, efectul fusese mai puternic decât al unei observaţii directe.

Lângă patul mare, Arabella se gătea. Rochia ei albastru-safir stătea pregătită pe cuvertură, cu mânecile bufante - pe care mi le arătase ceva mai devreme - cusute cu fir de aur pentru a le păstra forma rotundă. Stătea cu spatele spre oglindă. Purta un neglijeu care cădea într-o cascadă de dantelă albă de la umeri până la călcâie, părul negru-intens revărsându-se pe deasupra.

Fără să scot vreun sunet, m-am rezemat de peretele coridorului si am privit fascinată imaginea din oglindă. Nu simţeam vinovăţie, nefiind constientă de indiscreţia gestului. Pur si simplu nu-mi puteam lua ochii de la frumuseţea si luxul mai presus de orice văzusem la teatru până atunci: imaginea reflectată a Arabellei.

Dar si a lui Francis, după cum mi-am dat seama surprinsă. Complet îmbrăcat cu hainele de seară - redingotă închisă la culoare si pantaloni strâmţi, cravată de mătase albă, înfâsurată în jurul gulerului înalt - apăruse dintr-o dată lângă ea. Mâinile lui îi cuprinseseră umerii si o întorseseră cu faţa spre el. Am auzit protestul ei amuzat si dezmierdările lui soptite. Apoi neglijeul a alunecat de pe umerii ei, iar mâinile lui Francis îl mototoleau frenetic, de parcă ar fi fost un obiect ce trebuia aruncat în grabă. Am apucat să zăresc conturul de fildes al soldurilor si coapselor Arabellei, iesind în relief pe fundalul costumului lui negru .

înnebunită, am rupt-o la fugă până în camera mea; toate nelămuririle vieţii mele de până atunci dezlegându-se dintr-o dată. *Aceasta* era dragostea matură. Mă excludea, cu toate că înţelegerea mă coplesise ... Niciodată n-aveam să fiu suficient de frumoasă. N-aveam cum să întâlnesc un bărbat mai frumos decât Francis Malbis. Iar un compromis era de neconceput.

***

Desi pe parcursul vieţii îmi făcusem o mulţime de prieteni de

sex opus, nu m-am îndrăgostit cu adevărat de nici unul - dragostea aceea acaparatoare, împăcată, perfectă, asa cum simţeam că ar fi trebuit să fie. Apoi, chiar înainte să împlinesc saptesprezece ani, tata a murit de pneumonie.

Dintre toţi oamenii pe care i-am cunoscut, el însemnase cel mai mult pentru mine. Dar m-am forţat să accept că pierderea suferită de mama era mai mare.

La o lună după ceremonia funerară, Francis ne-a vizitat. Nu reusise să vină mai curând, spusese el, din cauză că fusese plecat de acasă cu afaceri. Arabella nu putuse călători fiindcă astepta un al doilea copil - aveau deja o fetiţă.

Când mama s-a dus la bucătărie să-i dea indicaţii Hortensei, privind cina oaspetelui, l-am întrebat despre evenimentul care mă interesa cel mai mult:

- Speraţi ca de data asta să fie băiat, vere Francis?

-Ah, da, Caroline. S-a aplecat înainte cu vizibil interes, considerându-mă un companion mult mai demn de atenţie decât la precedenta vizită. Micuţa Helen este o dulceaţă, desigur - are aproape şase ani şi promite să semene cu mama ei - dar afacerea de familie are nevoie de un moştenitor care s-o preia. Apoi începuse să-mi povestească despre importurile firmei: mai ales vinuri, dar şi unele mărci de ceai sau cafea. Mi-a flatat inteligenţa - ca şi cunoştinţele de geografie - închipuindu-şi că ştiam totul despre produsele şi locurile pe care le menţionase!

După masă, mama şi-a cerut scuze şi a plecat la o întâlnire importantă, pe care pretindea că o stabilise mai devreme, deşi până în momentul acela nu auzisem nimic despre aşa ceva. Francis şi cu mine am continuat să stăm de vorbă. înăbuşindu-mi lacrimile, i-am povestit despre tata. Apoi i-am ascultat relatările unor episoade din tinereţea petrecută împreună: despre casa în care locuiseră la York, după ce fuseseră luaţi din familiile lor de formidabilul unchi Giles; despre o mătuşă, Kate, care se căsătorise cu un funcţionar al Est India Company.

Cred că mai auzisem toate astea. Văzusem şi sumedenia de schiţe ale tatei, reprezentând oamenii şi locurile, dar ascultându-l pe Francis, mi s-au revelat aspecte inedite ale provenienţei

engleze a familiei mele. în afară de asta, acum eram aproape matură, în ciuda iubirii juvenile pe care o purtam încă vărului tatei şi a geloziei copilăreşti resimţite faţă de soţia lui. învăţasem să îngrop adânc în mine asemenea emoţii şi, o dată îngropate, acestea urmau să moară în cele din urmă.

- Cândva, vei veni la York să ne vizitezi, nu-i aşa, verişoară Caroline? întrebase Francis în vreme ce se ridica să plece. împreună cu mama ta? adăugase, deşi cu ceva mai puţin entuziasm, astfel încât mi-am dat seama că, asemenea unchiului Giles, nici el n-o acceptase pe Josette: fiica gazdei, care cânta acele groaznice cântece şi pusese mâna pe tata, trăgându-l în jos.

- Mulţumesc, vere Francis, murmurasem eu. Poate, cândva ... Mă îndoiam că se va ivi vreodată ocazia, sau că vom avea suficienţi bani. între timp, poate că ne daţi de veste când se va naşte copilul ... Brusc, mai mult decât orice, am sperat să aibă parte de băiatul pe care şi-l dorea cu disperare.

- Bineînţeles. Arabella sugera că ai putea să-i fii nasă. La revedere, Caro. Era prima oară când folosea apelativul si m-am întrebat dacă stia că în italiană înseamnă „dragă". Apoi, ridicându-mi bărbia cu un deget, m-a pupat pe nas si s-a grăbit să prindă diligenţa de Rouen.

Au trecut câteva luni până să primesc o scrisoare de la el, iar când a sosit, conţinea vesti proaste. Copilul - băieţel - se născuse mort. I-am scris Arabellei cu o compasiune si o căldură pe care nu le mai simţisem niciodată. Mi-a răspuns cu afectuoasă recunostinţă si am devenit prietene.

Intre timp, mă străduiam să-l suplinesc pe tata ca impresar al Josettei

- îmi ceruse să nu-i mai spun „mamă". Spre norocul meu, tata mă învăţase o mulţime de lucruri înainte de moarte. Să ţin contabilitatea, să întocmesc listele de angajamente, să fac aranjamentele de călătorie, să negociez onorarii si contracte ... Preluasem si însărcinarea de costumier si luam lecţii de acompaniament la pian pentru întregul ei repertoriu, ca măsură de prevedere dacă pianistul nu s-ar fi arătat. Nu era simplu s-o acompaniezi; Josettei îi sărea repede ţandăra.

Călătoream cu ea peste tot, având grijă de bagaje, de rezervări si de cele un milion de necesităţi ale unei cariere itinerante. Ţineam s-o scutesc de asemenea griji neplăcute. Ultimile cuvinte ale tatei fuseseră: ai grijă de mama ta, Caro.

Eram suficient de puternică să mă descurc singură cu toate cele si în acelasi timp să mă bucur de plăcerile succesului si ale publicului binevoitor; după cum supravieţuiam împreună serilor catastrofale, sau călătoriilor obositoare. Talentul ei începuse să-mi absoarbă energiile, cum se întâmplase si cu tata. Nici nu mă mai puteam gândi la dragoste, dincolo de trilurile sau soaptele vocii ei, în vreme ce parcurgea toată gama sentimentelor umane.

Apoi se petrecuse ceva total neasteptat. Nu pentru mine - desi avea să mă afecteze profund - ci pentru Josette.

Intr-un Ajun de Crăciun, era angajată pentru un spectacol de noapte la un salon parizian - stilul ei scandalos începuse să devină acceptabil pentru localurile mai "bune”. Trebuia să cânte de la zece la unsprezece. Apoi, după o pauză de consumaţie, urma să asigure distracţia până la miezul nopţii, când până si vocea ei penetrantă n-ar mai fi reusit să acopere vacarmul.

După a treia melodie, mă retrăsesem în cabină, satisfăcută că se afla într-o formă de vârf si era capabilă să-şi încânte sofisticatul auditoriu cu fiorii după care tânjea. In elegantul salon alb cu decoraţiuni aurii, unde, după spusele cuiva, Frederik Chopin concertase anul trecut, se aflau vreo şaizeci de persoane. In momentul de faţă, Josette era stăpână absolută a locului, eclipsând şi pianul de concert la care era aşezat ultimul acompaniator, Henri Savoyard.

Era un bărbat înalt, bine făcut, de cam treizeci şi cinci de ani, după părerea mea; şi cu toată barba neagră şi ochelarii pe care-i purta, avea un aspect aristocratic - ciudată alegere, îmi spusesem cu trei săptămâni în urmă, când Josette îl angajase. Pentru ambii opţiunea era neobişnuită, fiindcă el era în mod clar un pianist clasic, disciplinat, tradiţionalist, în vreme ce Josette îşi impunea propriile reguli melodice.

Acest bărbat formidabil se prezentase la noi acasă, pe strada Soulnier, într-o după-amiază de haos total. Tocmai primisem un

bilet de la André Guidaine, tânărul acompaniator cu care lucrasem toată vara, în care ne anunţa că, în momentul lecturii, urma să fi părăsit Parisul. Regreta ... şi aşa mai departe; dar ne recomanda ca înlocuitor un prieten. Dacă *madame* era amabilă să-l asculte pe un oarecare domn Henri Savoyard ...

- N-am mai auzit de el! strigase Josette. Apoi rupsese bileţelul lui André, blestemându-l pe autor fiindcă o lăsase baltă după toate câte le făcuse pentru el; şi încă pe nepusă masă.

- Am să te acompaniez eu până vei găsi un înlocuitor, am spus împăciuitor, cu toate că, în dispoziţia actuală, ştiam că va fi mult mai dificil decât de obicei. In ultima vreme, Josette nu-şi găsise liniştea; era mereu nervoasă, cu toane şi reacţii neaşteptate. Nu-mi dădeam seama din ce cauză. Nu mi se părea posibil ca cei patru ani de văduvie să fi devenit prea mult pentru temperamentul ei. După toate cele, avusese o grămadă de admiratori, dar nu păruse niciodată atrasă de ideea unei noi căsătorii. Bănuiam că, din când în când, accepta câte un amant.

In după-amiaza aceea de decembrie, după o oră de repetiţie cu domnul Henri Savoyard, care îşi făcuse apariţia la mai puţin de un ceas după epistola lui André, îl şi angajase pe post de acompaniator.

Părea să fie la curent cu activitatea ei, de parcă i-ar fi urmărit cariera de ceva timp. Când l-am întrebat despre amicul André, cel dispărut peste noapte - care nu-i menţionase niciodată existenţa, cu toate că vorbisem adesea în cele sase luni de colaborare - pentru o clipă, Henri Savoyard păruse să nu-i recunoască numele. M-am simţit stânjenită.

Insă Josette era tot mai entuziasmată de prestaţia lui Savoyard - chiar propriile performanţe se îmbunătăţiseră spectaculos, atât în privinţa conţinutului cât si a interpretării. Cu toată vizibila lui înversunare, care-mi dădea fiori, Savoyard părea să răspundă tuturor necesităţilor ei muzicale.

Până în Ajunul Crăciunului, repetaseră întregul repertoriu, petrecând împreună ore întregi, în vreme ce eu mă ocupam de acte, de ţinute, de aranjamentele florale. In vremea din urmă, pe adresa Josettei începuseră să sosească o mulţime de buchete

scumpe, din partea unui comerciant de cereale din Rouen si a unui negustor de textile din Lille. Dar întrucât ea nu părea să-i poată deosebi, nu-mi făceam porobleme. Singura îngrijorare mi-o provoca Henri Savoyard.

Mă nedumerea. Existau multe lucruri neclare în povestea lui, dar nu eram capabilă să le definesc clar ...

Totusi, de Ajun, atunci când m-am retras în cabină, eram destul de fericită. Toate mergeau bine, atât aici cât si acasă, în strada Soulnier. Tocmai ne redecoraserăm apartamentul si mai rămăseseră niste bani la bancă. Poate că vom călători în Anglia cândva. Mă întrebam dacă Arabella mai născuse vreun copil. Trecuseră aproape doi ani de când nu mai primisem vesti de la ea sau de la Francis, cu toate că le scrisesem de câteva ori.

Am pregătit costumul următor al Josettei. Era o rochie de mătase complet albă, ale cărei falduri severe, clasice aminteau de picturile lui Jacques Louis David, de la începutul secolului. Am verificat ca toate accesoriile să fie la îndemână: apa ei favorită de toaletă, periile de păr, pastilele pentru gât, pantofii de schimb si, desigur, panglica rosie care urma să-i înfăsoare gâtul, ascunsă de o esarfă până în momentul culminant al ultimului cântec - care era si cel mai renumit. Era o bucată cu titlu macabru, *„A la guillotine”,* care avea darul să paralizeze aproape auditoriul. Cel puţin treizeci de secunde după terminare, nimeni dintre cei prezenţi nu misca si nu vorbea. Ca si cum ar fi simţit atingerea lamei ghilotinei pe propriile gâturi, în momentul când vedeau nelinistitoarea pată purpurie pe al Josettei.

In clipa aceea, ea îsi făcu apariţia, impetuoasă, îmbujorată, triumfătoare, azvârlind deja bluza albastră pescărească, pe care o purtase în prima parte a spectacolului. Am ajutat-o să scoată fusta rosie si combinezonul. Cu o serpuire, scăpă de ele dintr-o dată si-si aruncă pantofii cât colo. Apoi, rămasă numai în corsajul decoltat si chiloţi, se lăsă să cadă pe un scaun, râzând, si îsi puse picioarele goale pe tăblia mesei de toaletă. I-am sters pielea umedă de transpiraţie cu apă de toaletă, apoi i-am pieptănat părul. Cu toate că mergea pe treizeci si nouă de ani, culoarea

naturală a părului era tot rosu-aprins.

- Caro, spuse ea, ronţăind o bomboană pentru calmarea coardelor vocale, cine crezi că este în sală? Un compozitor faimos. Haide, ghiceste!

Am răspuns la întâmplare:

- Franz Liszt?

- Nu, altcineva.

Terminând de pieptănat părul, am început să-i leg sandalele grecesti.

- Nu stiu. Cine?

Isi aruncă braţele în lături.

- Insusi Rossini - imaginează-ţi! La cazinoul din Dieppe, obisnuiau să-i interpreteze compoziţiile, iar eu le ascultam de afară, fără să-mi treacă prin minte că, într-o bună zi, voi ajunge să cânt în faţa lui. S-a ridicat, întinzându-se după rochia albă. N-o purta cu furou. Mă întreb ce va spune domnul Rossini despre *„A la guillotine”.*

Usa fu dată de perete.

- N-o s-o audă, scrâsni printre dinţi Henri Savoyard.

Trântind usa în urmă, traversă încăperea, însfăcă rochia albă din mâinile Josettei, fără s-o privească, si o rupse. Figura lui bărboasă era înnegurată. Am crezut că-si iesise din minţi. Mă pregăteam s-o apăr pe Josette, pe când el, prinzând-o de mâini, o lipi cu spatele de perete. Eram convinsă că vrea s-o omoare. Probabil că si pe mine, numai că mă împinse cu asemenea violenţă încât m-am prăbusit peste măsuţa de toaletă, dărâmând tot ce se afla pe ea.

In vreme ce mă ridicam, Josette îl întrebă, aparent calmă:

- Şi de ce nu, Henri?

El scrâsnise.

- Fiindcă este un cântec vulgar, dezgustător, depravat. Apelează la instinctele gloatei. Nu mai pot răbda să te văd iar cântând-o - mă auzi? O scutură ca pe o păpuşă, iar ea rămase moale în braţele lui, cu fruntea rezemându-i-se pe piept. Mi-am închipuit că leşinase, dar am auzit-o murmurând:

- Dar este în program. Ştii asta, *mon cher ami.* Trebuie să ...

- Trebuie să ne salvăm. începu să-i sărute cu frenezie ceafa, părul. Josette, hai să plecăm împreună!

Când îşi ridicase fruntea, purta pe figură un zâmbet radios. I-a scos ochelarii şi le-a dat drumul să cadă, neatentă.

- Unde să plecăm, Henri, *mon amour* ? îl întrebase.

El o strânsese la piept.

- Oriunde. Oriunde, *cherie.* Nu sunt sărac. Totul a fost o farsă - aranjament plătit - ca să pot ajunge în preajma ta. Posed o proprietate în Val de Loire, câteva case în Elveţia şi Italia. Sunt ale tale, Josette, dacă vrei să laşi în urmă toate astea - această mizerie - şi să mă urmezi.

Am observat cum mâinile ei se împreunaseră pe ceafa lui, trăgându-l mai aproape. Când am ieşit din cabină, continuau să se sărute, total rupţi de realitatea înconjurătoare.

De parcă ar fi fost vorba de nişte fotografii suprapuse, am revăzut în minte îmbrăţişarea dintre Francis şi Arabella. La ambele cupluri era vizibilă aceeaşi intensitate a sentimentului, aceeaşi încredere reciprocă. Numai că, în ambele cazuri, rolul meu era de spectator; mă simţeam la fel de exclusă, de pierdută.

Mi-a fost foarte clar că, în cele din urmă, Josete se va mărita cu Henri. îl iubise încă de pe vremea în care-l credea un muzicant amărât. Acum, romantismul stratagemei lui şi dezvăluirile privind bogăţia şi existenţa tuturor acelor proprietăţi constituiau o atracţie căreia nici o femeie nu i-ar fi putut rezista. Era ca un fel de basm devenit realitate; un prinţ capabil să îndure orice ca să fie alături de aleasa lui, mai puţin s-o audă cântând povestea înaintaşilor săi ajunşi pradă ghilotinei! Dar pentru mine nu mai rămânea loc în viaţa ei, chiar dacă ar fi continuat să se urce pe scenă din când în când.

Un servitor în livrea venise să se intereseze dacă doamna Malbis era gata să-şi reia spectacolul - trecuse timpul, iar publicul devenea nerăbdător.

I-am spus că n-avea să mai cânte în seara aceea. Se ivise o problemă de ordin personal. Ii ruga s-o ierte . Trimisul plecase.

Pe când stăteam de una singură în coridorul rece dintre

cabine si salon, am auzit primele sunete de clopot care vesteau noul an. Apoi a izbucnit veselia generală si au început să sară dopurile sticlelor de sampanie.

Nu mă simţisem niciodată mai izolată, nesigură de ceea ce avea să-mi aducă anul care abia începea. Dacă mi s-ar fi oferit împlinirea oricărei dorinţe, cred că as fi cerut doar un singur lucru: „dragoste”.

***

Nunta a avut loc după două săptămâni si a ocupat pe larg paginile cotidianelor franceze. Probabil că si unele ziare britanice preluaseră stirea, fiindcă, după numai câteva zile, a sosit o scrisoare de la Francis. Imi era adresată pe strada Soulnier, dar pe plic se specifica „Vă rog transmiteţi”. Poate că-si închipuise că plecasem la vreuna din proprietăţile noului tată vitreg.

De fapt, Henri mă invitase. Puteam să mă mut imediat, oriunde mi-ar fi convenit, spusese el; mi-as fi putut alege chiar încăperile preferate, în vreme ce el si mama urmau sa fie plecaţi în luna de miere, în Italia. Josette insistase să-i accept oferta, dar eu n-o făcusem. Răspunsesem că as fi preferat să mai rămân un timp la Paris; să-mi iau rămas-bun de la prieteni, apoi s-o vizitez pe bunica, la Dieppe, înainte de a lua vreo hotărâre în privinţa viitorului.

Josette îmi transferase toţi banii pe care-i avea la bancă, cu instrucţiuni ferme de a-mi cumpăra niste rochii noi. Henri îi deschisese un cont în Elveţia, iar ea simţise că banii din Franţa se cuvenea să-mi revină mie, ţinând seama că atât eu cât si tata ne străduisem din greu pentru cariera ei. Trebuia să-mi cumpăr niste toalete năucitoare, să am grijă de mine si să-i trimit vesti cât mai des.

Când am revenit în apartamentul pustiu, m-am schimbat într-o rochie veche de lână, culoarea prunei si m-am apucat să sortez lucrurile ce trebuia împachetate. Apoi au început să apară amicii.

Peste câteva zile, când am primit scrisoarea de la Francis, încă nu reusisem să decid măcar un sfert din sortarea obiectelor - vase, haine, cărţi. Dar am renunţat cu plăcere, bucuroasă - cu toată vremea mohorâtă de ianuarie, care-i împiedicase până şi pe cei mai buni prieteni să iasă din casă - să citesc epistola trimisă

de vărul tatei, aşezată direct pe pardoseală.

„Dragă Caroline,

îţi cer iertare pentru îndelungata mea tăcere - pe care ţi-o voi explica în cele ce urmează - cu toate că ai fost atât de amabilă să ne trimiţi trei sau patru epistole. Cu părere de rău, te anunţ că Bella a fost foarte bolnavă, dar acum se simte ceva mai bine.

înainte de a merge mai departe, totuşi, te rugăm să transmiţi felicitări dragei tale mame şi soţului ei. Am aflat despre căsătorie abia ieri, dintr-un ziar. Desigur, imediat m-a dus gândul la propriile tale planuri de viitor şi sunt foarte interesat să le cunosc. Ar fi posibil să includă în sfârşit şi o vizită în Anglia? Casa noastră îţi stă la dispoziţie, oricât şi oricând vei dori.

Simt că prezenţa ta ar fi extrem de profitabilă, mai ales pentru Arabella. Dar şi micuţa Helen ar avea de câştigat, exersându-şi cunoştinţele de franceză. Abia a început să înveţe limba la şcoala ei din York.

Cred că n-am apucat să-ţi împărtăşesc noutatea că am părăsit oraşul pentru a ne stabili la ţară. Sigur că nu; vara trecută, am terminat cu mutatul. Lucrurile s-au petrecut astfel: mare parte din clădirile vechi situate la vest de Tanner Row urmau să fie demolate, pentru a face loc construcţiei noii gări din centrul oraşului - cea mică de la periferie, din Queen Street, devenise deja insuficientă pentru traficul în creştere de persoane şi de mărfuri ... Ei bine, după cum ştii, vechea reşedinţă Malbis se afla în Toft Green, cartierul rezidenţial de la vest de Tanner Row. Erau clădiri mari în zonă - chiar şi un spital şi o casă de corecţie - dar toate au trebuit să dispară pentru a face loc drumului de fier! Anul trecut, mi-am vândut proprietatea companiei de transport. Mi-a părut rău, mai ales din cauza depozitelor care erau situate atât de aproape - şi a beciurilor - dar trebuie să recunosc, am primit un preţ foarte bun din partea preşedintelui, domnul George Hudson. Aşa că am cumpărat această veche reşedinţă la ţară - se numeşte Landers - de unde îţi scriu acum şi pe care sper s-o vizitezi, îndată ce vremea va deveni propice călătoriei. Te descurci foarte bine în engleză, Caroline, aşa că sunt convins că nu vei avea dificultăţi să ajungi până aici, dacă nu voi reuşi să-ţi vin în întâmpinare la

Londra.

Noutăţile şi compania ta vor fi însufleţitoare pentru Bella. Mă tem că existenţa ei este destul de plictisitoare, având în vedere starea actuală de sănătate. însă până la primăvară, se va pune din nou pe picioare, cu voia Domnului. împreună, veţi putea pune la cale toate îmbunătăţirile de care această locuinţă are încă nevoie, precum şi amenajarea grădinii; căci afacerile nu-mi prea lasă vremea necesară.

Sper că ne vom vedea înainte de terminarea acestui an. Repetând urările de bine adresate mamei tale, tatălui vitreg şi ţie, Rămân mereu acelaşi văr afectuos,

Francis Malbis”

Pe parcursul zilei, am recitit scrisoarea de câteva ori, în pauzele de împachetat. Apartamentul arăta din ce în ce mai dezolant. Când s-a lăsat întunericul, am aprins lămpile din camera, în care continua să ardă focul. Singură acolo, am hotărât că în sfârşit venise vremea să-mi vizitez rudele din Anglia - dacă nu pentru altceva, măcar fiindcă trebuia să înlocuiesc cumva rădăcinile pe care tocmai le pierdusem.

Acum dispăruse pericolul de a-mi frânge inima din cauza lui Francis, sau gelozind-o pe Arabella. Nici nu mai aveam de ce să mă simt ca un intrus în vieţile lor; Francis subliniase de mai multe ori că le puteam fi utilă. într-adevăr, căpătasem convingerea că avea nevoie de prezenţa mea. Din rândurile lui răzbătea această sugestie - şi chiar o notă de disperare?

Cu toate astea, nu-mi sugerase să vin imediat. Poate că vizitele peste iarnă n-ar fi făcut decât să amplifice pericolele şi dificultăţile vieţii în nordul Angliei. îmi aminteam poveştile tatălui meu, despre zăpezi care depăşeau gardurile de pe marginea drumului; sau despre inundaţiile ce acopereau zonele Yorkului situate în apropierea sau între cele două râuri pe care se întemeiase oraşul.

în cazul acesta, era preferabi să aştept sosirea verii şi până atunci, să-mi petrec timpul la Dieppe, ajutând-o pe Jeanne la pensiune.

Mai întâi, trebuia să termin cu lichidarea apartamentului.

Josette spusese că puteam păstra orice mi-as fi dorit, iar restul să-l vând negustorilor de vechituri. Am decis să renunţ la toată mobila - în mare parte cedând-o prietenilor, care insistaseră să-mi facă diverse daruri de despărţire - ca si cum i-as fi putut uita! Jeanne îsi manifestase dorinţa de a primi materialele textile, porţelanurile si ustensilele de bucătărie, asa că toate astea urma să le împachetez separat pentru expediere cu trenul. Calea ferată Paris-Dieppe nu era încă gata, dar urma să fie dată în folosinţă cât de curând. In sfârsit, voiam să păstrez pentru mine doar caietele de schiţe si picturile tatei, mai ales studiile botanice; dar si portretele sau peisajele. Toate fuseseră ambalate si depozitate în pod si nimeni nu le mai văzuse de ani de zile. Ar fi trebuit să le trimit tot la Dieppe, împreună cu lucrurile pentru Jeanne, iar dacă vreodată as fi avut propria casă ...

Până la sfârsitul lunii ianuarie, apartamentul din strada Soulnier era gol. Părea nu atât dezolant cât estompat într-un fel de ceaţă, ca amintirile unui bătrân, care reveneau totusi cu claritate, uneori.

De frica acelor bruste rememorări ale trecutului, am plecat repede, fără să mă mai uit în urmă. Am înmânat cheile portăresei si m-am urcat în birja care mă astepta în bătaia lapoviţei de afară. Acoperisurile pariziene căpătaseră o lucire de marmură albastru-cenusie.

Inainte de a revedea Parisul, urma să vizitez Anglia.

Capitolul 2

Trenul rămase imobilizat douăzeci de minute în gara Rugby, pentru a se completa stocul de cărbune si apă al locomotivei, precum si pentru înviorarea pasagerilor. Companioanele mele m-au invitat cu amabilitate să le însoţesc în sala de asteptare.

Pe când ne întorceam, am observat pentru prima oară grupul de tineri

- ar fi fost într-adevăr greu să n-o fac, ţinând seama de cât erau de gălăgiosi. Pătrunseseră în gară, după ce coborâseră dintr-o trăsură cu patru cai, iar acum asediau casa de bilete.

- Până la York, l-am auzit spunând pe unul dintre ei, clasa a III-a! Ceilalţi râdeau, îngrămădindu-si bagajele si tolănindu-se sprijiniţi de pereţii încăperii, în vreme ce funcţionarul agasat le completa biletele.

Una dintre doamnele care mă însoţeau - pe nume Dorner, lucru pe care-l aflasem când se făcuseră prezentările - pufni si declară cu vizibil dispreţ:

- Domni de Oxford, ce să mai spunem! Apoi ne grăbi, atât pe mine cât si pe fete, spre compartimentul unde un funcţionar în uniformă fusese plătit să ne ţină locurile.

Ferestrele închise estompară sunetele ce veneau de pe peron, dar cu ajutorul imaginaţiei, puteam să-i urmăresc încă pe studenţi, în vreme ce se apropiau de vagoane. Pălăriile si cravatele lor erau asezate anapoda, catrafusele lor erau diverse: instrumente muzicale, pachete de cărţi, cufere de împletitură, câteva saluri foarte lungi, albastre ...

Uitând să-mi cobor din nou voalul, după gustarea formată din ceai şi sandvişuri, priveam cu interes grupul. Păreau mai bine îmbrăcaţi şi, fără îndoială, mult mai bine hrăniţi decât studenţii care populau străzile Parisului. Dar emanau aceeaşi siguranţă nonşalantă, pusă în evidenţă de intensitatea discuţiilor, atenţia observaţiei şi simpla lor bucurie de a trăi.

Am observat un tânăr înalt, deplasându-se la oarecare distanţă de ceilalţi şi având cu sine doar pălăria, un bason cu

măciulie de argint şi un carneţel. Părea preocupat şi se încrunta la o pagină de parcă ar fi avut de rezolvat cine ştie ce problemă dificilă. O buclă de păr negru i se răzvrătea pe frunte, iar el o îndepărta nervos cu o mână fină, bronzată, oprindu-se brusc de fiecare dată.

Ceilalţi trecură, având grijă să nu-l atingă, ca şi când, mi-am spus, i-ar fi recunoscut dreptul la meditaţie solitară! Apoi, continuând să nu-şi ia privirile din caiet, începu să se caute prin buzunare.

Pentru o clipă, pulpana hainei fu dată la o parte. Am zărit linia suplă a şoldului şi a coapsei - culoarea deschisă a redingotei, contrastând cu pantalonii negri. Dintr-un motiv inexplicabil, acest instantaneu mi-a declanşat o amintire de mult uitată: pielea albă a unei femei pe fundalul hainelor închise la culoare ale unui bărbat.

Numai că, de astă dată, nu mă gândeam la Arabella şi Francis. Fără senzaţia ruşinii - chiar cu un sentiment de justeţe şi intimitate - îmi imaginam propria persoană strâns lipită de acest necunoscut, care se oprise întâmplător în faţa ferestrei compartimentului. Fantasma era atât de reală încât mi s-a părut că-i simt mâinile, îndepărtându-mi rochia de pe umeri .

în clipa următoare, a găsit creionul şi a început să noteze ceva cu mişcări hotărâte, bruşte. Un surâs păru să-i ridice colţurile gurii, lăsă în jos carneţelul şi îşi aţinti privirea drept înainte.

Prea târziu, mi-am dat seama că nu făcea decât să mă imite, privindu-mă fix. Ochii ni se întâlniseră. Ai lui erau căprui, cu gene negre; am observat în vreme ce mă grăbeam să-mi cobor vălul, apărându-mă de privirea lui directă. Impactul fusese aproape fizic, pătrunzător, în vreme ce el îşi transferase atenţia concentrată de la carneţel la mine.

Prin ochiurile vălului, am văzut că îsi înclină capul într-un salut formal, înainte de a porni spre vagonul următor. Observasem că părul ondulat îi încadra figura cizelată, cu ochii aceia remarcabili si gura expresivă. Probabil că cea din urmă mă impresionase cel mai puternic. Mi-a dat senzaţia de hotărâre, tandreţe si pasiune.

Era doar o iluzie să-mi închipui că as fi putut observa atâtea amănunte în doar vreo treizeci de secunde. Probabil că în majoritate era vorba de pure invenţii, conforme cu idealul meu masculin - bărbatul sub a cărui atingere as fi vibrat cu fiecare fibră a fiinţei, dar pe care încă nu-l întâlnisem. Cei care mă sărutaseră până acum nu-mi inspiraseră nimic - uneori chiar îmi provocaseră repulsie. Doar în vise, sau în fantasme ca cea prezentă, experimentasem dorinţa fizică. Ce ciudat, să te simţi atrasă de un străin! Şi totusi, aveam senzaţia că-l cunosteam, că retrăiam o întâlnire mai veche. De parcă as fi revăzut o imagine veche, iar amănuntele observate proveneau din amintirile de atunci, mai degrabă decât din prezent.

Fluierăturile si fluturările fanioanelor mă treziră din gânduri, iar mult umblata doamnă Dorner spuse cu voce tare:

- Până acum, conductorul trebuie să-si fi reluat locul, asa că probabil că vom porni imediat spre Derby.

Ne-am urnit si curând ne deplasam prin însoritul peisaj provincial. Mă întrebam dacă voi mai avea ocazia să-l văd pe tânărul brunet, la Derby, Normanton sau York. Ei bine, probabil că da, ţinând seama că el călătorea undeva în urma compartimentului nostru.

Constatând că intrasem într-un viraj, m-am aplecat spre fereastră, pentru a zări vagoanele din urmă. Nu erau decât patru. Am văzut un baston de bambus ţinut vertical, a cărui măciulie de argint strălucea ca un vârf de lance. Am zâmbit. După-amiaza devenea tot mai însorită si mai călduroasă. Doamna Dorner a aprobat în sfârsit deschiderea ferestrei si briza răcoroasă a pătruns în compartiment, însoţită de puţin fum si praf, precum si de hărmălaie: pufăitul locomotivei, zgomotul înăbusit al roţilor, dar si acordurile unui viguros cor bărbătesc.

Am recunoscut melodia, atât de cunoscută încât fusese tradusă si în franceză; acum simţeam impulsul de a mă alătura cântăreţilor, fiindcă stiam cântecul, atât în franceză cât si în engleză - ultima versiune învăţată de la tata.

Urmă o explozie de ilaritate atât de libertină, încât doamna Dorner închise fereastra si n-am mai putut auzi a doua strofă. Am

fredonat-o însă în gând, tot restul drumului până la Derby ...

In cele din urmă, am ajuns - la câteva ore după plecarea din gara londoneză Euston Square - si am părăsit pentru ultima oară compartimentul. Indată ce am coborât, l-am văzut pe tânărul cel brunet, îndreptându-se hotărât spre mine.

Incetinindu-mi pasii, am privit întrebător spre el. S-a oprit la mică distanţă de mine si a părut că-i gata-gata să vorbească, dar că nu-si găseşte cuvintele, ceea ce m-a surprins. Timiditatea nu părea să-l caracterizeze, după impresia mea. In cele din urmă, reusise să articuleze un „Vă rog să mă iertaţi . . . ” când doamna Dorner s-a întors, s-a zburlit la vederea lui si s-a repezit să mă salveze, strigând pe un ton foarte sonor:

- Domnisoară Malbis, dacă sunteţi inoportunată de acest *domn,* voi raporta imediat incidentul sefului de tren.

- Ah, nu ... Ii urmăream figura. Indată ce numele meu fusese rostit, faţa lui bronzată se luminase. Acum se repezi înainte, o mână ţinând pălăria la piept, iar cealaltă întinzându-se să o prindă pe a mea.

- Domnisoara Caroline Malbis? contactul mâinilor părea inevitabil, dar doamna Dorner păsi cu hotărâre între noi, asa că am fost nevoită să-i vorbesc printre penele de la pălăria ei.

- D-da?

- Sunt vărul dumitale, Peter Malbis Stanbury, strigă el, pentru a se face auzit peste o neasteptată izbucnire de aburi de la locomotivă, atât de tare încât doamna Dorner se înfioră. Fiul lui Richard si Kate Stanbury, continuă el pe acelasi ton, făcând tentative de a depăsi obstacolul uman care ne despărţea. Unchiul Giles mi-a scris că avea vesti de la Francis, privind sosirea ta la York. La ultima staţie mi s-a părut că te recunosc - ai trăsăturile familiei.

Pentru moment, eram prea derutată pentru a înţelege toate informaţiile primite. *Văr.* Fiul familiei Stanbury. Unchiul Giles - nu-mi trecuse prin minte că bătrânul Giles Malbis trăia încă! Dar desigur, nu era imposibil ca sora lui, Kate, să fi fost mama acestui

tânăr.

Doamna Dorner mă trăgea de braţ, implorându-mă să mă grăbesc la ceai. Nu-mi trebuia ceai. Voiam să stau de vorbă cu Peter Malbis Stanbury, dar studenţii începuseră să se agite din nou împrejur. Asa că am murmurat:

- Poate ne vom vedea la York. Apoi, doamna Dorner aproape că m-a tras cu forţa în sala de asteptare, unde se serveau gustări.

- Văr sau nu, domnisoară Malbis, spuse ea cu severitate, nu asa se prezintă un domn unei doamne. Ţipând! După ce a călătorit pe platformă, cu mantia si pulpanele hainei fluturând în vânt!

In realitate, nu observasem nici mantia nici pulpanele hainei; numai trupul mlădios de dedesubt.

- Sper că vom fi prezentaţi cum se cuvine la momentul potrivit, am spus pe ton împăciuitor. Desigur, Francis va clarifica lucrurile, îndată ce ne vom întâlni în gara York.

Nu l-am mai văzut pe Peter Stanbury la Derby. Ne-am întors în compartiment periculos de târziu si abia ne urcaserăm când trenul a pornit. Speram că n-a fost martor la graba mea lipsită de demnitate.

Având o mulţime de timp la dispoziţie până la Normanton, am încercat să-mi amintesc tot ce-mi spusese tata despre acea familie. Insă mi-am dat seama că nu ascultasem niciodată cu cine stie ce atenţie si nici nu pusesem întrebări. Imi închipuisem mereu că vom mai avea ocazii, în vreme ce eu m-as fi maturizat iar el ar fi îmbătrânit, dar tata a murit la patruzeci de ani.

Pe des menţionata „mătusă Kate", sora unchiului Giles, mi-o imaginasem vârstnică. In acest caz, cum să aibă un fiu cam de aceeasi vârstă cu mine? Dar tata nu era decât un băieţel pe vremea de când datau acele amintiri. Pentru el, orice persoană peste douăzeci de ani ar fi părut bătrână!

Acelasi raţionament trebuia acceptat si în cazul unchiului Giles. N-ar fi avut cum să fie prea bătrân pe atunci. De altfel, ambii lui fraţi fuseseră ucisi în războiul din peninsulă. Dacă ar fi

fost mai vârstnici, nu părea posibil să fi fost înrolaţi în regimentul lui Sir Arthur Wellsley, pentru a lupta împotriva lui Napoleon, în Spania. In afară de asta, lăsaseră în urmă familii tinere.

Giles le adoptase copiii orfani. Existaseră şi câteva fete, dar soarta lor nu-l interesase şi le lăsase în seama mamelor lor. în 1809 - după teribila retragere a armatei engleze, în miez de iarnă, sub permanentele hărţuiri ale inamicului, în care atâţi tineri îşi găsiseră sfârşitul - John şi Francis aveau doisprezece şi respectiv opt ani. încă ştiam pe din afară poezia războinică pe care o învăţasem de la tata, *The Burial of Sir John Moore at Corunna,* de reverendul Charles Wolfe. De fiecare dată, îmi aducea lacrimi în ochi.

„Nu bubuiau tobe, nu răsunau funebre note,
Ne-am aruncat tăcuţi spre bastioane;
N-am slobozit salve de bun-rămas
Asupra lutului ce ne răpise eroul.
Ne-am despărţit doar, în miez de noapte . . . ”

A trebuit să mă opresc, ca să previn apariţia lacrimilor. Firul gândului a revenit la Giles Malbis, afaceristul burlac care supravieţuise atât de mult propriilor fraţi. Probabil că la vremea decesului lor, n-avusese mai mult de patruzeci de ani, aşa că acum se putea încadra între şaptezeci şi optzeci. Iar dacă soră-sa, Kate, fusese mezina familiei, existau şanse să aibă în jur de şaizeci. L-ar fi putut naşte pe Peter în India, pe la treizeci şi cinci de ani - vârsta ei de atunci ar fi corespuns cu cea de acum a proaspăt recăsătoritei mele mame.

Asta însemna că Peter ar fi fost văr primar cu tata şi cu Francis şi văr de-al doilea cu mine. Mi se clarifica un nou aspect al legăturilor mele de familie.

Dar de unde apăruse acea senzaţie de cunoaştere a neaşteptatei mele rubedenii? Avea ten închis la culoare, iar eu crezusem mereu că aparţineam unei familii de blonzi.

Apoi mi-au revenit în minte desenele din carneţelele tatei. Existau acolo câteva schiţe de figură feminină: osatură fină,

privire directă, bucle negre. Desigur, aceea fusese Kate Stanbury, născută Malbis, pe vremea când o cunoscuse tata. Creierul meu a inventariat marile asemănări dintre mamă şi fiu. La fel cum şi el descoperise la mine trăsăturile specifice familiei.

Cu claritate surprinzătoare, mi-am mai amintit ceva. In anul în care Francis si Arabella ne vizitaseră la Paris, în cea dintâi seară, la cină, tata pusese o mulţime de întrebări încărcate de nostalgie, privind diversi cunoscuţi despre care nu mai avea nici o veste. Cum o duceau - bine sau rău? Câţi copii aveau? De exemplu, despre familia Stanbury, care emigrase în India.

Francis făcuse o pauză, înainte de a răspunde cu grijă:

- Au un fiu, în sfârsit, după trei fete. Cred că s-a născut la câţiva ani după ce ai plecat de acasă, John. Dar evenimentul a avut loc în India, asa că n-am stiut nimic până de curând. Nu i-au scris lui Giles. Nici mie, până acum sase luni, când mi-au cerut să fac aranjamente pentru ca băiatul să fie primit într-o scoală din Anglia. De fapt, m-am tot frământat dacă să-mi iau sau nu responsabilitatea.

- De ce? întrebase tata cu blândeţe.

- Ah, niciodată n-ai cum să stii. Obiceiuri străine. Poate, cine stie ce gusturi orientale ciudate.

- Dar este englez. Şi chiar dacă n-ar fi, face parte din familie.

- Ei bine, i-am facilitat admiterea la o scoală particulară bună, spusese Francis, defensiv. Lângă Esher. L-am întâmpinat la vapor si l-am dus până acolo, trecând peste disconfortul personal. Ba chiar l-am si vizitat de câteva ori.

- In vacanţe, îl aduci acasă la York?

- Păi, deocamdată nu. M-am temut să nu-l deranjeze pe unchiul Giles.

Tata râsese încetisor.

- Să nu influenţeze testamentul, Francis?

- Sigur că nu. Totul a fost definitivat după plecarea ta.

- Chiar asa? *Tot*?

- Păi, nu chiar tot; numai casa, birourile si depozitele, precum

si vadul firmei. Doar averea personală a unchiului a rămas în suspensie. Vrea să vadă, mai întâi, dacă Arabella îmi va da un urmas! Şi se uitase la soţie peste lumânările de pe masă - prima din privirile acelea de care fusesem atât de agonizant constientă. Poate că aceasta era cauza pentru care conversaţia respectivă îmi rămăsese atât de clar în memorie. Totusi, niciodată nu mă preocupase băiatul familiei Stanbury. De parcă ar fi fost un personaj de basm.

Acum însă, devenise foarte real pentru mine. îl consideram extrem de atrăgător şi eram convinsă că-i atrăsesem, la rândul meu, atenţia. în vreme ce trenul înainta spre York şi umbra cuprindea progresiv peisajul rural, am cântărit toate implicaţiile situaţiei.

***

O uşoară ceaţă aurită se lăsa spre nord, când au devenit vizibile contururile neclare ale oraşului. Turnuri şi foişoare se avântau spre cer, ca ieşite dintr-o legendă. Apele scânteiau. Câmpiile şi copacii erau verzi- argintii, cu nuanţe de smarald. îndepărtata şi nordica fostă capitală a Angliei, părea un tărâm fermecat.

Apoi l-am văzut pe vărul Francis şi senzaţia a devenit completă.

Aştepta lângă micuţa clădire de lemn a gării: o siluetă elegantă, într-un costum gri-închis; foarte zvelt, purtând mănuşi, ciorapi şi pălărie de culoare ceva mai deschisă. Gulerul înalt, orbitor de alb, încadra figura cu barbă aurie, a cărei frumuseţe aparte părea să fi sporit cu vârsta. A trebuit să-mi impun să nu-i alerg în întâmpinare - să nu-l cuprind cu braţele, spunându-i: „Ah, Francis, te iubesc!”

în acel moment, credeam asta cu adevărat. Acum, mai mult ca altă dată, vechile sentimente năvalnice mă cuprinseseră din nou. Ştiusem că n-ar fi trebuit să vin să locuiesc în casa lui, alături de soţie şi fiică, numai că separată de el probabil că aş fi murit ...

Presupun că peronul era înţesat de lume, dar n-am mai avut ochi pentru altcineva. Doar pentru Francis, venind spre mine, zâmbitor, cu mâinile întinse. Ochii lui erau la fel de albaştri ca acul

de cravată cu safir care se iţea din decolteul vestei.

- Caro - avea o voce destul de aspră - fii binevenită la York, în sfârşit!

Mă prinse de umeri, strângându-mă, în vreme ce-mi studia figura. Expresia de seninătate tristă de pe faţa lui mi-a oprit cuvintele pe buze. Când i-am simţit buzele pe frunte, am închis ochii.

- Şi, spuse o voce din spatele meu, iată că ne reîntâlnim la York, domnişoară Malbis. Salut, Francis. N-ai vrea să fii amabil să mă prezinţi aşa cum se cuvine frumoasei mele verişoare?

Amândoi ne-am întors spre Peter Malbis Stanbury, Francis cu resemnare, eu cu nerăbdare încurcată. *De ce* trebuise să-si facă apariţia tocmai atunci, ruinând cu bună stiinţă acel moment de intimitate? Iar acum - ignorându-l cu totul pe Francis - îmi studia concentrat chipul, lucru extrem de stânjenitor, fiindcă îmi închipuiam că atracţia mea faţă de soţul altei femei era foarte vizibilă pentru acei ochi extrem de pătrunzători.

-Ah, Peter, răsună moale vocea lui Francis, deci ai cunoscut-o deja pe fascinanta noastră călătoare franţuzoaică. Ce întâmplare norocoasă să veniţi cu acelasi tren! Privirea lui trecu rapid peste părul dezordonat al celuilalt si tenul său pătat de funingine si se întoarse la mine. Caro, acesta este vărul nostru, Peter Malbis Stanbury. Peter, domnisoara Caroline Malbis ... Acum, cred că suntem gata să pornim spre Landers - iar tu spre hanul tău, Peter? Dar mai întâi trebuie să-ţi recuperez bagajele din vagon, Caroline. Asa că, între timp, poate că vei dori să afli câte ceva despre studiile vărului nostru la Oxford, desi am înţeles că e mai interesat de nou fondata Societate de Arheologie. *Hamal*!

Pe când Francis dispărea, însoţit de cei doi bărbaţi care apăruseră imediat, l-am urmărit din priviri; mi-am dat seama de marea asemănare dintre el si Peter Stanbury: aceeasi înălţime, aceeasi usurinţă în miscare, cu menţiunea că mersul lui Francis era mai lin. Apoi l-am privit cu un soi de neatenţie distrată pe tânăr si am constatat că ochii lui mă studiau. Senzaţia a fost iar nelinistitoare. Dar interesul lui actual, părea să de fi schimbat

cumva; devenise precaut, aproape ostil. De parcă mi-ar fi citit obsesia coplesitoare si exclusivistă pentru Francis.

I-am spus cu respiraţia întretăiată:

- Te interesează deci acest nou domeniu al cunoasterii - cum îi spune oare - *arheologia* ?

El făcu un semn de aprobare.

- Voi lucra, împreună cu un grup de amici, într-un sit amplasat aici, în York, numai că nu prea avem timp.

- Din ce cauză, vere?

- Datorită demolărilor pentru construirea noii gări. In câteva zile, toate casele dintre Tanner Row si zidul de împrejmuire al cetăţii vor fi puse la pământ - fundaţiile şi grădinile din Toft Green vor fi prinse pentru totdeauna în ciment şi beton!

-Aşa că încercaţi să ... salvaţi câte ceva?

- Poţi s-o iei şi aşa. în cele din urmă, cu efort parcă, ochii lui se desprinseră de pe chipul meu. încercăm să dezgropăm unele rămăşiţe istorice.

- Sper să aveţi succes, am spus. Pare să fie o operaţie foarte laborioasă.

- Chiar este. Dar pământul Yorkului n-are cum să fie altfel decât darnic, având în vedere straturile succesive de istorie. Poate vei veni să vezi, verişoară Caroline? Situl este în interiorul zidurilor cetăţii, cam pe acolo. Inginerii căii ferate se pregătesc deja să dinamiteze câteva tuneluri de câte douăzeci de metri prin zidăria veche. Pe maxilarul lui neted se putu observa mişcarea unui muşchi, de parcă şi-ar fi încleştat dinţii.

- Sigur că am să vin, am promis. N-am cerut detalii suplimentare, fiindcă Francis se întorcea deja şi din nou lumea devenise pustie pentru mine.

Peter spuse liniştit:

- Stau la hanul Black Swan din strada Coney. însă în timpul zilei, mă poţi găsi pe şantierul din Toft Green, dacă ai nevoie de mine. Apoi se îndepărtă, aproape concomitent cu revenirea lui Francis. Am observat că s-au salutat rece, în trecere.

Capitolul 3

N-am să uit niciodată prima plimbare, în după-amiaza aceea aurită. Toate lucrurile dimprejur se gravau în constiimţa mea - căpătând un caracter usor teatral: aranjate, iluminate, pictate parcă special ca Francis să mi le poată arăta.

Făcând un ocol, conduse cabrioleta de-a lungul malului sudic al râului Ouse, în asa fel încât să pot vedea minunatul Guildhall de pe malul opus, reflectat în apă, semănând cu un palat medieval, lebedele, feriboturile si barjele, ale căror siluete miscătoate se desenau pe fundalul imens de piatră, răsărit din unde.

- Mă bucur că am ajuns în momentul acesta, murmură Francis. Ouse este supus mareelor si poate fi destul de dizgraţios la reflux, când nivelul scade cu vreo trei metri. Unii localnici se aventurează să treacă prin zona inundabilă, noroioasă. Autorităţile tot discută despre îndiguirea râului pentru a asigura accesul navelor până aici.

- Sper că-l voi vedea mereu la vremea fluxului, am spus visătoare. Apoi am remarcat strălucirea neobisnuită a clădirilor, iar el mi-a dezvăluit că în majoritate erau construite cu piatră de Tadcaster, care nu se înnegrea cu trecerea vremii.

Am trecut peste un pod si am făcut un ocol larg, pe lângă niste minunate case vechi - un turn izolat pe o colină - fragmente disparate ale zidurilor de apărare si porţilor - numite mai târziu „zăbrelele”, după spusele lui Francis - precum si pe lângă o moară amplasată pe celălalt râu ce traversa orasul, Foss.

Lăsând cabrioleta în seama unui rândas, ne-am afundat într-un labirint de străduţe înguste, străjuite de case cu etaj, din lemn. La parter, existau o mulţime de prăvălii si dughene încă în activitate, desi era deja destul de târziu. Apoi am ajuns pe o stradă cu ateliere, din care răzbăteau ciocănituri si zgomot de ferăstraie. Francis mi-a dezvăluit că erau prăvăliile mesterilor zidari care se ocupau cu repararea si întreţinerea marelui număr de biserici din oras, dar mai cu seamă a catedralei din York - St. Peter.

In acel moment, am ajuns într-o piaţă, dominată de

monumentala faţadă vestică a edificiului menţionat. Vârfurile turnurilor fuseseră vizibile din aproape toate zonele pe care le străbătusem, chiar si din micuţa gară situată în afara orasului, dar senzaţia pe care mi-o dădea acum era de imensitate.

- Ai vrea să intrăm, Caro? mă întrebă Francis.

- Nu încă, am scuturat din cap, mulţumesc. Mai întâi, prefer să citesc mai mult despre ea. Era enormă, prea nepământeană si impunătoare pentru a o vizita cu vagile informaţii pe care le aveam. Ca o carte uriasă cu coperţi aurite, părea să mă avertizeze cu blândeţe: „Invaţă limba constructorilor mei înainte de a intra, dacă nu vrei ca propria ignoranţă să te distrugă".

Totusi, cu Francis, mă aventurasem într-o relaţie tot mai apropiată, fără să iau în seamă vreun avertisment. Mai degrabă, îmi înăbuseam cu bună stiinţă instictele care încercau să strige: „stop - *pericol...*"

Francis continuă cu oarecare usurare, după cum mi s-a părut:

- Ei bine, dacă nu vrei să vizitezi catedrala, Caro, va trebui să vezi măcar magnifica Assembly Rooms. Intrarea este chiar aici, lângă Duncombe Place.

In vreme ce mă conducea vizavi, îmi povesti că aproape în fiecare seară erau organizate distracţii la Assembly Rooms: jocuri, dans, concerte si reprezentaţii teatrale, pe tot parcursul anului; apoi iarna si pe timpul săptămânii York Race, din august, mari baluri si dinee.

- Draga mea, sper că vei avea ocazia să asisti la majoritatea acestor evenimente, adăugă el, deocamdată însă ne vom rezuma să aruncăm o privire locului în care s-a întâlnit elita Yorkului, în ultima sută de ani!

în vreme ce intram împreună în magnifica sală de bal, îmi oferi braţul. Soarele năvălea înăuntru prin ferestrele dinspre apus; parcă inflama şirurile îngemănate de pilaştri, care mărgineau sala, sprijinind balconul; împrăştia sclipiri diamantine la contactul cu lămpile de cristal şi cu candelabrul plasat central, atârnând din plafonul înalt, bogat decorat.

Ceea ce mă înconjura era atât de elegant-evocator al

ultimului veac, încât m-am imaginat prinsă într-o mulţime de femei îmbrăcate în brocart, sosite în lectici, cu coafuri înalte şi pudrate, fluturându-şi evantaiele! Alături de nu mai puţin magnificii lor parteneri, păşeau în ritm de menuet sau de gavotă pe pardoseala vastă, netedă ca o oglindă - aproape că auzeam şi muzica, foşnetul materialelor şi vocile fantomatice ale unei epoci anterioare revoluţiei teribile din ţara mea.

în prezent, înăuntru nu erau decât câteva duzini de oameni, stând jos sau plimbându-se, fiindcă era încă prea devreme pentru programul de seară. Mulţi dintre ei îl salutară pe Francis dând din cap, sau adresându-i-se în trecere. Totuşi, el menţinea o distanţă voită între noi şi ceilalţi - de parcă n-ar fi vrut să mă împartă cu ei, făcându-ne cunoştinţă, deşi eram măsurată de mulţi ochi curioşi, aparţinând atât femeilor cât şi bărbaţilor. M-am întrebat cât de des o adusese Francis acolo pe Arabella.

- Aici este sala de jocuri, spuse el, indicând spre o intrare, pe lângă care tocmai treceam.

în clipa aceea, uşa se deschise şi apăru un bărbat mătăhălos, cu faţă rumenă şi perciuni roşcaţi. Fie el, fie încăperea din care tocmai ieşise, duhnea a coniac şi ţigări de foi.

- Ah, Malbis. Individul avea o voce bubuitoare. Ce bine că dau peste tine - scap de un drum până la birourile tale, unde oricum s-ar fi putut să nu te găsesc!

Am simţit că braţul lui Francis se crispează.

- Da, domnule Richardson? pronunţă el, folosind un ton defensiv.

Celălalt se apropie.

- în privinţa ultimului transport de la Bordeaux, provenit din depozitele tale. Sunt nemulţumit - foarte nemulţumit. Calitate inferioară, după părerea mea! Mai ales Medoc-ul - o poşircă!

Urmă un moment de linişte, întreruptă doar de respiraţia zgomotoasă a omului. Apoi Francis spuse:

- Imi pare rău că găsiţi Medoc-ul nesatisfăcător. Mâine dimineaţă, am să trimit camionagiul să vă înlocuiască întregul lot.

Domnul Richardson, care între timp ajunsese ameninţător de

aproape de Francis, păru să se potolească sub efectul diplomaticei reacţii. Gâtlejul lui emise un zgomot hârâit care ajunse până la intensitatea unor cuvinte ce păreau să se încâlcească în hăţisul favoriţilor. Din cauza asta n-am prins decât câteva.

- Ei bine ... în acest caz ... dar am fost teribil de stânjenit aseară, la masă - să mă iertaţi, doamnă. Pe vremea bătrânului Giles nu s-ar fi întâmplat asa ceva.

- Până si cei mai buni negustori de vinuri mai gresesc, spuse Francis neutru, începând să se îndepărteze si trăgându-mă după el.

- Greselile costă, Malbis. Vocea bubuitoare continuă să ne urmărească. Sper că n-ai investit mult de astă dată ... Ai putea ajunge să ai depozitul plin cu marfă proastă, nu-i asa?

Francis îl privi peste umăr si adăugă cu buzele lipsite de culoare:

- Negustorii din Bordeaux încearcă noi sortimente. Deocamdată, n-am să mai fac afaceri cu ei. Să aveţi o zi bună, domnule!

Il lăsasem mult în urmă pe domnul Richardson, când am început să simt cum se relaxează braţul lui Francis. Intram deja într-un salon micuţ unde se servea ceai si cafea unei mulţimi animate. Francis comandă - unui chelner care-i cunostea preferinţele - un sortiment special de ceai Assam.

In timp ce asteptam, un cuplu de vârstă medie trecu pe lângă masa noastră, se opri să-i ureze bună seara lui Francis si să se intereseze de starea sănătăţii soţiei. Mi s-a părut că femeia se uitase într-un fel ciudat la mine, după ce pomenise numele Arabellei cu oarecare grijă.

Insoţitorul meu răspunse:

- Ah, se îmbunătăţeste încetisor, mulţumesc, lady Truon, iar apoi ezită să facă prezentările; ca să arate, după părerea mea, legătura de sânge pe care o aveam cu familia Malbis si faptul că venisem din Franţa numai de dragul Arabellei. Ori era foarte

grijuliu cu reputaţiile noastre, ori a lui era deja oarecum sifonată.

Lady Truon se relaxa puţin şi, în vreme ce soţul cu figură prelungă se înclina spre mine, murmurând ceva neînţeles, îi zâmbi lui Francis.

- în acest caz, poate că vom avea privilegiul să participăm la o petrecere dată de familia Malbis, la cursele de anul acesta? Am auzit de la fiica mea că Peter Malbis Stanbury va fi de asemenea în York - dacă nu cumva a ajuns deja - pentru săpăturile de care toţi sunt aşa entuziasmaţi! Dar ce băiat *priceput,* tânărul Stanbury! Am citit un articol semnat de el în *Antiquaries' Journal.* Teribil de erudit. Şi o luă din loc, urmată de aristocraticul ei soţ, după ce ambii repetaseră urările de refacere rapidă şi completă la adresa Arabellei. Urmau să-i facă o vizită cât de curând.

- Prieteni ai părinţilor Bellei, explică Francis. Posedă o proprietate în apropiere de Beverley. Te rog să torni ceaiul, Caro; îi simt nevoia.

într-adevăr, mi se păruse puţin cam stresat de la întâlnirea cu domnul Richardson şi nu puteam decât să sper că nu pierdea prea mult prin despăgubirea promisă. Apoi gândurile mele îşi schimbară direcţia spre Peter Stanbury. N-avusesem habar că era şi autor, iar lucrul mă impresionase. Dar câtă vreme ne-am băut ceaiul, m-am abţinut să-i menţionez numele în faţa lui Francis; la fel şi mai târziu, când am revenit la locul unde lăsasem cabrioleta.

La întoarcere, am trecut iar pe lângă High Petergate şi catedrală. Apoi Francis a luat-o prin întunecosul Bootham Bar, unde traficul era mai intens, iar mirosul de oameni şi cai ceva mai pregnant. Sunetele şi aromele din acest oraş închis, scund, erau aproape la fel de palpabile ca şi culorile sau textura materialelor. Şi din nou am fost izbită de asemănarea cu o scenă - nu dintre cele în care actorii se pot refugia în culise, ci de tip amfiteatru, vizibilă din orice unghi. M-am întrebat ce fel de roluri ne erau rezervate, lui Francis şi mie - pe care vom fi obligaţi să le jucăm chiar şi după ieşirea din oraş, înconjuraţi de peisajul rural.

M-am străduit să-mi întipăresc în memorie toate lucrurile, aşa

cum îmi apăreau atunci şi s-ar fi putut să nu dăinuiască. Emailul de culoarea mierii ce acoperea piatra albită de vremuri. Umbra groasă ce umplea străduţele înguste. Primele luciri ale unei lămpi cu gaz pe cerul palid, ca de mătase. Parfumul de trifoi ce se ridica dintre ruinele arcuite. Pietrele funerare îmbrăcate de muşchi şi înclinate. Izbiturile valurilor în bordurile vaselor de pe râu. Şi dintr-o dată, depăsindu-le pe toate celelalte, puternicele dangăte de clopot venite de la catedrală, înecându-ne în valuri de sunete reverberate .

Minunea prezenţei lui Francis, era parte integrantă a constiinţei mele. Stătea atât de aproape, încât trupurile noastre se atingeau la fiecare legănare a cabrioletei.

- Acum trebuie să pornim spre Landers, Caro, spuse el, sau vom întârzia la cină. Desi nu avem de mers decât vreo jumătate de ceas.

Curând, ajunserăm pe un drum îngust, mărginit de garduri vii înalte. In spate se vedeau din loc în loc arbori uriasi, câmpuri pe care oamenii încă mai munceau, iar animalele păsteau - o parte a văii York, am presupus. Orizonturile îndepărtate erau estompate de ceaţa albăstruie. Soarele apunea, ca un bănuţ de alamă scufundat într-o fântână.

- Trebuie să-ţi dezvăluiesc ceva, înainte de a ajunge acasă, spuse Francis. Sunetul vocii lui ca din vis nu reusi să mă pregătească pentru ceea ce urma să aud. Starea Bellei te-ar putea soca, draga mea. Va fi nevoie să accepţi că nu-si va mai reveni complet niciodată.

L-am privit, de parcă m-ar fi pocnit în cap.

- Dar Francis - credeam că în ultima scrisoare mi-ai spus - si ladyei Truon, astă-seară - că se simte mult mai bine?

Isi trecu hăţurile într-o singură mână - îsi scosese mănusile - iar pe cealaltă o aseză peste a mea, pe genunchi.

- Chiar asa este, Caro. Se simte mult mai bine decât *înainte* - o invalidă, lipsită de libertatea de miscare, lipsită de grai. Acum e în stare să vorbească, încetisor dar inteligibil. Poate chiar să

umble câţiva pasi si-si poate folosi mâinile, desi încă nu-i în stare să scrie.

I-am privit mâna, ce se odihnea peste a mea: puternică, bine îngrijită, purtând o verighetă groasă.

- Ce s-a întâmplat? am soptit. Nici nu-mi trecea prin minte că boala Arabellei a fost atât de gravă.

- Un atac de apoplexie, a declarat doctorul.

- Dar dacă a început să-si revină, cu siguranţă că va ...

- Nu. Vocea lui îsi pierduse intonaţiile. Ca rezultat al atacului cerebral, i-a slăbit si inima. Asta generează o serie de crize, fiecare ceva mai puternică decât precedenta. într-o bună zi - cine poate şti când ... *Ah, sărmana mea Bella, care era atât de plină de viaţă ...* Trăgând brusc de hăţuri, rămase nemişcat, cu capul întors în cealaltă direcţie.

Am fost cuprinsă de un val de suferinţă neputincioasă. Pentru el; pentru Arabella.

- Francis, i-am şoptit, îmi pare atât de rău. Eram cu adevărat înspăimântată.

Apoi, cu totul inexplicabil, fiindcă nici unul dintre noi nu făcuse vreo mişcare, m-am trezit în braţele lui, strânsă la piept; gura mea înfometată a căutat, a găsit şi a luat în stăpânire.

Mai târziu, el a spus de formă:

- Iartă-mă, Caroline. încearcă să uiţi. Nu se va mai întâmpla.

însă eu ştiam că trecusem peste o punte care se prăbuşise în urma mea; de pe tărâmul iubirii inocente, copilăreşti, făcusem saltul spre pasiunea adultă ce ne frământa acum pe amândoi. Eram conştientă, în vreme ce vinovăţia, consternarea şi jubilarea se luptau pentru supremaţie în mintea mea.

***

Landers mi-a apărut în faţa ochilor pentru prima oară în amurg, sub
o lună aflată în al treilea pătrar, răsărind deasupra coşurilor.

Drumul pe care ne apropiam trecea printr-o lizieră de copaci crescuţi la întâmplare pe o latură, dar defrişaţi pe cealaltă, permiţând din când în când privirii să descopere parcul şi marea

verde de gazon, care se prelungea până la intrarea principală a casei.

Landers era o construcţie scundă şi lungă, cu aspect palid, în lumina aceea slabă. Ferestrele înşiruite ale parterului păreau să-şi rezeme pervazurile direct pe iarba grasă a parcului, pe care oile, caii şi câteva vite păşteau, având efect minim asupra peisajului verde. Plantele cățărătoare îmbrăcau cu flori pereţii, până la cornişe, iar senzaţia generală era de neglijenţă luxuriantă.

- Am închiriat parcul unui vecin fermier, spuse Francis, arătând spre animale, dar îţi dai seama câte mai sunt de făcut. A suspinat, în vreme ce trăgea în faţa intrării străjuite de coloane graţioase. Oricum, având în vedere boala Bellei, n-am vrut s-o deranjez angajând lucrători. Vopseaua albă de pe usă se cojea, iar pietrisul de pe aleea semicirculară era invadat de buruieni.

- Ah, e atât de frumos! Am privit împrejur, spre parcul străjuit de copaci - ultime vestigii ale ţinutului împădurit; apoi de-a lungul faţadei de piatră îmbătrânită, acoperită de trandafiri si viţă-albă. Un băiat a sosit în goană să ia în primire calul si cabrioleta. Apoi usa principală fu deschisă de o femeie mai vârstnică, cu figură plăcută, îmbrăcată în negru, cu excepţia bonetei albe care-i acoperea părul cărunt.

Francis zâmbi si mi-o prezentă:

- Caroline, aceasta este doamna Dean, care se ocupă de aproape toate treburile casei. Doamnă Dean, domnisoara Malbis ... Mă conduse într-un hol pătrat, cu pardoseală de lemn si pereţi de un verde mătăsos, deasupra lambriurilor deschise la culoare. Pe un soclu asezat la baza scării graţioase, trona un bust de bronz, reprezentându-l, după părerea mea, pe lordul Byron. Francis i se adresă doamnei Dean. Unde sunt stăpâna dumitale si Helen?

-Ah, a trecut de mult ora de culcare a domnisoarei Helen, domnule, a adormit imediat. Doamna era în salon, dar cred că ...

Ochii ei se întoarseră spre o usă cu tăblie albă. De dincolo, venea un fosnet bâjbâit, iar clanţa începu să se rotească. Apoi usa

se deschise si apăru Arabella, sprijinindu-se de toc; aparent epuizată, dar triumfătoare si zâmbitoare.

- Am parcurs întreaga distanţă - din salon - ca să-ţi ies în întâmpinare .

Francis alergă spre ea si o prinse în braţe.

- Minunat, draga mea. Sărută tandru obrazul îmbujorat; fără pasiune, evitând gura, spre deosebire de sărutul de mai înainte. Dorindu-mi ca respectivul episod să nu se fi petrecut niciodată, am pornit spre Arabella, hotărâtă să n-o mai trădez, sau să-l tentez pe Francis.

- Nu, verisoară Caroline, râse ea - rămâi pe loc! Voi veni până la tine!

Asa a făcut; dar cu un asemenea efort încât propriile mele braţe, când
în cele din urmă le-au atins pe ale ei, deveniseră umede de oboseală, de parcă am fi muncit împreună. Avea respiraţia întretăiată, când grăi iar, pe acel ton nou, ezitant, dezarticulat - departe de vechiul ei fel de a vorbi, ritmic şi fluent.

- N-am vrut să mă revezi - pentru prima dată - într-un scaun cu rotile. Să fi existat o notă sfidătoare în acele vorbe gâfâite, în ochii largi care mă studiau? De aproape se observa imobilitatea marmoreană a unuia dintre obraji. Deşi pe faţa ei nu se vedeau semnele paraliziei, zâmbetul era puţin distorsionat, împrumutându-i un aspect ciudat, pe jumătate batjocoritor. Totuşi, mi s-a părut că fusese mereu aşa; unul din multele ei farmece. în curând, n-am să mai am nevoie de scaun, adăugă ea, întorcându-se spre Francis. Şi pe măsură ce rostea aceste cuvinte, zâmbetul dispăru de pe figura ei, alterându-le oarecum înţelesul.

- Sigur că da, Bella, dragostea mea. Replica mărturisea o siguranţă atât de exuberantă încât cu greu ai fi putut crede că el era la curent cu ireversibilitatea bolii. Continuă să vorbească despre exerciţii, despre băi medicinale, despre excelenta soră Hutton şi doctorul Cant ...

Ea îl privi concentrată, apoi se întoarse din nou spre mine,

strângându-mi uşor încheietura.

- Caroline - îmi vei arăta sper nişte ţinute noi? Şi-mi vei povesti despre Paris? îmi vei cânta melodiile mamei tale - care-mi plăceau atât?

- Bineînţeles, Arabella. Orice ţi-ar face plăcere - sau ar contribui la rapida ta vindecare. Ca să-mi maschez uşoara ezitare, am început s-o ajut să meargă spre uşă; sprijinind-o, am simţit cât era de slabă.

Mi-a arătat o cămăruţă de lângă hol, unde aş fi putut scăpa de boneta de călătorie, m-aş fi putut spăla şi înprospăta. Nu se aşteptau să mă schimb pentru cină, având în vedere că era atât de târziu, iar bagajele mele nu fuseseră despachetate. Oricum, nici Francis nu părea că o va face.

Ne-am luat locurile în sufrageria minunat proporţionată, unde masa era pusă la lumina candelabrelor, cu toate că cerul era încă vizibil în ferestre. în rochia decoltată, din satin de culoarea fildeşului, Arabella mi s-a părut la fel de frumoasă ca acum zece ani; deşi era mai slabă şi cu ochii încercănaţi.

Mi-am jurat să nu mai intreprind nimic susceptibil s-o facă să sufere mai mult - după boală si nasterea băieţelului mort. Voiam să mă întorc la Dieppe deîndată ce as fi putut s-o fac fără să-mi jignesc gazda. Două săptămâni, cel mult trei. Puteam folosi scuza că bunica Jeanne avea nevoie de ajutor la pensiune în perioada cea mai aglomerată a sezonului. Arabella ar fi avut timp să afle toate noutăţile, să-mi studieze ţinutele la modă si să-mi înveţe cântecele si n-ar mai fi avut de câstigat cine stie ce din prezenţa mea.

Il avea pe Francis, iar el o avea pe ea, până ce moartea îi va fi despărţit. Ceea ce putea însemna foarte multă vreme, dacă era să te iei după tăria ei de caracter, după lupta crâncenă pe care o purta cu propriul trup, încercând să-l oblige să răspundă ... O admiram enorm si - desi inima mea se înfiora de ceea ce ar fi putut să fie - mă bucuram cu adevărat că Francis o iubea.

Era foarte clar. Fiecare privire sau gest al lui din seara cu

pricina - pe timpul cinei, sau după aceea, cât a durat vizita ciudată a lui Peter Stanbury

- demonstrau devotamentul pe care i-l purta. Nimic nu părea să se fi schimbat între ei de când îi cunoscusem, cu excepţia faptului că acum ea nu mai putea dansa, nici călări, nici alerga pe scări în sus si-n jos. Mâinile îi erau neîndemânatice, vorbirea ezitantă. Şi totusi, continua să fie atât de frumoasă, cu buclele ei negre strălucitoare, cu pielea ca de porţelan, cu linia suplă a corpului; Francis era un bărbat norocos - da, norocos să aibă în preajmă asemenea frumuseţe si graţie. Iar dacă mă sărutase cu asemenea patimă, se datora numai faptului că nevastă-sa era atât de fragilă, încât n-ar fi îndrăznit să ...

M-am întrebat ce fel de relaţie mai exista între ei si imediat am fost cuprinsă de rusine pentru curiozitatea mea, de parcă as fi fost prinsă trăgând cu ochiul pe gaura cheii.

Totusi, multă vreme după ce o slujnică pe nume Emmy mă condusese în camera mea, iar Francis o purtase pe braţe pe Bella în dormitorul lor de la etaj, situat pe acelasi palier, am rămas cu ochii-n tavan si draperiile deschise. Urmăream, pe cerul albastu-cenusiu, evoluţia discului aceluia în crestere spre stadiul de lună plină; gândul mi-a zburat la apropierea de Francis, aici în York si pe drumul spre casă. Câtă bucurie îmi provocase simpla lui prezenţă! Nu mi-ar mai fi trebuit nimic altceva. Iar dacă acel moment de disperare amară exprimat de vorbele „sărmana mea Bella, care era atât de plină de viaţă . . . ” nu l-ar fi împins în braţele mele, aş fi fost mult mai fericită. încă simţeam pasiunea înfometată a buzelor lui; îmi lăsase o senzaţie persistentă de alean.

Mi-am închipuit-o pe Bella zăcând alături de el. Trecuseră mai multe ceasuri de când o dusese sus de unul singur - nici unul dintre servitori nu fusese prin preajmă, cu excepţia lui Emmy, care rămăsese cu mine, ajutându-mă la despachetat. Deci Francis trebuise s-o dezbrace pe Bella, s-o aşeze în pat; se culcase alături de ea. N-ar fi avut cum să-l respingă, nici dacă ar fi vrut.

Probabil că vreo vorbă spusă în timpul cinei îmi generase ideea aceea bizară: că toată bravura şi eforturile Bellei de a-şi reveni aveau ca scop real dorinţa de a scăpa. Şi totuşi, răspunsese cu mare tandreţe tuturor gesturilor lui. Sau poate că încerca să obţină eliberarea *lui.* Iubindu-l, se zbătea să-l scape de povară. Probabil că aşa stăteau lucrurile.

Nu ştiu de unde apăruse ideea ciudată, că Arabella ar fi fost prizonieră în casa asta izolată, alături de Francis. Dar avusese darul să mă neliniştească aproape la fel de mult ca şi vizita neaşteptată a lui Peter Stanbury .

M-am foit şi m-am întors în aşternut cu mintea plină de recentele impresii lăsate de Peter Stanbury, a cărui figură îmi apăru în faţa ochilor şi se estompă din nou. La cină, existase un moment, înainte de sosirea lui, în care discuţia luase o turnură stânjenitoare. îi povestisem Arabellei despre plăcuta luare de contact cu Yorkul, în compania lui Francis şi, fără să mă gândesc la implicaţii, îi vorbisem despre plimbarea pe care o făcusem pe jos. Apoi m-am oprit, căutând o ieşire, speriată că ar fi putut interpreta cuvintele mele ca pe o încercare voită de a-i aminti propriul handicap. Ea însă schimbase subiectul, întrebându-mă calm:

- Şi l-ai revăzut pe cel mai interesant văr al nostru, Peter Stanbury?

- Nu, i-am răspuns, dar i-am promis să mă duc să-l vizitez la lucru. Mi-a povestit despre situl arheologic în care el şi amicii lui vor săpa.

Francis îşi ridicase brusc ochii din farfurie. Perciunii subţiri care-i conturau figura sclipiseră auriu în lumina lumânărilor.

- Vacanţele universitare sunt excesiv de lungi, spusese el, si nimeni nu profită de ele pentru a realiza ceva util. Ce fel de obiecte vor fi dezgropate de astă dată - si unde?

Am fost atât de surprinsă de asprimea cuvintelor, încât răspunsul meu sunase incoerent.

- Păi ... vestigii ale trecutului orasului ... cred că asa ceva a

spus Peter. Inainte de a fi acoperite de beton - printre fundaţiile caselor din Toft Green, între Tanner Row si zidul de vest al incintei.

Mi-am dat seama că fusese tensionat. Apoi se relaxase; ridicase din umeri si zâmbise.

- Ei bine, s-au trezit prea târziu. Zona a fost aproape complet demolată deja; peste tot se văd numai mormane de moloz. Am trecut pe acolo destul de des. Nu mai este nimic interesant, dacă lasi la o parte muncitorii de la terasamente si echipamentele de lucru . Un peisaj cam prea dur pentru un student la Oxford, după mine. Dar cu siguranţă nepotrivit pentru tine, Caroline.

Inainte să pot replica, Arabella intervenise în felul ei discontinuu:

-Am fost foarte fericiţi în vechea resedinţă din Toft Green. Tot ce am cunoscut acolo dispare acum pentru totdeauna. Cum sună cântecul? - „tinereţea noastră, degrabă dispărută . . . ” Ah, cât mi-as fi dorit s-o putem păstra.

Nu-mi dădusem seama dacă se referea la casa din oras, sau la tinereţe, până ce nu adăugase:

- Locul ăsta este prea izolat.

-Aiureli, Bella, spusese Francis linistitor. E doar un drum de jumătate de oră cu trăsura. Iar spaţiul si aerul curat vă sunt necesare, atât ţie cât si Helenei. In afară de asta, vara trecută când am vizitat Landers si ne-am plimbat printre trandafirii din grădină, ţi-a plăcut.

- Vara trecută. Ochii ei cenusii păreau prea mari pe faţa îngustă. Pe atunci, mă simţeam bine ...

- Ai să te vindeci, dragostea mea. Iar mâine, Caroline o să te însoţească în grădină - ce zici, Caro? Doar dacă nu cumva te-ai hotărât să te duci în oras, desigur, ca să observi spectacolul unor gentlemeni angajaţi într-o muncă manuală. Din nou, în voce îi apăruse acea stridenţă necaracteristică; de parcă ar fi urât întreaga studenţime, sau doar pe Peter Stanbury.

Mai întâlnisem oameni geloşi pe nivelul de educaţie al altora

şi înţelegeam fenomenul. Ceea ce mă deranja era sarcasmul lui Francis şi probabil că era vizibil pe faţa mea, fiindcă adăugă conciliant:

- Dacă doreşti cu adevărat să vezi săpăturile, poţi să mă însoţeşti mâine dimineaţă în oraş. Poate că voi veni şi eu să casc gura - să văd dacă muncitorii de ocazie dau peste tabachera pierdută, prin 1820, de unchiul Giles! Glumea acum, poate ca s-o distragă pe Bella de la subiectul care o necăjise vizibil; mutarea de la oraş în mijlocul naturii, care avusese loc probabil chiar în ajunul îmbolnăvirii ei, având în vedere că *se plimbaseră* împreună printre trandafiri ...

Tocmai mă întrebam ce i-aş putea răspunde, când Arabella, din nou stăpână pe situaţie, sugeră:

- Da, Caroline, de ce nu te-ai duce de dimineaţă? Te-ai putea întoarce cu trăsura poştei. Trece pe aici cam pe la ora unu. Sau ai putea reveni mai târziu, cu Francis. Oricum - încearcă să-l convingi pe Peter să vină mâine- seară, la cină. Cred că ar fi bine pentru toată lumea.

N-am priceput exact ce voise să spună, dar eram doritoare să-i fac pe plac, chiar dacă însemna să nesocotesc sfatul lui Francis privind prezenţa mea într-un asemenea loc.

- Foarte bine, Bella, mâine am să-l văd pe Peter şi am să-l invit la cină. La ce oră pleci de obicei, Francis?

Urmase o pauză, în timpul căreia rămăsese cu ochii în farfurie; în lumina lumânărilor, pometii obrajilor şi genele căpătaseră aspect de mulaj în ceară, de parcă sângele i s-ar fi scurs din faţă. Apoi replicase degajat:

- Ah, opt şi jumătate este suficient de devreme, când nu trebuie s-o luc la şcoală pe Helen. Genele decolorate clipiseră, iar ochii albaştri se fixaseră asupra mea cu o expresie indescifrabilă: mânioşi; rugători; geloşi? Dar şantierul noii gări nu este un loc potrivit pentru o tânără domnişoară, Caroline, adăugase el.

Tocmai voiam să-i amintesc că-mi petrecusem mare parte din viaţă în locuri mult mai nepotrivite, când Arabella intervenise

neasteptat de hotărâtă:

- Ah, las-o-n pace, Francis! Vara asta se va sfârsi cât de curând. Apoi, cu un gest smucit, sună să fie adusă cafeaua.

Francis o ajutase să treacă în salon, spunându-mi pe când trecea:

- In cazul acesta, foarte bine. Ne vedem la micul dejun, pe la opt, Caroline. Bella nu se scoală înainte de sosirea asistentei care-i aplică diferite tratamente până la ora prânzului. Până după-amiază, nu-ţi va prea resimţi lipsa.

- Am să mă întorc devreme, am declarat, hotărâtă să nu mai prilejuiesc alte călătorii pe înserat, împreună cu Francis.

In clipa aceea am auzit sunetul unor copite în pietrisul de la intrare. In pragul usii duble dintre sufragerie si salon, Francis se oprise flancat de Arabella si de mine.

- Cam târziu pentru o vizită, murmurase el, privind afară spre întunericul tot mai dens. Dar nu făcuse nici un gest pentru a se apropia de ferestre, ca să vadă cine era, desi Bella ar fi fost curioasă să afle. In loc de asta, am rămas cu toţii locului, ascultând sunetul clopoţelului de la intrare; pasii apăsaţi ai doamnei Dean care se ducea să răspundă; sunetul estompat al unui glas bărbătesc.

- Mi se pare că-i Peter! spusese Arabella, înseninându-se. Inima mea a dat un rateu.

Francis se încruntase.

- Când ne-am întâlnit la gară, n-a cerut permisiunea să ne viziteze astă-seară.

- Doar nu era să ceară voie? Şi puteai să ghicesti că va dori s-o revadă pe Caroline cât mai curând! Mi-a zâmbit cu o urmă de invidie, dar fără pic de maliţiozitate.

Privind spre Francis, am simţit că inima începe să-mi bată cu putere. Isi susţinea soţia cu un braţ petrecut în jurul taliei, iar cu cealaltă mână îsi făcea de lucru cu un cuţitas de brânză de pe tăblia bufetului de alături. Apoi îl ridicase, ţinându-l de mâner, iar vârful bifurcat aruncase luciri sinistre în lumina ezitantă a

lumânărilor.

- Da, ar fi trebuit să-mi închipui, şoptise el, iar eu am simţit un fior prin şira spinării.

în clipa aceea, doamna Dean îşi vârâse capul pe uşă.

- îi domnu' Stanbury, anunţase ea. Se grăbeşte, dar ar vrea să vorbească ...

- Cu cine? dori Francis să afle.

Arabella izbucni în râs.

- Ce întrebare! Desigur, cu noi toţi. Condu-l înăuntru, doamnă Dean. Şi mai pune o ceşcuţă, când vei servi cafeaua.

Brusc, Francis îşi retrăsese braţul de pe talia Arabellei, aşa că ea fusese obligată să se sprijine de tocul uşii. Având încă în mână cuţitaşul, el mi se adresase:

- Te rog, condu-o pe Bella până la locul ei preferat, Caroline. Apoi se îndreptase spre uşa de la intrare şi imediat după aceea l-am auzit spunând: Bună seara, Peter; neaşteptată vizită. Credeam că prima seară după întoarcerea la York o vei petrece chefuind cu amicii.

Abia o ajutasem pe Arabella să ajungă la scaunul pe care mi-l indicase, când, ridicând capul, l-am văzut pe Peter în uşă. Luminiţele pâlpâitoare ale lumânărilor se reflectau în ochii săi negri, fixaţi asupra lui Francis - am avut senzaţia că nu luase în seamă prezenţele Arabellei şi a mea în camera alăturată.

- Eram în drum spre profesorul Hoskins, pentru cină, spusese Peter, cu o voce mai gravă decât a vărului său. Nu-i decât o scurtă vizită, în trecere, să mă asigur că verişoara Caroline a ajuns cu bine.

Cei doi, acum foarte aproape unul de celălalt, aveau cam aceeaşi statură. Nici unul nu purta ţinută de seară formală, iar hainele gri ale lui Francis lăsau impresia unei armuri.

- De ce să nu fi ajuns cu bine? întrebase el, doar era cu mine. Pipăise cu degetul vârful dublu al cuţitului, de parcă i-ar fi cercetat ascuţimea. Ne-ai văzut la gară şi probabil că mi-ai observat cabrioleta pe Queen Street.

- Am zărit-o şi în curtea unui rândaş, peste un ceas. Fără putinţă de tăgadă, din glasul lui Peter răzbătea sfidare.

- Ah, presupun că ai fost acolo să închiriezi un cal, nu să mă urmăreşti? Dar ce spirit de observaţie din partea ta. Şi ţi-ai închipuit că ... Ce anume ţi-ai imaginat, vere?

Pentru prima oară, privirea lui Peter trecuse de Francis si se oprise asupra mea, acolo unde rămăsesem, lângă scaunul Arabellei.

- Mi-am spus că, zisese el linistit, accidentele nu ocolesc pe nimeni. Străzile orasului si linistitele drumuri de ţară sunt la fel de periculoase. Am înţepenit. Oare să ne fi văzut sărutându-ne cu pasiune, în cabrioletă, pe drumul spre Landers? Mă rugasem să nu fi fost martor, fiindcă nu i-as fi putut suporta blamul. In mod vizibil, nu-l agreea pe Francis si n-avea încredere în el; dar ar fi aruncat vina si asupra mea; si încă pe bună dreptate.

Dar întreaga lui atenţie se îndreptase imediat spre Arabella, în scaunul ei asezat în semiîntuneric. Rămânând pe loc, îi făcuse o plecăciune, cu figura impasibilă. Totusi, am avut senzaţia că între ei se închide un fel de legătură nevăzută, de care ea era mult prea captivată pentru a-si mai aminti că intenţionase să-l invite la masă a doua zi. Schimbaseră câteva saluturi si întrebări de politeţe înainte ca Peter să declare că trebuia să plece si asta fusese tot.

Intorcându-se să plece, îmi spusese:

- Voi fi pe santier de la răsăritul soarelui, Caroline; noapte bună. Noapte bună, Arabella.

Doamna Dean intrase chiar atunci, aducând serviciul de cafea. Francis
i se adresase:

- Din păcate, domnul Stanbury nu poate rămâne ... Am să te conduc, vere.

Mai târziu, nimeni nu mai adusese vorba despre vizită.

Am cântat o vreme lângă pian. Apoi am făcut o scurtă partidă de cărţi, înainte de a ne retrage la culcare. Rămăsesem însă trează, chinuită de gânduri.

Capitolul 4

In dimineaţa următoare, m-am echipat într-o ţinută pe care o consideram potrivită ocaziei: rochie verde-pal cu buline albe, cu guler sobru si fără podoabe inutile, peste sau pe sub poalele clos. Purtam o pălărioară de pai, ridicată la ceafă pentru a face loc cocului si pantofi usori din piele de căprioară peste ciorapii albi, de mătase. Mi-am vârât în posetă o pereche de mănusi, portofelul, o batistă si o hartă a orasului si am coborât la micul dejun.

Afară, era încă foarte rece, cu toate că pe cerul însorit nu se zărea nici un nor; casa era atât de tăcută, încât mi-am închipuit că era prea devreme. Seara, uitasem să-mi întorc ceasul de buzunar, dar înainte de a mă da jos din pat, auzisem pendula bătând ora sapte. Poate că numărasem gresit bătăile, care-mi punctaseră noaptea de insomnie.

Am deschis o usă de pe partea stângă a holului. Arabella îmi spusese că acolo urma să fie servit micul dejun, după ce refuzasem oferta de a-mi fi adus în cameră. O clipă, la trecerea din semiîntunericul holului la lumina ce pătrundea prin ferestrele orientate spre răsărit, am fost orbită. Mica încăpere strălucea. Iar Francis, atunci când mi s-au obisnuit ochii, asezat cu spatele spre mine, părea înconjurat de o aureolă de lumină; părul lui blond-auriu căpătase un aspect îngeresc.

Când mi-a auzit pasii, s-a întors în grabă, cu nerăbdare.

-Ah, Caroline, bună dimineaţa. Al dormit bine, sper? Salutul era mult mai formal decât atitudinea lui, care mi-a provocat un fior.

- Foarte bine, mulţumesc, am minţit. Dar tu, Francis? Acum obişnuită cu lumina ce inunda camera, am observat că părea obosit - măcinat nervos. Din nou m-am simţit cuprinsă de un val de milă proteguitoare, de dorinţa de a-l ocroti.

Fără să răspundă imediat, a tras un scaun şi m-a ajutat să iau loc. Degetele lui au mângâiat în trecere materialul subţire al mânecii. Continuând să stea în picioare, la spatele meu, a spus:

- Nu prea. Pe la trei, am ieşit să mă plimb prin parc. Mâinile lui mi-au cuprins braţele, spre umeri. Fereastra ta era deschisă, Caro, draperiile ridicate.

Am rămas nemişcată, încercând să mi-l imaginez prin ceaţa din parc, în vreme ce privea spre fereastra mea.

- Luna tocmai era pe cale să apună ... am început şi mi-am muşcat buzele, înţelegând că tocmai îmi deconspirasem minciuna.

I-am auzit respiraţia; simţeam cum mâinile lui se deplasează peste umerii mei goi, spre sâni. Apoi se aplecă asupra mea, şoptind:

- Caro ... *Caro!*

M-am împleticit spre scaunul de alături, ca într-un joc dement de societate. Mi-am ridicat privirea rugătoare spre el. Sălbăticia întipărită pe obrazul lui m-a speriat. în lumina zilei, nu mai rămăsese nimic din şarmul degajat, din tristeţea aceea blândă; doar ferocitatea pasiunii.

- Nu, Francis, am şoptit. Aşa ai spus - nu se va mai repeta ...

Trupul puternic şi zvelt, îmbrăcat în impecabile haine de oraş, se
îndreptă.

- Ai dreptate, Caroline. Am afirmat că nu se va mai repeta. Dar, de asemenea, te-am rugat să uiţi întâmplarea, ceea ce n-ai făcut, în mod clar. Ca şi mine, altfel n-am fi ajuns să urmărim acelaşi apus de lună, în lipsa somnului.

- *Trebuie* să uităm, am şoptit cu disperare, iar eu trebuie să mă reîntorc imediat la Dieppe.

- Imposibil! Cel puţin, nu imediat. Ar lăsa o impresie foarte ciudată ... Ah, mai aşteaptă puţin, Caro, te rog frumos ... Poate că numai foarte puţin. Pe figura lui reapăruse blândeţea aceea tandră; amabilitatea bărbatului echilibrat şi civilizat.

- Foarte bine, am acceptat după o scurtă pauză. O săptămână sau două. Nimic mai mult.

Şi ce avea să urmeze? m-am întrebat, urmărindu-i mişcările,

în timp ce suna pentru micul dejun. Pentru mine, cel puţin, un pustiu în care urma să rătăcesc înfometată şi însetată de iubirea lui. Dar asta n-ar mai fi contat, cu condiţia ca Arabella să nu afle niciodată de atracţia senzuală dintre noi.

Arabella! Dumnezeule! câtă vreme degetele lui îmi mângâiaseră braţele şi decolteul, uitasem cu desăvârşire de existenţa ei. Nu fusesem capabilă decât să urmăresc în minte traseul acelor mângâieri, până când ceva - *nu* loialitatea faţă de Bella - mă determinase să le curm.

După masă - abia m-am atins de mâncare - am plecat împreună, în linişte. Lumina soarelui licărea în frunzişul verde, milioanele de sunete caracteristice unei dimineţi de vară se amestecau cu tropotul calului şi huruitul roţilor. Aş fi vrut ca drumul să nu se mai termine, printre gardurile vii înflorite, cu briza mângâindu-mi chipul şi cu Francis alături, frumos ca un zeu.

Trecând prin locul în care mă sărutase seara trecută, mă întrebă, aproape ameninţător:

- Eşti încă hotărâtă să-l revezi pe Peter Stanbury?

- Cu greu mi-aş putea permite să-mi schimb planurile, am replicat. în primul rând, trebuie să-i transmit invitaţia la cină; aseară, Bella a fost foarte supărată că a uitat s-o facă chiar ea. în al doilea rând - am inspirat adânc - trebuie să-mi găsesc o ocupaţie, nefiind obişnuită să pierd vremea.

- Ai putea veni cu mine în Queen’s Staithe: am primit un transport pe care vreau să-l verific, înainte de a-l descărca. Pe urmă am putea lua masa împreună, într-un loc liniştit.

- Nu uita, Francis, după-amiază trebuie să mă întorc la Landers, să-i ţin companie Arabellei şi s-o cunosc pe Helen.

- Vor fi acolo şi deseară. Poţi să te întorci cu mine.

Mi-ar fi plăcut să rămân cu el toată ziua. Să-l urmăresc cu atenţie obsesivă, rezolvându-şi treburile, discutând cu oamenii; să nu-l pierd din ochi, fiindcă mă atrăgea ca un magnet.

- Nu, mulţumesc, Francis, i-am răspuns, înghiţind cu greutate nodul care mi se pusese în gât. Dacă vei fi amabil să mă lasi

undeva, pe lângă Toft Green, am să mă întorc cu trăsura postei de la amiază.

Isi privi ceasul de buzunar, în vreme ce intrasem în traficul aglomerat, lângă podul Lendal.

- Atunci asa să faci, spuse el, strângând din buze. Intâi am crezut că întârzierea îi provoca nervozitate, dar a adăugat explicit: trei ore în compania vărului Peter îţi vor fi de-ajuns! In clipa aceea mi-am dat seama cât de gelos era pe bărbatul mai tânăr. Pentru o clipă, am fost gata-gata să renunţ la întâlnire. Totusi .

- Lasă-mă să cobor aici, Francis. Am hartă si voi merge pe jos mai departe.

- Cum doresti. Aplecându-se, mă ajută să cobor, apoi îmi arătă în ce direcţie se afla santierul noii staţii de cale ferată. Era foarte aproape. Până pe la zece, mă găsesti la vapor, declară el. Pe urmă, la birou, în Micklegate

- în caz că ai nevoie de mine.

Privindu-l cum se îndepărta, m-am simţit groaznic.

- Nu fi asa deprimată, verisoară! Brusc, în faţa mea apăruse Peter Stanbury. Nici măcar nu-l observasem apropiindu-se. Intinse o mână murdară în direcţia santierului si afisă un zâmbet pe fizionomia nerasă. Nu-i Infernul lui Dante, cu toate că la o primă impresie asa ai zice.

- De fapt, n-am simţit asa ceva, am spus, urmându-l pe poteca îngustă ce ocolea zona de activitate intensă. Ce bine că ne-am întâlnit atât de repede, mai ales că nu stabilisem o anumită oră la care să mă astepţi. Vorbeam prea mult si excesiv de repede, ca să maschez sperietura provocată de apariţia lui neasteptată, într-un moment în care întreaga minte îmi era încă ocupată de Francis. Crezusem că voi fi obligată să te caut - să întreb în dreapta si-n stânga. Din cauza pripei, fusesem cât pe ce să utilizez pronunţia franţuzească.

- Ei bine, nu îndrăzneam să sper că vei veni atât de devreme. Prin contrast cu mine, vorbirea lui era mai rară si avea o tonalitate gravă. Dar există o zicală din bătrâni, că „înfometatul vede

departe”, iar eu n-am făcut decât să-ţi astept apariţia, ridicol, chiar de la răsăritul soarelui - în detrimentul lucrului, as putea adăuga.

- Aţi început atât de devreme? Nu mai ştiam ce să spun, în vreme ce ajunsesem în mijlocul unui adevărat haos. Până şi aceste câteva cuvinte a trebuit să le strig pentru a acoperi vacarmul.

- De cum s-a făcut lumină, replică el pe acelaşi ton, având în vedere cât de înghesuiţi suntem cu timpul. Mai avem doar câteva zile, înainte de a începe exploziile.

Prinzându-mă cu fermitate de umăr - cât era de diferită atingerea lui, faţă de cea a lui Francis! - mă conduse pe o potecă îngustă de pământ bătătorit, printre două suprafeţe largi, scurmate de oameni încălţaţi cu cizme, de cai şi de tot felul de utilaje. Zgomotul era asurzitor, iar în aer se ridicase un nor de praf, provenit de la construcţiile dărâmate. Unele deja la pământ, erau încărcate în căruţe, după mărunţire. Altele continuau să aibă câteva ziduri rămase în picioare şi arătau ireal, cu tapetele interioare şi şemineele vizibile, ca în nişte case de păpuşi. Alte câteva erau încă dezmembrate de negustorii de vechituri, înainte de a fi demolate de macaralele cu greutăţi metalice în balans.

Ghidul meu arătă spre vest la ceea ce aducea cu o porţiune dintr-o fortificaţie.

- Acolo vor fi construite tunelurile care vor trece prin vechile ziduri de protecţie ale oraşului şi alături se vede cortul nostru. La vremea asta, cafeaua ar trebui să fie gata.

Am trecut împreună prin peisajul ceva mai puţin infernal; nivelul zgomotului scăzuse puţin, astfel că nu mai eram obligaţi să strigăm unul la celălalt.

- Apropo, remarcă Peter degajat, aseară te-am văzut trecând prin High Petergate, împreună cu Francis.

M-am înroşit, de parcă m-ar fi acuzat de o crimă.

- Cum ... a, da, tocmai îmi arăta o parte din oraş. A fost foarte interesant. îmi pare rău că nu te-am văzut. Dar aglomeraţia ...

înţelegi. Stânjenită, începusem din nou să pălăvrăgesc.

El râse, expunându-şi dantura excelentă.

-Ah, Caroline, ai cel mai încântător accent franţuzesc!

în clipa următoare, mă trase din calea unei roabe. Braţul lui continuă să rămână pe talia mea şi după aceea, deşi nu-l încurajasem în nici un fel.

Remarca de mai înainte nu-mi provocase nici o plăcere. Eram mândră de calitatea englezei mele. Scăpările de accent francez nu apăruseră decât din cauză că mă zdruncinase, spunându-mi că mă văzuse cu o seară în urmă, împreună cu Francis. Oare câtă vreme ne urmărise? Şi de ce nu ne atrăsese atenţia? Din cauza traficului, ne deplasam foarte încet spre Bootham Bar. Posibilitatea ca el să fie la curent cu relaţia dintre mine si Francis îmi provocă aceeasi senzaţie de teamă pe care o încercasem în cursul scurtei si ciudatei scene din sufragerie.

L-am privit piezis. Asa cum era îmbrăcat doar în cămasă si pantaloni, părea chiar mai suplu decât îmi lăsase impresia ieri. Iar pielea lui, vizibilă la piept si pe braţe, era chiar mai închisă la culoare, probabil din cauza prafului amestecat cu transpiraţie si a bărbii nerase. Intr-adevăr, arăta ca un vagabond! Totusi, veselia sănătoasă îi diminua mult inferioritatea, în comparaţie cu ferchesul Francis. Isi expunea neglijenţa vestimentară cu o oarecare mândrie, ca pe o emblemă de marcă.

- Iată-ne ajunsi, spuse el, încovoindu-se sub copertina cortului si trăgându-mă înăuntru, unde lumina părea filtrată.

Existau niste mese negeluite, pe capre de lemn, pe care erau împrăstiate o serie de rămăsiţe imposibil de identificat pentru mine. Doi tineri scriau preocupaţi, iar un al treilea lipea etichete pe diferitele obiecte. Toţi îsi ridicară privirile cu vădit interes, părând să fi uitat pe dată de activităţile anterioare, până ce Peter spuse cu vioiciune:

-Permite-mi să-ţi prezint câţiva colegi. Apoi, după prezentări, adăugă: acum, să încercăm să-ţi explicăm ce facem!

Şi o făcură cu schimbul, pe măsură ce alţii veneau la cafea. In următoarea jumătate de ceas am fost pusă la punct cu întreaga

istorie a orasului York, Jorvik, Caer Ebrauc sau Eboracum - toate foste nume ale localităţii, începând din vremea ocupaţiei romane. Mi-au fost arătate tot soiul de monede, oseminte, fragmente de ceramică si sculpturi în piatră si am aflat cărei perioade îi aparţinea fiecare.

Un tânăr purtând ochelari continuă prelegerea, cu toate că deja ameţisem:

- Inaintea romanilor, prin locurile astea trăia o populaţie numită ...

- Ah, Carstairs, cred că verisoara mea a acumulat destule cunostinţe pentru o singură dimineaţă, râse Peter si i-am fost recunoscătoare pentru intervenţia salvatoare. Tocmai revenise de afară, purtând un obiect care semăna cu o frigare. îl aşeză cu atenţie pe o foaie de hârtie şi începu să-şi noteze ceva cu creionul. Dintr-o dată, redevenise omul absorbit pe care-l văzusem ieri, la prima noastră întâlnire, atent numai la ceea ce avea de făcut. Era pentru prima oară când simţeam că nu mă mai urmărea, aşa că am putut să-i studiez chipul, fără frica de a înfrunta acei ochi provocatori.

Avea un nas frumos sculptat, maxilar ferm şi o gură pe care ieri o considerasem tandră, până în clipa în care-l văzusem vorbind cu Francis, când devenise de nerecunoscut din cauza asprimii. Acum, m-am surprins întrebându-mă în ce fel săruta.

Fără avertisment, îşi ridică ochii; privirea lui se aţinti asupra mea şi rămase aşa, de parcă ar fi încercat să-mi citească gândurile.

M-am ridicat în pripă de pe lădiţa de ambalaj pe care stătusem.

- Poate că ar fi mai bine să plec, vere, am spus. Eşti ocupat. Dacă eşti drăguţ, arată-mi doar unde opreşte trăsura de poştă, ca să mă întorc la Landers.

Ridică o sprânceană cenuşie din cauza prafului.

- Francis nu vine să te ia?

Am scuturat din cap.

- Ei bine, păru să slobozească aerul reţinut în plămâni, sunt mai bine de două ceasuri până pleacă trăsura poştală. Dacă nu te-ai plictisit încă de activitatea de aici, vino cu mine la tranşee, să vezi ce mai scoatem la lumină. Mereu există posibilitatea apariţiei unui obiect unic. în vocea lui se simţea entuziasmul abia stăpânit.

- N-o să te deranjez? am întrebat. în nici un caz nu doream să-i stânjenesc munca, ale cărei rezultate probabil că oricum nu le-aş fi priceput.

Zâmbi uşor la reapariţia accentului meu franţuzesc.

- De fapt, mi-ai fi de mare ajutor dacă ai lua notiţe, în timp ce eu continuu săpăturile. îmi întinse nişte hârtie şi un creion. Te pricepi la desen?

- Puţin. Tata mi-a explicat noţiunile de bază ale perspectivei şi cum se redă pe hârtie textura plantelor.

- Bine. Am părăsit cortul si am pătruns pe terenul denivelat. Mama vorbea adesea despre talentul la desen al lui John Malbis. Poate că ţi-a pomenit despre ea ... mătusa Kate?

- De nenumărate ori, am replicat. As fi vrut să aflu mai multe despre familia lui - câţi erau, dacă rămăseseră toţi în India si altele asemenea - dar am ajuns la marginea unui sanţ, iar el astepta să cobor pe scara abruptă. Când am ezitat, nestiind ce să fac cu fusta, mi-a spus:

- Intâi cobor eu, apoi am să te ajut. Părea să nu-i treacă prin minte posibilitatea să mă răzgândesc.

Se prinse de scară si începu să coboare. I-am observat mâinile bronzate înclestate pe treptele de lemn. Când capul i-a ajuns în dreptul picioarelor mele, m-am surprins privind prin deschizătura cămăsii la părul negru de pe pieptul lui, viril si, în mod ciudat, tulburător.

Ridicând capul, m-a văzut si am crezut că-mi interpretase gresit privirea, fiindcă m-a îndemnat:

- Mai bine te-ai întoarce.

- Poftim?

- Ca să poţi coborî scara.

-Ah, da ... Am vârât creionul si hârtia în sacul de mână încolăcit pe încheietură. Apoi, întorcându-mă, am prins laturile scării si am pus un picior pe prima treaptă, ţinându-mi într-o parte poalele rochiei. Am simţit o înţepătură prin materialul subţire al pantofului si am orbecăit după următoarea treaptă - care părea nespus de departe.

Am simţit mâna lui Peter strângându-mi glezna. Atingerea era fermă, nelăsând posibilitatea de a fi interpretată drept mângâiere. Totusi, întregul meu trup a reacţionat la acea atingere; eram foarte constientă de bărbatul care-mi susţinea piciorul, ghidându-l spre altă treaptă, apoi spre următoarea ...

Apoi treptele se terminară, însă în vreme ce mă întorceam, braţele care sprijineau acum scara mă înconjuraseră.

- Esti încântătoare, Caroline, declară el. Apoi se îndepărtă, eliberându-mă, si porni cu pasi mari spre capătul îndepărtat al transeei.

Aseză o haină peste o grămadă de pietris, improvizând un loc unde să pot sta jos, cu hârtia sprijinită pe genunchi. Ridică un sac de rafie plin cu scule, se ghemui lângă mine şi începu să îndepărteze pământul din jurul unui obiect îngropat. După puţină vreme, mi-am dat seama că reuşise să uite în totalitate că eram femeie. Devenisem pur şi simplu scrib şi desenator; un martor al comentariilor lui asupra activităţii desfăşurate aici, în Toft Green, unde tata îşi petrecuse copilăria şi adolescenţa. Progresiv, am fost şi eu absorbită, cu toate că o porţiune a creierului continua să fie conştientă de apropierea lui Peter; de tăria şi supleţea lui, de concentrarea întregii sale energii şi inteligenţe - lucruri care mă atrăgeau cu o forţă pe care n-o crezusem posibilă, având în vedere simţămintele mele pentru Francis.

De pe marginea şanţului, o umbră se lăsă asupra noastră, iar vocea lui Francis răsună ferm:

-Caroline.

Am tresărit. Uitasem de toate, inclusiv de praf, de oră, de căldură - până şi de Francis - într-atât începuseră să mă captiveze

Peter şi preocupările lui.

-Ah - nu mă aşteptam să vii, Francis.

- Clar. Silueta lui se desena, ameninţător de înaltă, deasupra noastră; furia îi era atât de palpabilă încât părea să vibreze în aerul prăfos care ne despărţea. Ce naiba faci acolo - înveţi meseria de salahor? Ţi-ai murdărit hainele - părul - mâinile ...

Peter ridică hârtiile pe care le scăpasem şi îşi aruncă ochii asupra notelor; apoi, sprijinindu-se de malul şanţului cu braţele încrucişate pe piept, îi spuse lui Francis:

- Caroline pune educaţia primită de la tatăl ei în slujba oraşului York. îţi trebuie ceva, vere?

Francis îl ignoră pe Peter şi continuă să mi se adreseze:

- M-am gândit că ar fi mai bine să te duc chiar eu până la staţia poştei. Fără îndoială că Peter n-are timp pentru asemenea politeţe.

Antagonismul lor era pe punctul de a izbucni. Am ieşit în grabă din tranşee - a fost mult mai uşor acum - şi l-am simţit pe Peter urmându-mă pe scară.

- Mi se pare, Francis, spuse el, când ajunserăm toţi pe marginea şanţului, că noi doi avem coduri diferite de conduită. Dar nu, n-aveam de

gând s-o las pe Caroline să piardă postalionul de la prânz, sau să caute staţia de una singură. Nu este decât unsprezece si jumătate.

O clipă, rămaseră faţă în faţă, într-o înfruntare înăbusită; între timp, eu mă prefăceam a nu observa, scuturându-mi rochia de praf si punându-mi mănusile.

- Iţi mulţumesc pentru ajutorul nepreţuit, Caroline, mi se adresă Peter. Vrei să vii si mâine, ca să grăbim ritmul de lucru?

Mi-am spus că nu era decât o încercare de a-l înfrunta pe Francis, care îmi luase braţul într-un mod foatrte posesiv. Dar lucrul pe santier îmi făcuse plăcere aproape în aceeasi măsură ca si prezenţa incitantă a lui Peter. Cel dintâi îmi stimulase interesul pentru aprofundarea cunoasterii, pentru participarea la scoaterea la lumină a trecutului Yorkului; ultima - ei bine, consideram că este o problemă ce trebuie clarificată.

- Da, pe mâine, Peter, am promis. Voi fi aici pe la nouă, dacă Francis va fi amabil să mă aducă din nou.

Am simţit cum privirile celor doi se ciocnesc pe deasupra capului meu

- ambii erau mult mai înalţi. Apoi Francis vorbi, scuturându-mi praful de pe mânecă:

- N-ar fi rău să-ţi amintesti, Peter, că rochia unei doamne din occident nu se spală atât de usor ca un sari indian, precum cele printre care te-ai născut ... Ah, apropo, esti invitat la cină astă seară. Caroline a neglijat să-ţi spună, sau nu poţi să vii?

Uitasem, desigur. Toate întâmplările zilei contribuiseră la a-mi alunga din memorie mesajul Arabellei. Insă răspunsul nu mă dădu în vileag.

- La ce oră ar fi cel mai potrivit pentru Arabella? întrebă Peter.

- Şapte si jumătate, răspunse scurt Francis, cina urmând să fie servită la opt. Apoi mă conduse în grabă afară din santierul în care petrecusem o dimineaţă atât de distractivă încât abia asteptam să revin.

Când zgomotul haotic rămase în urmă, Francis spuse:

- Ei bine, întrucât nu doresti să prânzesti cu mine, lasă-mă să-ţi ofer măcar un serbet, câtă vreme asteptăm trăsura. Probabil că ţi s-a uscat gâtlejul în locul acela îngrozitor.

Mă conduse la o cafenea de lângă pod, care-mi amintea de localurile scumpe, de acelasi fel, din Paris. Avea separeuri si niste pilastri vopsiţi în alb; măsuţe aurii si scaune tapisate cu plus roşu în ton cu draperiile; coşuleţe suspendate, cu plante agăţătoare şi un miros discret de ciocolată fină şi parfumuri bune. La mese erau aşezaţi mai mulţi clienţi bine îmbrăcaţi, bând cafea din ceşti de porţelan chinezesc, răcorindu-se cu limonadă, sau mâncând din boluri de argint. In ciuda murmurului conversaţiilor, localul dădea senzaţia de discreţie şi prestanţă. Un chelner îmbrăcat în uniformă neagră veni să ne ia comanda, iar Francis ridică sprânceana întrebător în direcţia mea.

- Aş dori un pahar de *citron pressé,* vă rog. Nu cunoşteam termenul englezesc.

- Desigur, draga mea. Şi eu la fel - amintirea Franţei. Comandă două limonade reci.

In vreme ce aşteptam, Francis se sprijini mai relaxat pe spătarul scaunului, zâmbindu-mi cu blândeţe, într-o dispoziţie atât de netulburată de parcă scena cu Peter nici n-ar fi avut loc.

- Iţi place aici, Caro? întrebă el.

- Da, foarte mult. începusem să mă calmez, la rândul meu.

- Mi se pare că patronul are gust, continuă el. Doar pune în vânzare sortimente de ceai şi cafea furnizate exclusiv de Malbis Company! Ceea ce-mi aduce aminte: voiam să-i spun ceva despre noul transport primit azi-dimineaţă. Te rog să mă scuzi câteva clipe.

Traversă încăperea; dădu la o parte o draperie roşie deasupra căreia se putea citi „Intrarea interzisă" şi trecu mai departe, cu degajarea omului de afaceri aflat pe propriul domeniu.

Chelnerul aduse băuturile: gălbui şi reci, în pahare de cristal, însoţite de zaharniţe de argint cu linguriţe ataşate. Tocmai amestecam zahărul în pahar, când am auzit o voce feminină,

matură, venind dintr-un separeu vecin:

- Nu era Francis Malbis cel care tocmai a trecut?

Un glas mai tineresc, mai puţin sigur, răspunse:

- Aşa cred, mătuşă Harcourt.

- Păi, ar trebui să fii sigură, nepoată, orice s-ar zice!

- Te rog...

- Ah, nu te mai văita, pentru numele Domnului! A venit însoţit?

- Nu stiu.

- Ba sigur că stii. Ţi-am văzut faţa. La care masă?

Perdelele separeului se miscară, cu un fosnet specific.

Intorcând brusc ochii în direcţia aceea, am surprins lucirea unei lorniete fixate asupra mea, ţinută de o mână ca o gheară, încărcată de bijuterii.

Un moment, privirile noastre se întâlniră, apoi mi-am îndreptat atenţia spre figura stânjenită a nepoatei si mi-am dat seama că fusese atrăgătoare cândva. Mă întrebam ce se petrecuse între ea si Francis - si cu cât timp în urmă - când ruda ei vârstnică enunţă cu claritate maliţioasă:

- Aaaa, un vinisor nou, proaspăt si acidulat pentru prinţul negustor! Insă aud că intreprinderea n-o duce prea bine după retragerea bătrânului Giles. Oare îsi poate permite Francis să fondeze o nouă pivniţă de lux?

M-am ridicat cu calm de la locul meu si m-am apropiat de separeu. Cu ambele mâini am dat la o parte draperiile. Lumina pătrunsă a scos la iveală o mutră bătrână si acră, precum si una mai tânără, chinuită.

- Doamnă Harcourt, m-am adresat mătusii, numele meu este Malbis. Această informaţie vă scoate din domeniul supoziţiilor? Apoi i-am luat lornieta din mână si i-am spart lentilele cu un ibric de argint aflat pe masă, lângă cotul ei. Inainte să revin la masa mea, as fi putut jura că tânăra îmi zâmbise.

Cele două părăsiră cafeneaua exact în momentul întoarcerii lui Francis. Nu le observase, iar eu nu i-am povestit nimic. După

ce ne-am terminat băuturile, m-a condus la staţia de postă si am asteptat acolo plecarea postalionului.

Prima oprire a fost Lendal, care, conform hărţii, se afla la sud-est de strada Coney. Spre marea mea surprindere, Peter se urcă în vehiculul tras de patru cai. Vecinul de alături coborâse, asa că luă loc lângă mine. Am observat că îmbrăcase o haină, îsi încheiase cămasa si îsi pusese cravată.

- Tocmai mă îndreptam spre han pentru o gustare cu brânză si bere, spuse el, respirând anevoie, dar văzându-ţi trăsura, mi-am spus că as putea să te însoţesc până la Bootham Bar - dacă nu te deranjez. Privi în jos spre mâinile împreunate pe genunchi. Voiam să te asigur, Caroline, că te-as fi condus chiar eu la staţie, dacă Francis n-ar fi venit după tine.

M-a mişcat neliniştea cu care încerca să se disculpe de acuzaţiile lui Francis. I-am atins încheietura cu mâna înmănuşată şi i-am vorbit cu blândeţe:

- Iţi mulţumesc, Peter. Dar n-o să ai drum lung de făcut la întoarcera pe şantier?

înainte de a răspunde, mă privi cu o intensitate ciudată, pe gânduri.

- In dimineaţa asta, am avut senzaţia că am călătorit tot drumul din India până aici, cu unicul scop de a te întâlni.

Apoi îmi luă mâna şi, îndepărtând mănuşa, o mângâie încetişor cu vârfurile degetelor. Era un gest neaşteptat; putea sugera mai multă senzualitate decât dorise. Chiar asta s-a petrecut, de parcă m-ar fi dezbrăcat şi ar fi început să-mi exploreze toate colinele şi depresiunile trupului.

Pricepând că eram într-o stare de surescitare emoţională, încă de aseară, mi-am retras mâna şi i-am spus destul de potolit:

- Aproape am ajuns la Bootham Bar. Pe deseară, Peter, *au revoir* ! A rămas pe peronul îngust, privind după poştalion până ce a dispărut. Inima îmi bătea tare, acoperind zgomotul copitelor pe pavaj.

***

După-amiază, acasă, am însoţit-o pe Arabella într-o plimbare

agale prin grădina cu trandafiri, Helen luându-ne-o mereu înainte. La capătul cel mai îndepărtat, Bella s-a oprit să se odihnească pe o bancă, lângă zidul de piatră şlefuită împodobit cu plante agăţătoare, în vreme ce Helen şi cu mine adunam un coş cu flori pentru decorarea mesei, la cină. Apoi Helen le duse în casă, ca să le pună în apă.

Era o copilă încântătoare; vioaie, brunetă, drăguţă şi inteligentă, mult peste ceea ce ai fi putut aştepta de la cei opt sau nouă ani. Discutase cu mine pe un ton matur, povestindu-mi despre plăcuta perioadă pe care o petrecuse la părinţii mamei - care locuiau în Scarborough - din octombrie anul trecut până la Paşte; timp în care Arabella fusese foarte bolnavă, probabil. Mă bucurasem să aflu că avea bunici atât de iubitori, dispuşi să aibă grijă de ea în momente de criză. Totuşi, îmi părea teribil de rău că frăţiorul ei nu trăise, atât pentru ea cât şi pentru Arabella.

Astăzi, Bella părea deprimată, părăsită de toată însufleţirea ce o animase cu o seară în urmă. Mă întrebam dacă nu cumva simţise lipsa lui Francis, atunci când iesise să se plimbe în grădină, spre dimineaţă. Acum se uita la frumuseţea sălbatică a grădinii, cu priviri pierdute. Apoi murmură ceva despre „trecerea verii" si suspină din greu.

Ca să-i abat gândurile, am întrebat-o ce va îmbrăca pentru cină - poate că minunata rochie de culoarea fildesului? Mi-a răspuns cu un vizibil efort de atenţie că în garderobul ei existau o mulţime de haine cumpărate anul trecut, pe care abia dacă apucase să le poarte. Dacă doream, puteam să aleg în locul ei. Iar ulterior, as fi putut-o ajuta să se îmbrace, ca să n-o mai cheme pe Emmy sau pe doamna Dean.

- Dar as prefera să te ascult vorbind, Caroline. Apoi adăugă cu patetism: sper să rămâi aici multă vreme.

Mi-a venit foarte greu să-i răspund, deoarece aveam de gând să plec cu prima ocazie, desi nu mă simţeam în stare să-i spun asa ceva.

- Bunica Jeanne are nevoie de mine la Dieppe, am încercat o

scuză. Acum, că se construieste în sfârsit si la noi o cale ferată, orasul este plin de muncitori care au nevoie de cazare. Jeanne va avea în chirie o duzină de ingineri, de la sfârsitul lui august până la iarnă.

- Ah, dar în august are loc si York's Race Week, spuse Arabella. Trebuie să rămâi până atunci, Caroline. Să vezi parada modei la Knavesmire! Şi să participi la baluri, dineuri, concerte ...

Aerul încărcat de mireasma trandafirilor păru să-i completeze gândul: *asa cum făceam si eu.* Am bătut-o usurel pe mână.

- Hai să intrăm si să-ţi găsim o ţinută frumoasă pentru astă-seară, Bella. In cinstea vizitei lui Peter.

Incepusem să mergem spre casă, când îmi zâmbi si-mi strânse mâna conspirativ.

- Cred că ar fi mai important să te gătesti chiar tu pentru această ocazie, draga mea. Ar fi un soţ minunat - dacă l-ai accepta în acest rol.

Mi-am dat seama că astepta confidenţe din parte-mi privind ceea ce simţeam faţă de Peter. Dar nu-i puteam dezvălui nimic, deoarece emoţiile mele erau foarte neclare - atracţia faţă de Peter concura dureros cu sentimentul vechi pentru Francis.

Capitolul 5

După toate aparenţele, fusese o cină în familie la care participaseră oameni bine îmbrăcaţi, într-o atmosferă plăcută. Francis şi Peter erau gătiţi şi ferchezuiţi. Noi aleseserăm nişte rochii ce aminteau culorile trandafirilor: roşu-închis pentru Arabella, roşu-aprins pentru Helen şi galben pentru mine - toate asortându-se cu minunatul ornament de cristal ce împodobea masa şi pe care Bella îl înconjurase cu lumânări parfumate. Mă străduisem atât de mult să-i aranjez părul, încât nu mai avusesem vreme decât să-l gătesc foarte simplu pe al meu, pieptănat spre spate, cu excepţia câtorva şuviţe, şi prins într-un coc înalt. Dar alura sa dreaptă, spălăcită, nu-mi permitea oricum cine ştie ce coafură. In grabă, îmi pusesem un colier, brăţări şi cercei de aur cu chihlimbar, după care coborâsem.

In jurul mesei, conversaţia devenise deja animată: Peter îi făcea pe toţi să râdă, Francis împărtăşea ultimele noutăţi, Iar Helen continua să povestească despre litoralul şi parcurile din Scarborough, care-i plăcuseră atât de mult. Atât Bella cât şi eu n-am fost nevoite să intervenim decât cu rare replici.

Vorbiserăm mult în vreme ce ne găteam în micul budoar de lângă hol, pe care-l folosea ca dormitor pe timpul zilei. Ii simţisem disperarea de a comunica - de a vorbi cu cineva de încredere - despre o chestiune care-i apăsa cugetul. Totuşi, nu reuşisem să descopăr despre ce era vorba. Poate, instinctiv, n-avea suficientă încredere în mine, cu toate că în micuţa cameră plină de obiecte intime, m-am simţit foarte apropiată de ea - si mai rusinată ca niciodată pentru atracţia faţă de Francis.

Eram foarte constientă de acest sentiment: de frumuseţea lui matură, de graţia relaxată. Observasem si câtă grijă avea să nu mă privească prea des. Dar de câte ori o făcea, ochii lui păreau să mă dezmierde. Mă bucuram că masa îi ascundea jumătate din persoana mea.

Oare exista vreun leac pentru febra ce începuse să ne mistuie deopotrivă? Şi cât timp o puteam ascunde, sau reuseam să i ne

opunem, dacă as mai fi rămas acolo? Francis era un bărbat cu experienţă, obisnuit să fie stăpân pe propria viaţă. Iar eu, desi fizic inocentă, eram departe de a fi ignorantă; viaţa alături de Josette nu mă ferise de realităţi. Asa că ambii eram constienţi după ce tânjeam. Şi trăind sub acelasi acoperis, era imposibil să nu se ivească ocazia de a ne împlini dorinţele vinovate.

Mă întrebam dacă aveam suficientă tărie să rezist propriilor instincte. Să ţin seama de Arabella - de Helen ...

Peter mă privea din nou, cu un soi de împăcare fatalistă, care-mi dădea fiori. Am avut iar senzaţia că-mi cunostea sentimentele si că era tot mai descurajat. Nu-l agreea pe Francis, nu mai aveam nici o îndoială, după cum nici Francis nu-l avea la suflet. Dar antipatia asta n-avea cum să fi fost generată de mine; apărusem prea de curând. Simţeam o dusmănie veche, mai profundă, care fusese temporar lăsată la o parte astă-seară.

Susţinându-i cu hotărâre privirea, m-am întrebat de ce nu mă îndrăgostisem de el si el de mine. Aveam vârste suficient de apropiate; eram necăsătoriţi, proveneam din aceeasi familie, dar rudenia era suficient de îndepărtată. O legătură între noi ar fi fost atât potrivită cât si comodă.

Totusi, soarta nu funcţionează astfel si nici nu-ţi dă de ales. Intre Peter Stanbury si mine nu se înfiripase sentimentul special si reciproc care să împrumute fiecărui gest, fiecărei vorbe, acea calitate aparte de imponderabilitate. Peter si cu mine - ei bine, aveam picioarele bine înfipte în pământ. Sau într-o transee, cum fusese cazul azi-dimineaţă! Dar apropierea noastră nu condusese la alte intimităţi, cu excepţia declaraţiei lui: „Esti tare frumoasă, Caroline”.

Arabella făcu o remarcă si în vreme ce Peter se întorcea să-i răspundă, am observat că expresia feţei i s-a schimbat. In sufletul meu, evenimentul a stârnit un soi de invidie. Figura i-a fost dintr-o dată cuprinsă de tandreţe, emanând o simpatie datorată mai degrabă înţelegerii decât milei. Copleşitoarea prietenie cu care o învăluia, care nu se revărsase niciodată şi-n direcţia mea, m-a consternat. M-am întrebat ce anume o generase; şi când. Dar nu ştiam o mulţime de lucruri despre rudele mele din Anglia.

Să fi fost amanţi, Peter şi Arabella? După toate cele, ea nu avea decât în jur de treizeci de ani, mult mai puţini decât Francis. Mi-am adus aminte ceva ce-mi spusese mai înainte şi i-am acordat altă semnificaţie - căci îmi imaginasem că vorbea despre soţul ei:

- In dragoste, încrederea este foarte importantă, Caroline. Chiar dacă din punct de vedere fizic n-a mai rămas nimic - îi văzusem în oglindă zâmbetul crispat - avem nevoie de chezăşii că încă posedăm măcar un colţişor din inima celuilalt; numai al nostru; inviolabil. *Personalitatea noastră intimă are nevoie de această demonstraţie.*

Să fi fost vorba despre Peter? Privirile lui erau pline de căldură admirativă, ale ei de recunoştinţă. Nu făceam decât să caut, în trecutul lor, scuze pentru potenţialele mele păcate, în vreme ce mă întrebam dacă la noapte Francis se va plimba din nou prin parc.

Vocea cristalină a Helenei îmi întrerupsese cugetările.

-Vere Peter, chiar trebuie să continui săpăturile toată vara? Ca acum doi ani, la Aldborough?

- Nu, puişor, replicase el, aici, în York, nu vom lucra decât încă o saptămână sau zece zile. Pe urmă, nu va mai fi posibil.

- Adică - se interesase Francis - până atunci, şantierul căii ferate va fi practic acoperit?

- Din păcate, da. Am fi fost fericiţi să dispunem de mai mult timp.

- Progresul nu poate fi ţinut în loc pe seama trecutului, vere.

- Care progres? Ochii negri părură să-i fulgere pe cei albaştri-deschis. Să amplasezi obstacole pe minunatele văi? Să ruinezi frumuseţea împrejurimilor oraşului cu viaducte şi defrişări? Să răpeşti moştenirile ancestrale?

- Ah, fii serios, îl transformi pe domnul Brunel într-un fel de răufăcător. Iar bunul domn Stephenson ...

- Nu-i învinovăţesc pe inventatori, arhitecţi şi ingineri, cu nimic mai mult decât pe muncitorii cu lopeţi şi târnăcoape. Dar îi acuz pe lacomi - finanţişti, planificatori, intreprinzători ai tot mai multor companii. Exploatând cupiditatea acţionarilor,

demonstrează lipsă de perspectivă si chiar de moralitate.

Francis păruse descumpănit de duritatea discursului. Clipise, dar îsi revenise rapid.

- Poate că ar fi indicat să candidezi pentru parlament, spusese el. Căci mi se pare că-ţi ratezi vocaţia cu antichităţile, cernând pământul în locuri uitate de dumnezeu. Că veni vorba, adăugase, aplecându-se peste masă, de ce o faci, Peter? Intotdeauna, mi s-a părut un hobby cel puţin ciudat.

- Vocaţie, nu hobby, îl corectase scurt Peter. Şi cândva, o să fie profesie onorabilă.

- Profesie? Ah, nu prea cred. Francis scuturase din cap, manifestându-si profundul regret de a nu fi de acord. Fiindcă ce altceva ar putea reprezenta decât o scurmare a pământului - în căutarea unor obiecte pe care până si barbarii le-au aruncat. Ne cunoastem istoria, vere. Totul este descifrat. Nu poţi accepta realitatea asta, ca să-ţi dedici timpul si energiile tineresti unei activităţi mai utile?

Maxilarul lui Peter se inclestase periculos, dar tonul rămăsese controlat în vreme ce replica:

- Cum ar fi, să te ajut să-ţi administrezi imperiul comercial, Francis?

- Păi, răspunse el, zâmbind tolerant, un interes cât de cât pentru afaceri m-ar fi bucurat, din parte-ţi, înainte de a te inscrie la Oxford. L-ar fi încântat si pe unchiul Giles, cred. Dar asa ... L-ai văzut pe bătrân de când te-ai întors?

- Da, l-am vizitat aseară la azil. I-am spus că am cunoscut-o pe nepoata lui. Peter se întorsese spre mine. Incă de când Francis i-a spus că vii, este nerăbdător să te vadă, Caroline. Acum, ca urmare a descrierii mele, este cuprins de emoţie anticipativă. Mă privi cu sinceră admiraţie, care părea mai degrabă o provocare pentru Francis decât un compliment la adresa mea. Pot să te duc în vizită, într-o seară, cât mai curând?

- O voi duce chiar eu, intervenise Francis. Am aranjat totul săptămâna trecută, când am discutat cu intendentul azilului. Adică dacă verisoara Caroline doreste să-si petreacă o oră cu un bătrân cam obositor, desigur.

- Nimic nu-mi va face mai multă plăcere, am replicat imediat, decât să-l cunosc pe unchiul despre care tata vorbea atât de des.

Cât despre cel care avea să mă conducă la Giles Malbis, ei bine, urma să aştept ca problema să se rezolve de la sine. Atitudine obligatorie în cazul unei asemenea agresivităţi abia mascate.

Relaţia tensionată dintre Peter şi Francis îmi provoca temeri. De parcă abia aşteptau o primă încălcare cât de mică a termenilor, pentru a renunţa la armistiţiul stabilit; apoi ar fi urmat violenţă, poate distrugătoare pentru ambii. Cu toate că diferenţa de vârstă era destul de mare, simţeam că sunt de forţe apropiate. In ce mă privea, puternica atracţie fizică exercitată de Francis era echilibrată de aderarea mea la principiile enunţate de Peter; împotriva dorinţei, aveam chiar admiraţie pentru intransigenţa lui. Mă simţeam tot mai atrasă de el, ca prinsă într-un flux puternic, implacabil, fară nici o legătură cu vâltoarea copleşitoare a pasiunii lui Francis. Poate că din această cauză Arabella îmi stârnise invidie.

Ce însemnau aceşti doi bărbaţi pentru ea? m-am întrebat din nou, studiind-o. Dar figura ei frumoasă rămăsese impasibilă, în lumina candelabrelor şi în muţenia marmoreană a paraliziei, în vreme ce mâinile continuau lupta temerară cu tacâmurile.

- N-am avut ocazia s-o aud pe Caroline cântând la pian, i se plânsese Helen lui Peter, în vreme ce treceam toţi în salon. Aseară, am fost trimisă la culcare înainte de sosirea ei. Şi pariez că la fel se va întâmpla şi astăzi, înainte ca ea să cânte!

- Nu, n-ai să fii. Peter se dusese direct la pian, ridicase capacul claviaturii şi, înclinându-se exagerat, adoptase un accent străin foarte puternic, spre amuzamentul Helenei:

- Don’şoară Malbis, n-aţi vrea să ne încântaţi cu puţină muzică?

- Doar dacă cineva se sacrifică să cânte cu mine, pentru a-mi masca greşelile, izbucnisem în râs. Ce spui, Peter? Ieri, în tren, tu şi amicii tăi păreaţi într-o formă excelentă.

- Aha, deci ne-ai auzit? Am interpretat în aer liber cam o duzină de cântece tradiţionale, dacă mă ajută memoria; apoi am

trecut la compoziţiile surorilor Sheridan - şi câteva melodii de-ale lui Mendelssohn, pentru echilibru, în limba germană! Dar ce vom cânta acum? Să lăsăm sorţii să decidă. Continua să se prostească pentru a o înveseli pe Helen.

Deschisese la întâmplare un caiet cu partituri, care zăcea pe scaunul pianului. Am zărit titlul de pe pagină, „Beleve Me, if All those Endearing Young Charms" (Crede-mă, dacă dragele tale farmece tineresti . . .) si eram gata-gata să declar că era foarte potrivită, când am observat aproape imperceptibila clătinare din cap a lui Peter. Apoi am priceput ceea ce el înţelesese mai iute ca mine: cât de dureroase s-ar fi putut dovedi cuvintele pentru Arabella, chiar dacă nu cunostea povestea tragică a compoziţiei.

Asa stând lucrurile, ne-am orientat spre *Moore's The Minstrel Boy.* Numai că, pe toată durata acelui cântec si a celor care au urmat, gândul meu a rămas la poetul a cărui tânără si minunată soţie se îmbolnăvise de variolă - cu consecinţe fatale, cum s-a văzut mai târziu. Lui i se interzisese accesul în cameră. Dar se asezase sub fereastră si-i cântase un cântec abia compus, drept chezăsie a dragostei lui nepieritoare:

„Crede-mă, dacă dragele tale farmece tineresti,
Pe care astăzi le admir, iubitor,
S-ar pierde mâine si mi-ar umple efemer braţele
Ca minunate daruri ce se vestejesc;
Tu mi-ai dăinui în inimă la fel ca-n astă clipă.
Asa că n-are decât să-ţi pălească frumuseţea;
Lângă preţioasa ruină, toate visările inimii
Vor continua să se îngemăneze, inocente . . . "

Helen fusese trimisă la culcare, iar noaptea de vară se lăsase deja, când Peter se ridicase, spunând:

- Ei bine, Bella, ar cam fi timpul să-mi iau tălpăsiţa - nu, nu-l chema pe servitor, Francis; a răsărit luna si este aproape plină; am să-mi găsesc singur drumul până la mârţoaga din grajd. Ce ai spune de o gură de aer proaspăt, Caroline?

- Da ... de ce nu, am acceptat, în ciuda încruntării lui Francis.

Mi-am pus un sal peste umeri, în vreme ce Peter îsi încheia mantia

peste hainele de seară. Am iesit împreună pe usa laterală, lângă intrarea în grădina de trandafiri. In aerul nemiscat, încă slab luminat, dăinuia o mireasmă puternică. Luna arăta ca un măr descojit, din care lipsea doar o mică felie. Era o noapte perfectă pentru îndrăgostiţi, dacă Peter si cu mine am fi fost acea postură.

Dar nu era cazul; deoarece imediat ce am rămas singuri, mi se adresase:

- Vreau să-ţi vorbesc. Mâine dimineaţă - vei încerca să vii? E foarte important. Inainte de a-l cunoaşte pe Giles.

- De ce nu acum? am întrebat cu sufletul la gură, încercând să ţin pasul cu el.

- Fiindcă, dacă-i să ne luăm după expresia feţei lui Francis când am ieşit, va veni după noi cât de repede. Avem nevoie de mai mult timp pentru ceea ce am să-ţi povestesc. Deci, am promisiunea ta că vei veni din nou pe şantier mâine dimineaţă?

- Prea bine, am replicat fără elan, conştientă că s-ar fi putut să aflu ceva ce nu doream să ştiu - ceva privindu-l pe Francis, care mi-ar fi declanşat o reacţie la fel de violentă ca cea provocată de bătrâna aceea îngrozitoare din cafenea. Intr-un asemenea caz, toate eventualele suspiciuni ale lui Peter s-ar fi confirmat - Peter, mereu vigilentul inamic.

Apoi mi-a venit în minte, fără nici o urmă de remuşcare, că trebuia să-l dezarmez înainte de a apuca să lovească în Francis, deoarece n-aş fi fost în stare să suport distrugerea idolului meu. Iar o femeie avea la dispoziţie o singură metodă. Avea însă să funcţioneze în cazul creierului ager, perceptiv, al lui Peter, pregătit să înregistreze cea mai mică notă distonantă?

N-aveam voie să par falsă. Doar îl găseam atrăgător, nu-i aşa? Şi azi- dimineaţă, pe scară, când îmi cuprinsese gleznele, eram convinsă că ambii fuseserăm conştienţi ... el fusese nevoit să-şi caute refugiu în muncă. Deci era la fel de sensibil ca mine la senzualitate ...

Ajunseserăm la grajdul luminat de o lampă cu gaz, ale cărei raze se contopeau cu cele ale lunii de deasupra porţii. Nici urmă de argat. Dar scosese şaua şi căpăstrul calului închiriat de Peter şi le lăsase pe un balot de fân, sub lampă. Calul fusese hrănit şi

ţesălat.

- I-am spus băiatului să nu mă aştepte, mormăise Peter, punând şaua pe cal. Ar fi bine să faci la fel, Caroline. Aşa că, pe mâine! Bătuse uşor cu palma grumazul animalului şi începuse să strângă chingile harnaşamentului.

- Credeam că m-ai invitat să te conduc până pleci, am argumentat, introducând o curea prin cataramă, alături de cea la care lucra. Degetele ni se atinseseră uşor.

- S-ar putea să nu fie înţelept.

- De ce, Peter? Privindu-l dintr-o parte, figura lui umbrită îmi părea aproape sinistră. Buzele strânse mi-au sugerat din nou ideea absurdă că era capabil să-mi citească gândurile - că pricepuse intenţia mea de a-l seduce pentru a-l păstra pe Francis neîntinat - sau imaginea pe care mi-o construisem despre el.

Strânsese catarama chingii şi răspunsese:

- Poate, din cauza lunii pline şi a mireasmei de trandafiri, vorbise el cu întreruperi provocate de înşeuarea calului, iar eu sunt sensibil la frumuseţe. Dar ştii asta - pentru că ţi-am spus-o azi-dimineaţă - după ce volănaşele rochiei tale au conspirat să mă incite!

Işi proptise coatele pe şaua fixată şi îşi petrecuse degetele prin păr.

- Doamne, continuase el râzând, să ajung să mă simt iar ca un boboc
- gata să compun poezii despre conduri de dantelă!

Se întorsese spre mine, cuprinzându-mi încheieturile mâinilor.

- Ştii foarte bine cum e cu tentaţiile astea romantice, nu-i aşa, Caroline? Le simţi şi tu. Şi le provoci. Dar trebuie să ai grijă de realitate - *în privinţa lui Francis.*

Ar fi trebuit să mint; să protestez, arătând că n-am decât o afecţiune de verişoară pentru Francis şi să las lucrurile aşa, sperând că Peter m-ar fi crezut. In loc de asta, pumnii mi se strânseseră în mâinile lui şi-i spusesem:

- Sunt suficient de matură pentru a înfrunta realitatea.

- Zău?

Fără avertisment, îmi răsucise braţele la spate. Apoi gura lui

se lipise de a mea într-un sărut brutal, care-mi întredeschisese cu forţa buzele şi dinţii.

Voiam să strig, deşi nu din cauza durerii fizice, ci numai datorită suferinţei brusc provocate de propria conştientizare: tânjeam să fiu deplin posedată de omul pe care-mi pusesem în minte să-l înşel, astfel încât imaginea altuia, a lui Francis, să nu-mi fie afectată - iar trupul să nu-i fie rănit în speranţa că ar putea să-l posede pe al meu. Şi totuşi, corpul mă trădase năzuind după dragostea inamicului. Gura mea părea să se topească sub atingerea lui. Eram strânsă lângă pieptul a cărui goliciune o admirasem azi-dimineaţă, viril, acoperit de păr.

Imi eliberase mâinile, astfel încât am putut să-l îmbrăţişez, în vreme ce braţele lui continuau să-mi încercuiască mijlocul - atingându-mă cu un soi de rapacitate metodică, stăvilită doar de bogăţia rochiei. Apoi îmi cuprinseseră rotunjimile sânilor, iar degetele îmi apăsaseră pielea goală de deasupra corsajului, urmărind linia decolteului si încercând să scoată la lumină ceea ce abia acoperea. Sărutările lui fierbinţi coborâseră pe gât. Ii puteam vedea silueta aplecată asupra mea. I-am simţit respiraţia arzătoare în despicătura decolteului si buzele căutând întăriturile ... apoi nimic nu mai avusese importanţă, sau semnificaţie, cu excepţia fuziunii trupurilor noastre.

Pe urmă, se îndreptase; rămăsese lângă mine; mă privise cu o expresie pe care n-am putut-o descifra, în vreme ce mâinile îi căzuseră pe lângă corp.

- Caroline, soptise el, te iubesc si te respect prea mult ca să mă mulţumesc cu o seducţie ocazională. Dar pentru numele Domnului, nu intra în jocul ăsta si cu Francis, *căci Bella ar muri.*

Apoi îmi ridicase salul de pe maldărul de paie si, scoţând calul din grajd, încălecase repede si plecase.

***

Indată ce am ajuns în cameră, m-am simţit coplesită de extenuare. De trei nopţi nu mai dormisem: prima înainte de plecarea din Franţa, a doua la Londra si ultima aseară. Acum, mă simţeam de parcă as fi luat laudanum si prea incoerentă pentru a cugeta la cele petrecute, la efectul zdrobitor pe care-l avuseseră

asupra mea si la avertismentul năucitor al lui Peter: „Bella va muri”.

Singura explicaţie care se conturase în mintea mea era că probabil inima ei slăbită ar fi cedat, din cauza socului, la dezvăluirea infidelităţii lui Francis - mai ales cu mine. Era absolut dependentă de el. Iar de astăzi, începuse să-mi arate o încredere emoţionantă, încredinţându-mi unele suferinţe profunde.

In vreme ce mă dezbrăcam, am priceput că trebuia cu orice preţ să resping orice alte avansuri ale soţului ei. Numai că n-o puteam face folosindu-l pe Peter, asa cum intenţionasem, spre rusinea mea.

Atât vorbele cât si faptele lui mă lămuriseră că mă iubea si respecta - totusi, le asociase cu cuvinte ca „seducţie ocazională” si „joc”, de parcă nu m-ar fi considerat cu nimic mai presus de o desfrânată, periculoasă pentru propriul neam.

Gândindu-mă la viitorul imediat, am fost cuprinsă de temeri. De a nu-l răni pe Francis, împiedicând orice gest sau cuvânt de-al lui care ar fi putut fi observat de Bella, cu toate că tânjeam după orice semn de dragoste din parte-i. Până şi încruntarea din seara asta, când ieşisem să-l conduc pe Peter, mă umpluse de fericirea *că-i păsa.* Dar să pretind acum

- sau poate să admit? - că-l preferam pe Peter - n-aş fi putut nici dacă ar fi fost adevărat.

Şi totuşi, trebuia! M-am stropit pe faţă cu apa rece din lighean, simţind cum diluează lacrimile fierbinţi, în vreme ce, gândindu-mă la Arabella, am ştiut că trebuie să descurajez iubirea pe care mi-o arăta Francis; s-o înlocuiesc cu amărăciunea respingerii, rănindu-i de moarte mândria. După scurtă vreme, dacă-mi reuşea „jocul" într-atât încât să păstrez interesul lui Peter, Francis va mulţumi providenţei că scăpase de fiica Josettei Malbis. Niciodată n-o plăcuse, sau acceptase pe mama. In cele din urmă, ar fi ajuns să mă dispreţuiască şi pe mine ...

Tot ce-mi doream acum era să dorm. Doar în somn aş fi putut uita tortura interioară.

Complet dezbrăcată, m-am privit o clipă în oglinda înaltă. Dar asta mi-a adus brusc în minte experienţa din copilărie, aşa că am

luat grăbită cămaşa de noapte de pe pat şi am tras-o pe mine cu asemenea pripeală încât mi s-a desfăcut cocul. Am scos acele care susţinuseră şuviţele lungi şi am renunţat să mă mai pieptăn. Eram prea obosită pentru asta. Sau - după ce am suflat în lumânare - să traversez din nou încăperea pentru a încuia uşa.

M-am scufundat în somn de-a latul patului, înainte de a mai apuca să trag aşternutul peste mine.

Nu-mi dădeam seama câtă vreme trecuse, sau unde mă aflam. Am simţit doar că nu mai eram singură în cameră. Cineva îmi vorbea.

- Caro, trezeşte-te. Era vocea lui Francis. Degetele lui insistente, însă tandre, îmi mângâiau spatele; se strângeau în jurul taliei, încercând să mă ridice.

Intorcându-mă pe jumătate, i-am căzut în braţe ca o păpuşă dezarticulată, în timp ce pleoapele de plumb se întredeschiseseră, lăsându-mă să-i zăresc silueta înaltă şi suplă, acoperită cu un fel de halat de casă cu cordon lat. O altă lumânare, aprinsă, stătea lângă a mea, pe noptieră.

Apoi fruntea îmi căzu pe pieptul lui, acoperit doar de reverele de mătase. Inainte ca pleoapele să se închidă din nou, în faţa ochilor mi-au apărut niste peri blonzi.

Asadar, venise. Inevitabil. Nu mai era nimic de făcut. Prea târziu. Iar el n-avea să se oprească, asa cum procedase Peter, cu cruzime, înainte ca dorinţa să-mi fie satisfăcută. Il voi lăsa să mă posede în somn si astfel vina se va diminua .

- Trebuie să te trezesti, Caro. Repede. Să vii cu mine. Unde-ţi sunt papucii?

La ce-mi erau necesari papucii? m-am întrebat. Dar el se aplecase să-i caute. L-am sărutat pe crestet - am fost surprinsă de usoara rărire a părului blond, pe care n-o observasem până atunci.

Imi prinsese un picior si încerca să-l vâre în papuc. Nu mă simţeam în stare să-l ajut. Nu reuseam să mă trezesc.

- Ah, haide să dormim, Francis, am murmurat. Desigur, voisem să spun împreună. Căci în întreaga lume, nu mai era

nimeni în afară de noi.

Respiraţia îi era îngreuiată de efortul de a-mi încălţa si celălalt picior. In curând, ar fi trebuit să mă ridic. Să merg acolo unde dorea el să mă ducă. *Repede,* asa spusese. Incă nu eram pe deplin constientă. Momentele de luciditate alternau cu cele de somnolenţă.

L-am cuprins cu braţele pe după gât, ca să-mi opresc miscarea legănată. Ingenunchease. Isi lăsă fruntea în poala mea. Acum, ambele lui mâini pătrunseseră sub cămasa de noapte; pe coapse; pe solduri ...

Reacţia instinctivă a virginităţii mă făcu să mă opun, chiar să mă zbat.

Prinzându-mă de sub braţe, mă ridică si mă ţinu strâns lipită de el. Trezită dintr-o dată, am stiut că nu mai purta nimic pe sub halatul de mătase si mi-am dat seama că mă dorea mai mult decât orice pe lumea asta. Nu mai exista nici Arabella, nici Helen, nici Peter - Peter, cel căruia nu-i opusesem rezistenţă.

Un sunet complet necunoscut îmi iesi din gâtlej. Francis îl înăbusi, sărutându-mă cu pasiune; o clipă, perciunii lui aurii îmi mângâiară faţa. Apoi se retrase si spuse:

- Caro, trebuie să vii si să stai cu Bella. A avut alt atac de cord. Am trimis după doctorul Cant.

Capitolul 6

Ora trei! Ceasul la care eşti cel mai vulnerabil. Valabil atât în cazul meu, cât şi pentru Arabella.

Fără cuvinte, m-am aşezat lângă patul ei, ţinând-o de mână şi m-am rugat să nu moară. Tenul îi era alb-albăstriu, parcă dăltuit; pleopele închise îi împrumutau aspectul unei efigii funerare.

Casa se trezise la viaţă, plină de sunetele activităţii servitorilor care se pregăteau să facă faţă crizei. Nu era prima dată - mişcările precise ale doamnei Dean o mărturiseau de la prima vedere. Totuşi, nu fusese vina noastră - a mea şi a lui Francis. Doctorul fusese chemat înainte ca Francis să mă trezească. Şi n-avusese intenţia să mă atingă. Propriile mele gesturi îl împinseseră. Cu toate astea, Peter îl va judeca. Cum altfel, dacă tocmai mă avertizase atât de explicit?

Ar fi trebuit să-i trimit un mesaj la York. Dar conţinutul depindea foarte mult de ce va spune doctorul Cant: doamna Malbis a murit, sau e pe moarte, sau îşi va reveni ... Şi poate că va fi stabilită şi o cauză a ultimei crize. Vremea călduroasă. Excesul de efort. Emoţiile provocate de petrecere - sau chiar o mâncare sau o băutură care nu-i priise. Nu *„primirea în propria casă a unei tinere rude din Franţa";* cu excepţia lui Peter, nimeni n-ar fi făcut o asemenea legătură.

Peter care, acum eram convinsă, o iubea pe Arabella. Şi ea pe el.

Oare ieşirea mea pentru a-l conduce, aseară, s-o fi necăjit atât de tare

- deşi chiar ea sugerase ceva mai devreme o posibilă căsătorie între mine

si el? Dar mă întorsesem atât de grăbită de la grajd, oprindu-mă numai să scutur salul de paie. Şi îmi zâmbise cu vădită amiciţie, înainte ca Francis s-o ducă sus. Nu, n-avea cum să fie invitaţia lui Peter cea care-i zdruncinase inima slăbită. Şi nimeni nu stia ce se petrecuse între noi acolo.

Atunci, ce se întâmplase mai devreme? După-amiaza

devreme, când îi aranjam părul, păruse cumva agitată, încordată - de parcă ar fi dorit să mă întrebe ceva, dar fără să reusească? Probabil că fusese stresată încă de atunci. La un moment dat, observasem că încheieturile degetelor i se albiseră, iar fruntea i se brobonise de transpiraţie. Aceste semne ar fi putut anunţa atacul.

De asemenea, era posibil să se fi certat cu Francis după ce se retrăseseră. Dar erau atât de afectuosi, atât de curtenitori unul faţă de celălalt, încât o asemenea scenă îmi părea inimaginabilă. Continuam să fiu conviinsă de dragostea profundă pe care Francis i-o purta soţiei, cu toate că asta însemna că faţă de mine nu simţea decât o simplă atracţie fizică. O ispită prea puternică pentru un bărbat viril, dar nimic mai mult. Probabil că Francis avusese mereu succes la femei, purtându-se cu atâta farmec. Nu mi se părea posibil ca experienţa lui să se fi rezumat la Bella, atâta vreme cât, la căsătoria cu tânăra minunată de nouăsprezece ani, el avea în jur de treizeci. Şi relaţia cu domnisoara Harcourt avusese loc înainte - dacă nu cumva era numai rezultatul unei obsesii feminine.

Mi-am rotit privirile prin încăpere. Rochia rosie a Arabellei era agăţată pe usa unui dulap, iar costumul lui Francis era aruncat pe un sezlong, lângă fereastră. Apoi, cu un efort de voinţă, mi-am îndreptat ochii spre jumătatea goală a patului, unde perna păstra încă o amprentă slabă si cearsaful era dat într-o parte. In arsiţa nopţii, Francis stătuse dezbrăcat acolo, lângă ea.

Stopându-mi gândurile confuze, el intră grăbit, de astă dată complet îmbrăcat, venind din apartamentul de alături. O clipă, rămase locului, privindu-si soţia; apoi îmi spopti, oftând:

- Iţi mulţumesc, Caro. Dacă doresti, acum te poţi întoarce în camera ta până ce doctorul îsi va încheia vizita.

Am auzit cum unul dintre servitori deschidea usa de la intrare, concomitent cu un scrâsnet de roţi si tropot de copite pe pietrisul de afară. In vreme ce intram în propria cameră, în hol si pe scară au răsunat pasi grăbiţi.

M-am spălat; am îmbrăcat o rochie nouă, albă, cu nişte boboci lila, peste un combinezon de batist fără întărituri; mi-am strâns

părul în spatele urechilor şi l-am prins cu o panglică purpurie. Incălţată cu pantofii din piele de căprioară, m-am simţit ceva mai bine echipată pentru a face faţă zilei care abia începea. Orice s-ar fi întâmplat, urma să fie lungă şi atroce.

***

V izLta dxtmikii Cert ss p^irgi până la ora micului dejun. Cu această ocazie, am ţinut locul gazdei în încăperea micuţă ce da spre est, dar nu m-am atins de nimic, cu excepţia cafelei.

- Ei bine, domnişoară Malbis, spuse bărbatul îmbrăcat în tweed, înţepând cu furculiţa gălbenuşul unui ou prăjit, eşti binevenită pentru gospodărie, în asemenea vremuri. Ajutorul dumitale va fi nepreţuit pentru a-i asigura pacientei linişte şi calm. Aproape m-am înecat sub ironia vorbelor lui! Şi întrucât câteva zile nu trebuie lăsată deloc singură, prezenţa dumitale va fi şi mai importantă. Trebuie să vedem cum evoluează sub influenţa noilor medicamente, apoi vom vedea ce va mai fi, hmm ... Am să vin dimineaţa şi seara. Sunt sigur că sora Hutton va putea să-şi lungească programul. Iar doamna Dean este extrem de competentă. Dar - tăie un rinichi de miel prăjit - fără îndoială, intervenţia promptă a soţului a fost cea care a redus posibilele consecinţe neplăcute.

M-am simţit uşurată la gândul că Francis făcuse tot ce-i stătuse-n putere. Totuşi, până în clipa aceea, nu-mi trecuse prin minte că s-ar fi putut să n-o facă. Oare? Cele câteva minute petrecute cu mine, nu s-ar fi putut interpreta ca o cruzime la adresa Arabellei? Dar nu, sigur că nu - nu chiar ... Imi asumam întreaga vină pentru întârzierea pasională. Iar pe timpul scurtei lui lipse, doamna Dean rămăsese lângă Arabella.

- Doctore, l-am întrebat, umplându-i ceaşca de cafea, ce ar fi putut cauza criza doamnei Malbis? Se simţea atât de bine; făcuse mari progrese.

Umerii lui se scuturară sub jacheta de tweed; o versiune locală a semnului nedumeririi.

- Cinstit să fiu, habar n-am, ca şi specialistul care a vizitat-o în ianuarie. Asta se petrecea după prima recidivă, când efectele paraliziei iniţiale păreau să dispară ... Ah, domnul von Werner

vorbea foarte elevat. Dar tot ce-a spus se rezumă la afirmaţia că vremea rece de atunci s-ar fi putut să fie de vină!

- Care au fost vorbele lui? am replicat.

- Hmm, să-ncerc să-mi amintesc - am raportul lui la dosar, desigur. Ceva în sensul că un organ, altfel perfect sănătos - inima, în cazul nostru

- poate deveni vulnerabil datorită unor ... ăă ... conflicte emoţionale cu semnificaţie simbolică. Cu alte cuvinte, domnisoară Malbis, soţia vărului dumitale a trecut printr-o agitaţie mentală tot mai puternică - desi fără manifestări exterioare - cauzată de incapacitatea de a vorbi, sau de a scrie, începând de la atacul cerebral pe care-l suferise cu trei luni în urmă. Prea a fost lungă perioada de lipsă de contact cu lumea înconjurătoare!

- Da, dar acum vorbeste foarte bine, am argumentat. Şi merge. Şi-si poate utiliza mâinile.

Doctorul îsi sterse cu servetul mustaţa roscată.

- Poate că nu-i de-ajuns. Se străduieste din răsputeri să-si revină complet, după cum ai observat.

-Această criză o va împinge înapoi?

- Ei bine, atacurile par să se îndesească. Dar acum n-am găsit nici un semn de paralizie; iar înainte de a o seda, era perfect lucidă. Deci, îi trebuie doar odihnă; să fie ferită de efort.

- Efort? Cum ar fi ... probatul unor haine?

Ochii umbriţi de sprâncene stufoase se ridicară interogativ.

- Tocmai mi-am amintit, am continuat, grăbită. Aseară, după o plimbare prin grădină, am ajutat-o să probeze patru sau cinci rochii pe care le cumpărase anul trecut. Mă rugase să aleg una pe care s-o poarte la cină. Acum îmi dau seama că a fost foarte obositor. O prostie din partea mea.

Dar eram iraţional de fericită că descoperisem măcar un motiv logic, chiar dacă trebuia să-mi asum întreaga vină - desi altfel decât sugerase Peter Stanbury.

Mustaţa doctorului se miscă puţin.

- Draga mea, spuse el, va trebui să-ţi stăvilesti puţin energia,

când ai de-a face cu verisoara bolnavă. Incearcă să-ţi amintesti că nu mai e aceeasi femeie plină de viaţă de altă dată. In general însă, înclin să cred că eşti mai degrabă un fel de tonic pentru ea, nu un pericol. S-o lăsăm să probeze rochii noi, dacă doreşte. Nu toate vindecările se datorează medicamentelor.

Intrând în bucătărie ca s-o rog pe Emmy să prepare micul dejun pentru Francis, pe care urma să i-l duc în camera bolnavei, parcă mi se ridicase o greutate de pe suflet.

L-am găsit prăbuşit într-un fotoliu de lângă pat; atitudinea trupului sugera atâta îngrijorare şi deznădejde, încât, din nou, am fost străbătută de un impuls de tandreţe asemănător celui din prima noapte, pe drumul spre Landers.

- Rămân aici, Francis, am şoptit, atingându-l pe umăr şi amintindu-mi îndurerată de felul cum îi sărutasem părul cu puţin timp în urmă.

A tresărit.

- Ah, Caro. Era cât pe ce să adorm. Işi trecu mâna peste ochi. Când o lăsă în jos, întreaga faţă trăda lipsa de vigoare provocată de aţipire. Bella doarme liniştită. Sora Hutton trebuie să apară curând. Ştii cum să-i dai noile pastile?

- Incă nu, dar doamna Dean o să-mi explice. Vine sus peste câteva minute. Acum, du-te să mănânci, Francis şi odihneşte-te. Desigur, azi n-ai să te duci la York?

Porni spre uşă tăcut, înainte de a răspunde:

- Nu. Cum aş putea? Apoi se întoarse, privind melancolic spre figura adormită a Arabellei, pe care reapăruse o nuanţă de culoare normală. Zile, săptămâni - poate chiar luni - după spusele lui Cant. Părea să vorbească pentru sine. Acelaşi lucru pe care-l tot repetă de la prima îmbolnăvire: *ai răbdare, timpul vindecă orice.* Numai că n-o face - blestemaţi fie toţi doctorii! - ne secătuieşte doar de puteri.

- Francis. M-am apropiat de el, să mă asigur că părăseşte încăperea pentru cazul că Bella l-ar fi putut auzi vorbind astfel: cu amărăciune, cu disperare, ca un om depăşit de circumstanţe.

Schimbarea faţă de felul lui normal de a fi m-a înspăimântat, după cum mă excitase pasiunea demonstrată mai devreme. In ceea ce-l privea, eram la fel de sensibilă ca o harfă eoliană la vânt. Ii înţelegeam perfect frustrarea şi simţeam compasiune. Arabella era pe cale să-si revină, dar recidivase, antrenându-l si pe el; spulberându-i speranţele de revenire la o viaţă normală, familială, socială si profesională.

Se afla într-o vizibilă stare de nervi, mi-am dat seama când i-am studiat figura de aproape. Dar chiar si această constatare nu m-a putut pregăti pentru vorbele lui scrâsnite:

- Ca si vara, trebuie să se încheie curând.

Nu-mi venea să cred că i-ar fi dorit moartea; că ajunsese într-o asemenea stare, încât prefera o astfel de rezolvare. Şi totusi - nu era oare omenească dorinţa de eliberare din stresul insuportabil, prin orice mijloace?

- Se va face bine, am îngăimat. Du-te si mănâncă ceva. Relaxează-te. Rămân lângă ea.

Făcusem deja un pas, când a venit spre mine, atât de aprope încât îi simţeam respiraţia.

- Dar lângă mine? întrebă el. Vei face asta, Caro - vei sta, pentru totdeauna?

M-am agăţat de clanţă, de parcă ar fi fost singurul obiect capabil să-mi împiedice alunecarea. Un surogat de nevastă! Implicată într-o relaţie nebunească, nelegitimă, până ce timpul ne-ar fi tocit sentimentele

- iubirea, vinovăţia. Tinereţea mea, capacitatea de a-i da mostenitorul dorit, topindu-se la fel de sigur cum vara lasă loc toamnei, iar toamna, iernii.

Consternarea - refuzul de a accepta un asemenea rol - probabil că-mi apăruse foarte clar pe chip, deoarece îsi presă degetele pe buze si apoi le atinse pe ale mele, într-un soi de sărut secret si sopti:

- Nu, iubit-o, nu-mi răspunde acum, câtă vreme nu-ţi pot oferi o situaţie onorabilă. Până atunci, jur că n-am să te mai ating, cu

toate că gândul îmi zboară mereu spre tine, chinuindu-mă. Apoi îsi retrase mâna si coborî grăbit scara.

M-am întors în camera bolnavei, am închis usa si m-am rezemat de ea. *Onorabil.* Asta putea însemna căsătorie. Un bărbat căsătorit mi-ar fi putut oferi asa ceva numai după decesul soţiei.

Dar Arabella nu urma să moară - nu-i aşa? Indiferent de profeţiile lui Peter.

Sosirea sorei Hutton ne eliberă, pe mine şi pe doamna Dean. Am coborât, căutând-o de fapt pe Helen, în caz că micuţa ar fi fost nefericită, dar am dat peste Francis, scriind ceva preocupat la pupitrul din salon.

- Il trimit la York pe băiatul de la grajd, cu cabrioleta, spuse el, aruncându-mi o privire peste umăr. Aici sunt instrucţiuni pentru funcţionarii de la birou, privind activităţile zilei. Dickon le va duce şi-mi va aduce noutăţi privind orice eventual nou transport, sau alte chestiuni de afaceri.

- Dacă nu stă mult la York, mi-ar plăcea să-l însoţesc, am declarat. Cu toate că nu mă omoram după perspectiva de a-i vorbi lui Peter în legătură cu Arabella, simţeam că ar fi fost mai bine decât să-i trimit vestea printr-o notiţă scrisă pe fugă.

- Vrei să te întâlneşti din nou cu Stanbury? Francis se întorsese la scris, aşa că nu i-am văzut faţa.

- Da. Mă aşteaptă. Dar am să-i explic ce a păţit Bella şi mă voi întoarce fără întârziere.

Urmă o pauză, în care el împături scrisoarea şi o vârî într-un plic.

- Prea bine, Caroline. Poţi să faci exact ceea ce doreşti, desigur. Te rog, înmânează-i asta lui Dickon; aşteaptă afară. Imi întinse scrisoarea, dar nu-i dădu drumul imediat. Iţi vom aştepta întoarcerea, draga mea, spuse el foarte liniştit. Toţi servitorii vor primi ordine de la tine, până ce Bella îşi va reveni.

Mă pregăteam să spun că doamna Dean este perfect capabilă să se ocupe de problemele domestice, fără indicaţii, dar mi-am dat seama imediat că nu la asta se referise. Landers trebuia să

înceapă să se acomodeze cu o nouă stăpână.

Panica absurdă m-a cuprins, de parcă aş fi fost prinsă într-o capcană. El manifesta o absolută siguranţă de sine. Şi brusc, nu mai eram sigură de nimic .

***

Pe timpul drumului spre York, neîncrederea mi-a sporit. Ceva ce considerasem mereu ca imuabil - afecţiunea de o viaţă pentru Francis - începuse să se clatine ameninţător. Totusi, continuam să-l iubesc; întotdeauna o făcusem, încă de când tata mi-l pomenise pentru prima oară, arătându-mi portretul lui.

Miniatura, pe care o păstram în caseta mea de bijuterii - *asta* era diferenţa! Francis nu mai era tânărul cu privire inocentă pe care-l pictase tata, iar eu nu mă puteam adapta realităţii. Nu mai era nici iubitul romantic al Arabellei, din camera de oaspeţi a apartamentului parizian; acum devenise al meu, stânjenit de existenţa ei. Nu se mai pretindea a fi vărul amabil, sosit în strada Soulnier pentru a mă consola, vorbind fericit despre fiul pe care urma să i-l dăruiască soţia. Nu, se înăsprise, devenise un om capabil de amărăciune, calcul si chiar de o formă de trădare. Sub ochii mei, aura cu care-l investisem începea să-si piardă strălucirea - la fel de sigur după cum părul începuse să-l părăsească!

Şi totusi, nu venise oare vremea să mă maturizez si să accept schimbarea? Devenisem o femeie în toată firea; reacţia mea la atingerile lui si ale lui Peter o demonstrau - si ar fi putut să continue s-o demonstreze cu oricare dintre veri. Asta era partea înspăimântătoare, că păream să mă fi dedublat: o persoană absolut inocentă, cealaltă vinovată.

Dar Francis nu-mi ceruse niciodată să-l privesc ca pe un zeu. Nu. Totusi, ca bărbat, nu profitase oare de adoraţia mea, de când o observase? Probabil că pe la unsprezece-doisprezece ani constatase - pe atunci amuzat - „copila asta mă adoră". Apoi, la optsprezece ani: „e suficient de idealistă încât să fie încântată de perspectiva că Bella îmi va da un fiu". Asa că, la împlinirea a douăzeci de ani, după ce auzise de măritisul Josettei, era aproape

convins că voi consimţi să vin la el.

In ianuarie îmi trimisese invitaţia. Tot în ianuarie, Arabella suferise primul atac de cord . Simultaneitatea evenimentelor avu un efect socant asupra minţii mele, în vreme ce Dickon manevra cabrioleta prin traficul aglomerat de dimineaţă. Nivelul râului era coborât. Pe pod, mirosea greu si se putea vedea noroiul uscat si fisurat, străbătut de un frisor de apă. Navele stăteau la ancoră, legănându-se graţios, lipsite de imaginea răsturnată a reflexiilor.

Mi-am găsit drumul spre santier de una singură, până la cortul arheologilor. Mersul mi s-a părut mai dificil, iar privirile muncitorilor stânjenitor de insistente, acum că nu aveam escortă masculină; însă nu dorisem să-l reţin pe Dickon de la însărcinarea dată de stăpân, în Micklegate.

Era la fel de cald, de plin de praf şi de zgomotos ca întotdeauna. Haosul acela îmi provoca ameţeală. La senzaţie contribuiau lipsa de somn şi stresul; pierdută, *ca adulterina Francesca de Rimini în Infern* ...

M-am oprit ca să mă adun. Ce loc îngrozitor, mi-am spus, privind împrejur la muncitorii asudaţi şi caii lor de povară, la maşina cu aburi. Acum nu mai rămăseseră în picioare nici fragmente de casă; totul fusese pus la pământ, transformat într-o vastă pustietate. M-am întrebat pe unde s-ar fi aflat vechea casă a familiei Malbis.

- Caroline!

Văzându-l pe Peter care alerga spre mine, aproape că am suspinat de uşurare şi am uitat complet de stinghereala provocată de episodul din grajd, din seara precedentă. De fapt, întâmplarea aceea îmi uşura întâlnirea cu el.

- Eşti foarte matinală, gâfâi el, ajungând lângă mine. Tocmai mă pregăteam să plec spre Tanner Lane. Indepărtându-şi părul negru din ochi, îşi şterse mâinile cu o batistă roşie şi-mi oferi braţul. Degetele mele tremurau necontrolabil. Iată ... dar ce s-a întâmplat? vru el să ştie. Dintr-o dată, m-am simţit atât de rău încât n-am mai fost în stare să-i răspund.

Mă susţinu şi mă ajută să ajung la cort. Nu era nimeni înăuntru. Mă conduse la cutia de ambalaj pe care stătusem ieri şi, luând un ceainic de pe una din mesele improvizate, umplu o cană de tablă şi mi-o apropie de buze. Braţul lui îmi cuprinsese umerii, într-un gest de afecţiune frăţească, lipsit de pasiune, în vreme ce am înghiţit cu nesaţ cafeaua călduţă, amăruie.

- Acum, reluă el, aşezându-se lângă mine şi continuând să mă ţină pe după umeri, spune-mi ce s-a petrecut.

- Arabella a avut o recidivă.

L-am simţit încordându-se.

- Când?

- Nu prea ştiu cât era ceasul. Oricum, înainte de trei, azi-dimineaţă.

- Este încă în viaţă?

- Ah, da. Francis trimisese deja după doctorul Cant, înainte de a mă chema să stau cu ea - doctorul spunea că graba de a-l chema a contribuit la limitarea efectelor. Eu ... n-am auzit nimic. Eram foarte obosită şi m-am culcat imediat după ... după plecarea ta.

Ochii negri mă priviră lung, fără să clipească, de parcă mi-ar fi examinat spusele în căutarea unei dovezi incriminatoare pentru Francis, sau pentru mine.

- Când ai revenit în casă, ai văzut-o pe Bella? întrebă el. Se simţea bine atunci?

- Perfect, după cât mi-am dat seama. Nu m-am mai oprit să stăm de vorbă - am spus doar noapte bună. După câteva minute, Francis a dus-o în dormitor.

- Şi te-ai retras direct în camera ta, unde ai rămas singură?

Duritatea întrebării mă şocă; dar mai mult din cauză că eram parţial
vinovată. Senzaţia mâinilor lui Francis pe pielea mea îmi reveni în minte, provocându-mi un fior.

- Da. Dinţii mi s-au încleştat. *Singură,* Peter. Nu l-am mai văzut pe Francis până ce a venit să-mi ... M-am oprit, cuprinsă de

tremur.

-Ai nevoie de ceva mai tare. Se întinse şi scoase o sticlă dintr-o cutie. Scurse restul de cafea din cană şi-mi turnă o porţie generoasă de coniac. Bea asta, îmi ordonă el. Aici nu-i locul potrivit pentru leşinuri.

Coniacul îmi incendie stomacul.

- Nu leşin niciodată, am îngăimat.

- Mă bucur s-o aud. In acest caz, vei supravieţui şi următoarei întrebări: de când eşti îndrăgostită de vărul Francis?

Din motive obscure, întrebarea nu mă sperie. Am încercat şi am eşuat, să-mi amintesc o vreme în care Francis să nu fi fost cavalerul perfect al imaginaţiei mele - sub înrâurirea poveştilor din copilărie ale tatei.

- Dintotdeauna, am răspuns simplu.

Peter se încruntă spre sticla din mână, de parcă ar fi simţit dorinţa de nestăvilit de a o goli.

- Te-a vizitat în Franţa?

- De două ori.

- Ţi-a scris des?

- Da. Dar si Bella a făcut-o; mai ales după moartea copilului, am corespondat susţinut. Apoi, multă vreme, n-am mai primit nici o veste de la ei, cu toate că le-am scris de trei-patru ori. N-am mai primit nici un răspuns până în ianuarie, când Francis a trimis o scrisoare de felicitări cu ocazia căsătoriei mamei si m-a invitat la Landers - ca să-i ţin companie Bellei. Am acceptat invitaţia si au mai urmat câteva scrisori. N-am menţionat si faptul că Francis îmi trimisese un bilet de tren clasa I, de la Londra la York. Mi se păruse un gest frumos, atent si generos. Dar Peter probabil că ar fi înţeles cu totul altceva.

- Pricep. Tăcerea meditativă în care se cufundase se prelungi atât de mult încât am simţit nevoia să-i strig: „Ce anume înţelegi?" Dar bineînţeles că stiam deja. Mă considera vinovată de distrugerea unui mariaj, preocupată doar de propria satisfacţie, îndelung refuzată. Ei bine, nici n-aveam de gând să încerc să-l

conving că habar n-avusesem de sentimentele lui Francis, înainte de a ajunge în Anglia - că le stiam doar pe ale mele si le considerasem controlabile. Şi nici despre emoţiile pe care le simţisem în grajd, dorinţa pe care mi-o stârnise.

- Peter, cum ţi-ai dat seama? am întrebat soptit. Vreau să spun, deapre iubirea mea pentru Francis?

Privi fix eticheta de pe sticlă, de parcă răspunsul ar fi fost scris acolo. Glasul îi sună ciudat: trist, venind de departe si străin.

- Ţi-am observat chipul, Caroline, când l-ai zărit pentru prima oară, la gară. Şi pe urmă, pe când treceaţi la braţ prin faţa Primăriei; emanai o aură de raze, mult diferită de strălucirea după-amiezii de vară ... Am învăţat să-i recunosc semnificaţia, vezi tu, căci n-a trecut decât un an de când am cunoscut-o îndeaproape. Frumuseţe perfectă, promisiune senină. Ca un mugur de trandafir care înfloreste - gata să-si emane parfumul.

Am fost pe punctul de a izbucni în plâns. In loc de asta, i-am atins mâna cu blândeţe, spunându-i:

- Mă bucur că există o persoană care te iubeste astfel, Peter - la fel de mult cum o iubesti si tu.

Desigur, era Arabella. Ştiam. Apoi mă podidiră lacrimile; pentru ei, pentru Francis.

Imi întinse batista rosie, murdară, spunându-mi cu asprime:

- Acorzi prea uşor simpatie, verişoară. Ar trebui să afli mai multe despre oameni, înainte de a vărsa lacrimi pentru ei.

Am fost descumpănită.

- Nu eşti îndrăgostit de ea ... de doamna ca un trandafir? N-ai fost niciodată?

Mă privi fix.

- Indrăgostit? Este oare atât de diferit de „drag"? Da, încep să-mi dau seama, pentru prima oară, că aşa-i ... Eram, şi suntem, cei mai dragi prieteni.

Puse la loc sticla.

- Ei, te simţi mai bine acum?

Era o întrebare formală şi am răspuns pe acelaşi ton.

- Da, mulţumesc. M-am ridicat şi m-am apropiat de intrarea cortului. Trebuie să mă întorc la Landers. Dickon va veni să mă ia cu cabrioleta.

- Pleci imediat? Părea mai degrabă dezamăgit. Dar Caroline, aveam atât de multe lucruri să-ţi povestesc ...

M-am întors spre el.

- Atunci, va trebui să vii acolo, i-am spus. Oricum, Arabella s-ar bucura să-i faci o vizită, nu-i aşa?

Relaţia dintre ei mă nedumerea. „Prieteni dragi" fuseseră vorbele lui. In acest caz, cum de putuse observa la ea înflorirea iubirii senzuale - *anul trecut*?

- Intr-adevăr. Se întoarse cu picioarele pe pământ. Voi trece pe acolo cât de curând. Intre timp, trebuie să-mi avertizez colegii că plec ... Aşteaptă puţin, Caroline, şi am să te conduc.

L-am urmărit cum traversa şanţul în care lucrasem ieri. L-am auzit strigând la cineva care lucra acum în acel loc: Edwards, sunt nevoit să plec ... Probleme de familie. Voi încerca să mă întorc înainte de încheierea lucrărilor.

Când reveni, avea umerii încovoiaţi. Mi-am amintit entuziasmul lui de ieri, când declarase: „întotdeauna există posibilitatea de a dezgropa ceva unic

Ei bine, se părea că va pierde acea şansă, deoarece îmi arătă un grup de bărbaţi care măsurau terenul de lângă zidurile medievale, făcând nişte semne cu cretă pe piatra albită de timp.

- Inginerii căii ferate, îmi explică, în vreme ce plecam. Marchează locul pentru încărcăturile explozive.

Capitolul 1

Am ajuns înapoi la Landers pe la ora zece. Pe când ne deplasam de-a lungul drumului mărginit de garduri înalte, atmosfera nemişcată a zilei de vară era saturată cu parfum de creţuşcă şi caprifoi, iar trântorii îşi purtau bâzâitul grav peste toată valea York-ului.

Casa ascunsă printre copacii din parc îmi dădea, mai mult ca oricând, senzaţia se frumuseţe netulburată şi m-am întrebat dacă Arabella văzuse Landers pentru prima oară pe o astfel de vreme - destul de neobişnuită în Anglia, după ştiinţa mea! - trecând cu vederea faptul că în alte sezoane ar fi putut părea izolată şi deprimantă. Pe deasupra, ar fi trebuit să întrevadă şi efectele bolii; dependenţa aproape completă faţă de Francis.

- Verişoară Caroline - Helen se apropia zburdând pe alee; cu fusta ridicată peste genunchi, cu cârlionţii negri jucând în vânt - vrei să te joci cu mine?

Dickon opri ca s-o pot ridica lângă mine.

- Sigur că da, *chérie,* imediat. Lasă-mă numai să văd cum stau lucrurile înăuntru.

-Ah, este bine, e bine! Se smuci cu nerăbdare. Sora Hutton spune că mama îşi revine - chiar m-a lăsat să arunc o privire în cameră şi mama mi-a zâmbit şi mi-a trimis o bezea, aşa că trebuie să-şi fi revenit. Pe urmă, toţi - Emmy şi doamna Dean şi Roberts - sunt ca întotdeauna ...

- Dar tatăl tău? La ora asta, de obicei este plecat la York.

- Ah, da; după micul dejun, s-a dus să se culce într-unul din dormitoare. Dar l-am auzit spunându-i lui Emmy să-l cheme îndată ce Dickon se va întoarce cu actele de la birou.

Văzând plicul umflat de lângă Dickon, am estimat că Francis va avea de lucru cel puţin până la prânz. Asa că puteam spera să scap de neplăcerea unei conversaţii care ar fi putut ajunge iar la aspecte personale. Spre dezamăgirea mea, când am ajuns, el stătea în prag. Helen sări vioaie din trăsură. Inainte s-o pot urma,

Francis veni să mă ajute; si în ciuda jurământului că nu mă va mai atinge, îmi luă mâna cu fermitate si-mi mângâie pe ascuns corsajul, imediat deasupra taliei, atingându-mi sânul. Cu toate că am reusit să mă port cu calm, de parcă ar fi fost vorba de un gest normal de curtoazie, am fost străbătută de un fior de dorinţă.

- Helen mi-a spus că mama ei se simte mult mai bine. Crezi că-i pot fi de folos, Francis - sau este mai bine s-o las în pace, sub supravegherea sorei Hutton?

- Probabil că varianta din urmă e cea mai bună, măcar până la prânz. Intre timp, există niste cafea proaspătă în sufragerie. Vino si serveste-te, în vreme ce arunc o privire peste hârtiile astea. Luase plicul adus de Dickon.

In vreme ce urcam treptele împreună, am privit în urmă. Helen rămăsese singură, privind nemulţumită după noi.

- Helen, n-am uitat promisiunea de a ne juca împreună, am asigurat-o. Lasă-mă numai zece minute - azi avem si lecţia de franceză! Apoi am intrat împreună cu Francis în încăperea însorită, unde mirosul de clătite proaspete m-a făcut să înţeleg dintr-o dată cât eram de înfometată. Ah, mi-ar prii asa ceva, am spus, strângând în dinţi crusta aurie.

Francis zâmbea, de parcă plăcerea mea l-ar fi încântat.

- La fel de bun ca aluatul franţuzesc? întrebă el, turnându-mi cafea.

- Mai bună. Mi-am lins degetele si i-am întors zâmbetul, furată de senzaţia de intimitate.

- Mai ia. Esti tânără si sănătoasă. Se aseză la capătul celălalt al mesei, îndepărtându-si pulpanele hainei cu un gest graţios, care nu i-ar fi fost la îndemână lui Peter Stanbury, si începu să-si deschidă corespondenţa de la birou.

- Apropo, i-am spus, Peter va veni după-amiază.

Francis scoase hârtiile din plic, îşi aruncă privirile peste ele şi le aşeză într-un şir ordonat la marginea mesei. Când deschise gura, vocea lui trăda neatenţie.

- Cine l-a invitat?

- Păi, eu ... cred că eu am făcut-o.

- Chiar aşa? Fără nici un avertisment, ochii albaştri se fixară asupra mea. Şocată, am descoperit în ei mânie.

- Cum ai îndrăznit, Caroline?

Tremurând, am lăsat jos ceaşca de cafea.

- Nu poţi fi serios.

- Ba sunt. N-aveai nici un drept.

M-am ridicat încet. Sprijinindu-mă de tăblia mesei, m-am aplecat spre el.

- Credeam că aveam - că am - tot dreptul, Francis, am spus. Azi- dimineaţă m-ai investit cu puterea de a lua decizii în casă, până la refacerea Arabellei. Primirea musafirilor este inclusă, cred. Mai ales dacă-i vorba de prieteni buni de-ai Bellei.

- Prieteni buni, repetă el cu voce voalată. Ah, da, într-adevăr. Şi de-ai tăi, după cât se pare. Cu o mişcare bruscă a mâinii, împrăştie actele. O prietenie extrem de rapidă, nu-i aşa? Se ridică de la locul lui şi, ocolind masa, se îndreptă spre mine, ridicând progresiv tonul. Cu trei zile-n urmă, nici n-aveai habar de existenţa vărului Peter, totuşi, aseară ai revenit în casă purtând pe buze amprenta sărutului lui. Ei bine, pe cuvântul meu că am s-o şterg! strigă el, încercând să mă prindă.

Ferindu-mă într-o parte, am replicat:

- N-ai făcut-o deja?

- N-a fost nici pe departe suficient. Acum mă prinsese într-un colţ. Micul nostru interludiu matinal nu-ţi putea lăsa cine ştie ce impresie, ţinând seama că la prima ocazie ai dat fuga din nou după Stanbury. Mă prinse de umeri, aproape de baza gâtului; degetele mari îmi presau căile respiratorii. Dar se pare că frageda iubire la prima vedere poate fi stârpită, nu-i aşa? Poate că o posedare totală - un bărbat cu experienţă - este exact ceea ce-ţi trebuie, Caro, nu-i aşa?

Un roi de steluţe verzi şi roşii începu să-mi joace în faţa ochilor, cu toate că strânsesem pleoapele pentru a scăpa de imaginea înspăimântătoare a mâniei lui. Figura i se contorsionase; pleoapele ca de ceară erau larg deschise lăsând la vedere în

întregime irişii rotunzi, de un albastru rece, nemiloşi, ca ai unei păsări de pradă. Mi-a trecut prin minte: „este nebun .", în vreme ce începeam să-mi pierd cunoştinţa.

Dintr-o dată, presiunea pe gât dispăru. Când l-am putut privi din nou, mâinile îi atârnau pe lângă trup, figura îi revenise la normal, deşi continua să fie foarte palidă, acoperită de transpiraţie.

- Caro, renunţă la jocul ăsta cu Stanbury, scrâşni el. Nu-l pot suporta, păstrând un comportament normal faţă de tine, în acelaşi timp.

Am inspirat adânc, tremurat, dar n-am fost capabilă să-i răspund; n-am reuşit decât să mă duc la uşă, să traversez holul şi să cobor scara.

Helen veni săltând spre mine, lovind de pământ o minge roşie.

- Prinde-o, Caroline!

Am ratat.

- Hai să mergem în grădina cu trandafiri, am sugerat, înecându-mă. Aici am putea s-o deranjăm pe mama ta. Iar Francis ar fi putut să mă ţină sub observaţie de la una dintre ferestre, am adăugat în minte. Ca pe un deţinut scos la exerciţii. *Prizoniera lui.* Să fiu „posedată complet" - pentru eventualitatea că mi-ar fi trecut prin cap să devin iubita lui Peter Stanbury ... Dintr-o dată, tânjeam după prezenţa lui Peter; nu după iubire, ci după protecţie.

Prinzând-o de mână pe Helen, mi-am spus că Francis îşi ieşise din minţi de gelozie - dacă nu cumva era vorba de o dușmănie mai adâncă, mai veche. Chiar frică; poate cauzată doar de tinereţea celuilalt. Am avut senzaţia că sunt captivă, într-o plasă învizibilă.

Lângă poartă, un bătrân prăşea fără tragere de inimă, pe când Helen şi cu mine ne-am dus spre capătul îndepărtat al grădinii. Ne-am jucat cu mingea roşie. Apoi am convins-o să se aşeze lângă mine pe o bancă şi i-am spus povestea regelui Ys şi a oraşului său scufundat, ale cărui clopote se puteau încă auzi de sub apele Britaniei.

O dată încheiată povestea - şi întrucât eram prea obosită să mă gândesc la alta - Helen începu să se agite şi propuse să săpăm în pământ, „cum făceam cu vărul Peter".

- Unde s-a întâmplat asta?

- Intr-o mulţime de locuri.

- Poate că ar fi mai bine să nu te apuci de săpat deocamdată, fiindcă după-amiază o să vină aici. *Dacă nu cumva Francis îl va opri la poartă.*

- Chiar vine? Ochii ei aruncau scântei. Imi place asa de mult când vine Peter.

M-am rugat din suflet să nu fie afectată de aceeasi afecţiune copilărească, ce evoluase atât de dezastruos în cazul meu!

- Ţi-a plăcut când a luat cina la noi, ieri? am întrebat cu efort.

- Da. Helen a lovit cu pantofiorul în pamântul roscat. A fost ca astă-vară.

- Peter venea mai des atunci?

- Păi, uneori aici; alteori la casa din Toft Green. Multă vreme, nu ne-am mutat cu adevărat - eram mereu pe drumuri, cum spunea doamna Dean. Dar am fost în multe alte locuri. In grădina abaţiei, în susul râului si .

- Numai tu si vărul Peter?

- Nu. Prinse o buburuză si o puse în palma întinsă. Şi mama. Dar apoi ea pleca, iar Peter mă ducea mai departe. Mi-a arătat tot felul de lucruri interesante. Ore si ore în sir.

Am avut impresia că vocea îmi suna normal, când am continuat:

- Cred că a fost foarte plăcut. Aproape la fel ca vacanţa de la Scarborough. Insă vocea interioară striga: „Arabella a avut un iubit - nu Peter". Se folosea de prezenţa lui ca să-si mascheze întâlnirile si să albă cine se ocupa de Helen. Ah, sărmanul meu Francis, sper să nu afli cum ai fost trădat - de soţie, de văr si de celălalt bărbat, oricine ar fi ...

Ridicându-mă de pe bancă, am început să mă plimb, lăsând-o pe Helen de una singură. Erau niste noutăţi necesar să fie abordate pas cu pas. Mi-a venit în minte că, începând din

octombrie, până si miscările mele simple de acum nu i-ar fi fost accesibile Arabellei. Francis purtase cu răbdare povara bolii alături de ea - si probabil că urma s-o mai poarte încă cinci sau zece ani. S-ar fi înhămat iubitul ei la asemenea responsabilitate? Şi cu asemenea abnegaţie? Era foarte probabil s-o fi părăsit.

Totuşi, fuseseră împreună o anumită perioadă de timp. Cunoscuse împlinirea unei iubiri interzise, „într-o perioadă de frumuseţe deplină" - iar Peter era, după cum recunoscuse, sensibil la frumuseţe. Aşa că fusese şi el captivat, într-un fel. In mod vizibil, continua să-i fie devotat.

Sufletul îmi fu cuprins de gelozie la adresa Arabellei. Cu tot beteşugul şi supusă fiind atacurilor cardiace tot mai frecvente, ce urmau să-i fie fatale în final, reuşea să-mi insufle o invidie intensă şi ilogică: pe frumuseţea ei matură, pe drăgălăşenia ei şi pe vitalitatea care reuşise să fascineze trei bărbaţi - între doi dintre aceştia eram acum şi eu sfâşiată, cu toate că ei continuau s-o iubească pe Arabella! Iar prima oară, ea fusese infidelă - deşi acum, mă simţisem vinovată din cauza ei.

M-am rezemat de suportul rustic al unui spalier acoperit de trandafiri. Parfumul lor îmi provoca o senzaţie sufocantă. Am strâns pleoapele.

Ce se petrecea cu mine, că nu eram capabilă să-i port nici un fel de pică Arabellei? O iubeam şi o admiram. Mai mult, o consideram prietenă, fiind gata să iert şi să uit orice ar fi făcut ... De dragul ei, mă luptasem să mă ţin la distanţă de bărbatul pe care-l înşelase cu o vară în urmă ... Poate că el ştiuse. Poate că atunci când aflase, avusese scurta escapadă cu domnişoara Harcourt, a cărei figură ruinată o zărisem la cafenea. Poate că.

Gândurile mi se învolburau ca zbaterile unei păsări captive, ezitând între neîncredere şi neştiinţă. Singura mea certitudine se referea la Peter: că atenţiile lui faţă de Helen făcuseră posibilă aventura Arabellei.

Deci îi favorizase adulterul. Purtarea mi se părea inacceptabilă din partea lui, ţinând cont că-l crezusem onorabil şi

moral. Chiar dacă Francis nu-i plăcuse niciodată, armele subtile cu care-l atacase erau demne de dispreţ: să participi la încornorarea unui soţ, nu fiindcă eşti îndrăgostit cu pasiune de soţie, ci folosindu-te de altcineva - prieten sau străin. Poate că lui Peter nici nu-i păsase cine.

Mânia mea începea să se concentreze asupra lui, provenită din dezamăgirea provocată de cel pe care l-aş fi putut iubi, dacă n-ar fi existat Francis.

Peter n-avea dreptul să facă pe cinstitul şi pe omul de încredere, după ce încurajase o faptă a Bellei care putea distruge inocenţa Helenei. *Dacă ar fi alat* - dar o fi fost grijuliu, pentru a contracara imprudenţa Arabellei? Şi poate că circumstanţele n-au fost prea dificile?

Totusi, nu, nu puteam accepta nici o scuză pentru ceea ce făcuse, oricât de mult ar fi adorat-o pe Arabella; si oricare ar fi fost preţul plătit de el, durerea de a o vedea fericită lângă altul, „ca un boboc ce înfloreste". Vara trecută. Ce scurt interval. Şi totusi, cât de îndelungat pentru noi toţi, cei ale căror vieţi se schimbaseră atât de atunci ...

Dintr-o dată, întreaga grădină de trandafiri părea să fi împrumutat un aer tragic si amenințător. I-am strigat Helenei că se apropia ora mesei de prânz si am pornit spre casă, dorindu-mi să-i pot oferi lui Francis prietenia si sprijinul meu, fără implicarea totală care mă speria atât de mult. Dar pricepeam acum că mai puţin era imposibil. Era un bărbat cu pasiuni profunde si mai violente decât mi-as fi imaginat. M-am cutremurat la gândul celor ce s-ar fi putut întâmpla dacă afla tot adevărul despre aventura Bellei si despre participarea lui Peter. Desi părea improbabil, desigur, după atât timp ...

M-am ciocnit de el la intrarea în salon.

- Ah, iată-te, Caro. Avea aerul că e dispus la concesii în vederea împăcării. Uite ce-i, draga mea - aruncă o privire să se asigure că Helen nu-l putea auzi - în privinţa acelei scene regretabile, motivată de vizita lui Peter: îmi pare rău - regret cu

adevărat. Nu stiu ce m-a apucat. Singura justificare la care pot apela pentru purtarea mea este legată de tensiunea în care am trăit ultimele douăsprezece ore. Sunt sleit de puteri - nu mai sunt eu însumi. Incă o dată, îsi apăsă ochii cu palmele, de parcă din ei ar fi izvorât durerea. Totusi, a fost de neiertat din partea mea.

Mi-am spus în gând: „poate că mult mai puţin decât îţi închipui, sărmane văr". Dar răspunsul cu voce tare a fost altul.

- Eu am fost cea care a gresit, să lansez o invitaţie fără să cer permisiunea, Francis.

- Nu. Trebuie să faci asa cum crezi de cuviinţă. Trebuie să participi la evenimentele sociale - concerte, baluri; te voi însoţi de îndată ce-mi va fi cu putinţă. Intre timp, sunt fericit că te înţelegi cu Peter - pe cuvântul meu. De fapt, este un noroc faptul că va veni astăzi din nou. Vreau să-i cer o favoare.

- Da? Inaintam împreună spre sufragerie.

- Intr-adevăr. Vreau să-l rog să-şi petreacă aici o noapte.

Probabil că nu-i scăpase uimirea mea, deoarece continuă grăbit:

- Trebuie să fac o călătorie cu trenul la Birmingham. Este la mai bine de o sută de mile distanţă, aşa că va dura patru-cinci ore un singur drum, lăsând la o parte întârzierile - sau accidentele, ferească Dumnezeu. Dar m-am abătut de la problemă. Actele pe care mi le-a adus Dickon de la birou, azi-dimineaţă, Caro - m-am uitat peste ele şi va trebui să iau legătura cu un client important, dacă nu vreau să-l pierd. Nu îndrăznesc nici să grăbesc întâlnirea. Ii place o cină bună! Aşa că nu voi putea să mă întorc în aceeaşi zi. Dacă l-aş putea convinge pe Peter să rămână aici peste noapte, să fie un bărbat în casă - ei bine, m-aş simţi cu cugetul mult mai împăcat. Este un tânăr de încredere, cu sânge-rece, competent. Sunt sigur că poţi miza pe ajutorul lui în orice situaţie de criză, Caroline. Şi întrucât deja îl placi şi ai încredere în el - este şi vechi prieten al Bellei . ei bine, ce părere ai? Ochii lui albaştri mă studiau cu seriozitate - cu insistenţă - pe când mă conducea la masă.

Nu mai ştiam ce să cred. Instinctul mă avertiza de existenţa unei capcane. Dacă aş fi acceptat prea entuziast, Francis ar fi putut interpreta reacţia ca nerăbdare de a beneficia de compania lui Peter şi ar fi putut cădea din nou pradă geloziei aceleia sălbatice. Dacă mă opuneam, aş fi lipsit-o pe Arabella de compania unui amic de nădejde; poate unicul contact cu fosta iubire. In afară de asta, exista mereu pericolul unei noi crize. Probabil că toţi aveam nevoie de prezenţa unui bărbat de nădejde, peste noapte, pe timpul lipsei lui Francis. Deşi, pe de altă parte, având în vedere ceea ce ştiam acum, n-aveam nici un chef să-l revăd pe Peter.

Cea mai bună soluţie era calea de mijloc, mi-am spus; să afişez indiferenţă.

- Cum vrei, Francis, am declarat, despăturindu-mi şervetul. Tu decizi cum este cel mai bine. Dar dacă până la urmă hotărăşti să nu-l inviţi pe Peter să rămână, sunt convinsă că doamna Dean, Emmy şi cu mine vom reuşi să ne descurcăm până la întoarcerea sorei Hutton. Mai ales că nu-i vorba decât de o singură noapte. Când pleci?

O aseză pe Helen, care tocmai intrase, lângă el si o strigă pe Emmy să înceapă servirea mesei, înainte de a-mi răspunde.

- Dacă lucrurile merg bine, speram să pot pleca mâine dimineaţă, fiindcă problema nu suportă amânare. După-amiază, am să-l întreb pe Peter Stanbury dacă-si poate petrece noaptea de mâine aici - dacă aprobi ideea, Caroline?

Din nou am ezitat, mânată de acelasi instinct, în vreme ce-mi luam farfuria din mâinile lui Emmy - care era cu urechile pâlnie, puteam fi sigură. Răspunsul meu urma să ajungă în bucătărie de îndată ce ea ar fi păsit acolo! Helen mă imploră să accept, argumentând:

-Ah, spune da, verisoară Caroline - *te rog!*

Entuziasmul ei mi-a provocat un zâmbet, desi mi-as fi dorit ca propria iubire copilărească să nu mă fi implicat în toată povestea asta; fiindcă simţeam că ceva nu-i în regulă - sau pe cale s-o ia

razna; într-un mod dezastruos, pentru noi toţi .

- Bine, fie, am acceptat fără elan. Sunt de acord.

Capitolul 8

Imediat ce am terminat de mâncat, am urcat la etaj să-i dau liber sorei Hutton; Emmy îmi spusese că-i păstrau mâncarea caldă la bucătărie. Eram si nerăbdătoare s-o revăd pe Arabella.

Auzind bătaia usoară, sora Hutton a venit să deschidă usa. Era o femeie masivă, veselă, de vârstă medie; calitatea de soră era pusă în evidenţă de albul vesmintelor - bonetă, guler lat, sorţ cu platcă si mansete - care-mi aminteau de velatura unei corăbii. Când i-am spus că se poate duce la masă, a aprobat din cap, zâmbitoare.

- Oricum, simţeam nevoia să-mi petrec vreun ceas lângă verisoara mea, am adăugat, sugerându-i că nu era cazul să-si grăbească siesta.

- Foarte amabil din partea dumitale, domnisoară. Tocmai i-am administrat doamnei Malbis doza de medicament. Iată si noile pastile lăsate de doctorul Cant. Scoase din buzunar un flacon.

Am observat că sticluţa avea acelasi diametru cu pastilele sferice, închise la culoare, pe care le conţinea, astfel încât acestea erau însirate ca boabele de mazăre într-o păstaie. Sora spuse:

- Trebuie sfărâmate, dizolvate într-o linguriţă de vin rosu si administrate cu grijă să nu se piardă nici o picătură. Câte una la fiecare trei ore. Următoarei îi vine rândul peste o jumătate de ceas.

- Voi avea grijă, am asigurat-o, luând flaconul. Am constatat că fuseseră deja consumate vreo patru pilule si mai rămăseseră cam două duzini. Suficiente pentru trei zile.

Intrând în cameră, am constatat cu plăcere că Arabella era trează; nemişcarea de mai înainte îmi amintise prea mult de somnul de veci. Imi răspunse cu tristeţe la zâmbet şi la felicitările şoptite, iar mâna ei se întinse cu greutate spre mine.

- Mă bucur să te văd, Caro. Cât de bine îţi stă rochia asta. Vorbeşte-mi, *te rog.*

Aşa că am început să-i povestesc diverse, pe ton coborât şi fără legătură, până a venit vremea următoarei doze.

Destupând flaconul, am lăsat să cadă prima pilulă într-un pahar gradat de pe măsuţă, lângă carafa cu vin. După ce am sfărâmat substanţa maroniu-cenuşie şi am omogenizat-o, am adăugat o linguriţă plină de vin şi am amestecat până la dizolvarea completă.

- Incearcă să înghiţi dintr-o dată, Bella, am avertizat-o, ducându-i linguriţa la buze. Aşa! Nici o picătură nu s-a vărsat, am adăugat cu satisfacţie, urmărind-o cum înghiţea ascultătoare.

- Oricum, probabil că nu contează, comentă ea, zâmbindu-mi crispat. Sărmanul Charles Cant - îi place să se joace de-a vraciul. Ştiai că păstrează acasă nişte cuşti cu şoareci - pe care îşi încearcă leacurile? Brr!

- Cred că este un om bun, am apreciat.

- Mai toţi doctorii sunt. Dar şi ineficienţi - poate chiar ignoranţi, după părerea lui Francis.

Eram convinsă că Francis avea dreptate. Medicina nu prea realizase progrese, cum constatasem cu amărăciune la moartea tatălui meu. Iar chirurgii nu erau decât nişte măcelari, din câte auzisem.

- Peter va veni mai târziu în vizită, am anunţat-o, dorind să schimb subiectul.

Ea rămase nemişcată. Apoi ochii mari şi încercănaţi mă priviră cu un soi de insistenţă sumbră.

- Crezi că Francis mă va lăsa să-l văd singură? Aş vrea să-l rog să facă ceva pentru mine.

Intr-o străfulgerare, am priceput că o preocupa acelaşi lucru despre care fusese gata-gata să-mi vorbească ieri. Să ia legătura cu amantul, credeam acum; să-i transmită ştiri despre îndelungata ei suferinţă. După toate cele, nici să-i scrie nu putuse, cum sugerase Francis.

- Bella, cum poţi să n-ai încredere în mine? Mi-e mult mai usor să ajung la tine. Şi-ţi promit să fac orice ţi-ar fi pe plac, în cel mai mare secret. Măcar atât îi datoram; si nimic din ceea ce o privea pe ea si pe fostul iubit nu mai putea provoca probleme

suplimentare.

Dintr-un motiv obscur, ochii mi s-au umplut de lacrimi. Poate din cauză că-mi dădeam seama cu cât de puţin trebuia să se mulţumească - ea care avusese atât de mult.

Ecoul vorbelor ei de ieri mi-a răsunat în urechi: „siguranţa dragostei contează, Caroline. Chiar atunci când totul s-a terminat din punct de vedere fizic, ne este necesară asigurarea că un colţisor al inimii celuilalt ne aparţine încă; numai nouă, inviolabil. Trebuie să ne demonstrăm nouă însine .”

Atunci nu pricepusem ce voia să spună.

- Nu plânge, Caro. Mâna ei se miscă într-a mea. Văd că stii.

Am dat din cap.

- Puţin. Am dedus din cele spuse de Peter. Oricum, el nu si-a dat seama .

- Of, cât de ageră esti! Zâmbea din nou. Dar nici nu se putea altfel, ca fiică Josettei. Ea acceptă viaţa - cântecele ei aduc lumină în cele mai mizere unghere.

Mi-am înclinat fruntea; amintindu-mi cu gratitudine de onestitatea vulgară - în sensul de „populară” - a Josettei, care se manifesta în toate circumstanţele. Ea mă învăţase să nu fac pe moralista. Speram că acum îl educa si pe aristocraticul Henri Savoyard să renunţe la cuvinte ca „dezgustător” si „depravat” în legătură cu oricare dintre cântecele ei.

- Ce trebuie să fac, Arabella? am întrebat.

A închis ochii.

- Găseste-l pe Jacob van Eeden. Explică-i de ce n-am putut veni - în seara când plănuisem să fugim împreună. Spune-i că-l iubesc încă. Intreabă-l dacă mai ţine la mine.

Am înghiţit în sec, zguduită de acurateţea propriilor mele deducţii.

- N-ai plecat ... din cauză că ai căzut la pat?

Inainte să-mi răspundă, a lăsat să treacă mult timp. Ochii îi erau în continuare închisi.

- De fapt, cred că am fost atacată - şi lăsată aproape fără

suflare. Dar n-avea cum să afle. N-am avut cum să-l anunţ, nici după aceea. Pentru el, pur şi simplu m-am răzgândit - nu-l iubeam destul. Oricum, se temea de aşa ceva: că nu voi fi capabilă s-o părăsesc pe Helen. Dar aş fi făcut-o, în cele din urmă.

Ştiind cât de mult îşi iubea copila, am fost şocată şi îngrozită. Cât despre hotărârea de a-l părăsi pe Francis, încă n-o înţelegeam, doar dacă nu cumva naşterea copilului mort ucisese şi orice urmă de sentiment pentru el. Mai auzisem despre reacţii ciudate ale femeilor după astfel de evenimente.

- Eu ... voi încerca să-l găsesc pe domnul van Eeden, am declarat fără nădejde, neavând habar cum aş putea da de el. Poate că-mi poţi indica în ce fel să procedez?

- Peter o să te ajute. Deşi nici el nu ştie ce s-a petrecut cu adevărat. Aşa că trebuie să-ţi mărturisesc, Caroline.

- Nu, Bella; n-ai face decât să te amărăşti. Cunosc destul ca să-i explic. Că ai căzut bolnavă - brusc şi foarte grav - chiar înainte de a putea să pleci, cu cel pe care-l iubeai. Iar de atunci, n-ai avut nici o posibilitate de a-l anunţa. Puneam pe seama fanteziei ceea ce-mi spusese despre faptul că fusese atacată şi lăsată aproape moartă. Paralizia i-ar fi putut vârî în cap convingerea respectivă.

Degetele ei mototoleau cearşaful.

- Săptămâni la rând, continuă ea, n-am putut vorbi. Apoi a urmat lupta de a mă mişca - de a scrie. Dar eram prizoniera propriului trup - după cum sunt închisă la Landers - iar iarna şi ... Oftă, neajutorată.

- Nu te mai gândi la asta, Bella, am sfătuit-o. Ai să te pui pe picioare din nou.

- Nu cred. De câte ori încep să-mi revin, am o nouă cădere. Acum nici nu-mi prea mai pasă. Vreau numai ca Jacob să afle adevărul: că nu ne separau decât câteva minute atunci când am ... am murit. De fapt, acum îţi vorbeşte fantoma mea, Caroline. Iată cum s-a întâmplat ... vocea ei redevenise cursivă. Sau poate că, furată de poveste, nu mai observam întreruperile cu

care mă obişnuisem.

- Vasul lui Jacob, *Margriet,* spuse ea, astepta pe râu. Trebuia să mă urc la bord după lăsarea întunericului; căzusem de acord asupra orei zece. In orice caz, până atunci Jacob avea de lucru, pregătind călătoria pe care o plănuisem, spre o altă viaţă, în Olanda. Ani de zile *Margriet* navigase doar de-a lungul coastei, până la Norfolk, si pe râu, între Hull si York sau Boroughbridge, asa că necesita pregătiri suplimentare si o revizie amănunţită. Ştiam că Francis urma să ia masa în oras în seara aceea, asa cum proceda destul de des, fără să mai dea pe acasă. Apoi urma să se ducă la cazinou, sau în altă parte - înghiţi în sec - conform obiceiului, venind acsă abia spre dimineaţă ... I-am dat să mănânce Helenei si am culcat-o. Sărutând-o pentru ultima dată, am fost cât pe ce să renunţ. Jacob prevăzuse reacţia mea si-mi ceruse s-o iau cu noi. Insă am refuzat s-o separ de tatăl ei, de bunici si de unchiul Giles, care însemnau pentru viitorul ei mult mai mult decât i-as fi putut asigura.

Urmă o pauză în care Bela păru să-si adune forţele.

- Pretinzând în faţa servitorilor că mă retrag în propria cameră, chinuită de o migrenă, m-am strecurat afară din casă si am luat postalionul de sapte seara. Nu credeam că voi mai avea ocazia să revăd Landers vreodată - o casă în care nu locuiam decât de câteva luni, dar a cărei izolare îmi făcuse mai evidentă dimensiunea vechii neglijenţe a soţului, ce-si făcuse apariţia după moartea copilului. Pe când stăteam în oras, mariajul nostru nu-mi păruse atât de fără viitor; cu toate că eram la curent cu aventurile lui. Aici însă, o dată cu trecerea verii ... Fu scuturată de un fior. Ah, Caro, n-am avut de ales.

Sprijinind-o, am rugat-o să nu continue. Dar părea să nu mă fi auzit.

- Când am ajuns la York, mai aveam de pierdut încă două ceasuri. Ideea că m-as fi putut întâlni cu Francis mă îngrozea. La un moment dat, întorcându-mă să mă asigur că nu eram urmărită, am avut chiar impresia că l-am văzut trecând pe sub un felinar.

Cu toate că n-avea cum să fie el, desigur. In momentul acela trebuia să se găsească la club, unde păstra si un schimb de haine de seară. N-avea de ce să se ducă în Toft Green la ora aceea; casa trebuia să fie goală, încuiată. Luasem cu mine cheia de la intrare, ca să am unde să mă ascund până în momentul îmbarcării.

- Infăşurată într-o pelerină cu glugă închisă la culoare, mă furişam grăbită prin străduţele cunoscute, situate la vest de Tanner Row. Era o noapte rece, cu burniţă măruntă şi vânt de toamnă. Imi aduc aminte că m-am întrebat dacă bătrânul vas putea face faţă unei furtuni în largul Mării Nordului şi dacă Jacob şi cu mine aveam să mai ajungem vreodată la adăpost. Apoi mi-am spus că n-ar trebui să-mi pese prea mult, atâta vreme cât urma să murim împreună. Am intrat în casă. Majoritatea clădirilor înconjurătoare - până şi spitalul Lady Hewley - fuseseră deja abandonate; toţi cunoscuţii care-mi fuseseră vecini de la măritiş, se mutaseră, vânzându-şi proprietăţile companiei de cale ferată. Totuşi, nu îndrăzneam să aprind o lumânare, să nu fie observată de vreun trecător, care i-ar fi putut anunţa pe străjeri. Pentru a-mi trece vremea, mă preumblam prin încăperile goale, întunecate; până în pod; până în pivniţă, care adăpostise cândva o adevărată comoară de vinuri franţuzeşti. Unchiul Giles descoperise că pivniţa casei era legată cu o serie de galerii care depăşeau limitele proprietăţii; din când în când, le folosise ca spaţiu de depozitare. Acum nu mai erau acolo decât sticle sparte, butoaie şi lădiţe goale. Era frig, umezeală şi o tăcere mormântală, chiar şi după ce am revenit în încăperile principale. Cu toată mantia, continuam să tremur. Imi doream să-i fi permis lui Jacob să vină să mă ia, după ce termina pregătirile. Voise să mă conducă până la debarcader, cu toate că nu aveam nici un fel de bagaje; plecam numai cu ce aveam pe mine şi câteva bijuterii în poşetă. Il rugasem să rămână pe vas - era unica noastră salvare - pentru cazul că s-ar fi întâmplat ceva cu nivelul apei din râu sau cu fluzul. Deseori, îl auzisem pe unchiul Giles povestind despre nave avariate de flux,

mai ales toamna. In final, Jacob a căzut de acord, deşi împotriva dorinţei lui, după ce i-am spus că urma să rămân în casă până la zece fără un sfert. Apoi aş fi luat-o pe Queen’s Staithe, dându-mă drept nevastă de pescar, grăbită să ajungă acasă! La ora aceea ar fi fost o mulţime de femei în situaţia asta; iar de una singură n-aş fi bătut la ochi, după cum l-am asigurat, ca în cazul că aş fi fost însoţită de un marinar cu barbă blondă. In cele din urmă, bătăile orologiilor mi-au vestit că venise vremea să plec. M-am uitat prin gradina neîngrijită din faţa casei - nimeni nu se mai ocupase de ea de primăvara trecută. Ploaia se înteţise;
picăturile cădeau din cerul întunecat asupra tufisurilor dese. Nu se auzea nimic altceva. Doar ploaia si ultimele sunete ale ceasurilor, în vreme ce m-am întors să încui. Şi ... si acesta este ultimul lucru pe care mi-l amintesc. M-am trezit când se crăpa de ziuă. Zăceam în mijlocul tufărisului, la câţiva psasi de alee. Eram udă până la piele, îngheţată, incapabilă să mă misc sau să strig. Simţeam o durere atroce la ceafă, de parcă as fi fost lovită suficient de tare încât să-mi frângă gâtul. Numai că părul bogat amortizase tăria loviturii. Francis m-a găsit în cele din urmă
- m-a cules de pe jos si m-a dus acasă la doctorul Cant, în Rougier Street, crezându-mă moartă ... auzeam perfect, dar nu reuseam să fac vreun semn. L-am auzit pe Francis cum povestea că s-a întors la Landers imediat după miezul nopţii, a constatat că lipseam si a trimis toţi servitorii în căutarea mea. Abia spre dimineaţă, doamna Dean a observat lipsa cheii si si-a amintit că mai treceam uneori prin Toft Green. Atunci Francis a scos cabrioleta, a venit la York si m-a găsit în tufisurile din faţa casei: o marionetă contorsionată, lipsită de grai. Probabil că Charles Cant mi-a salvat viaţa, desi nu-i sunt prea recunoscătoare. Dar n-a observat urmele loviturii pe care o primisem la ceafă. Iar când mi-am recăpătat graiul, m-am hotărât să n-o mai pomenesc. Era mult mai simplu să pretind că nu-mi aminteam nimic. Iar lipsa bagajelor mi-a ascuns intenţia de a fugi de acasă - s-a crezut că luasem bijuteriile din posetă cu gândul de a le duce la curăţat, asa

că nimeni nu cunoaste adevărul în întregime, cu excepţia ta, Caroline; si a lui Peter, care a ghicit câte ceva. După ce a încheiat, lungă vreme am rămas tăcută. Apoi i-am spus cu sinceritate:

- Iţi mulţumesc pentru încredere, Bella. Voi face tot ce-mi stă în putinţă pentru a-ţi îndeplini dorinţa.

Insă eram deja nelinistită într-o privinţă. In mod sigur, la un moment dat, Jacob van Eeden venise în Toft Green, în noaptea cu pricina. Fie decisese s-o escorteze totusi până la debarcader, sau, constatând întârzierea, pornise în căutarea ei; o văzuse zăcând lângă alee ... Refuzul Arabellei de a vorbi despre lovitura la cap s-ar fi putut datora reprimării inconstiente a unui lucru deja înţeles: că, într-un fel sau altul, chiar iubitul o părăsise, crezând-o moartă.

Dacă aş fi dat vreodată peste Jacob van Eeden, eram ferm hotărâtă să-l tratez ca pe un urmaş al lui Cain. Căci dacă Arabella n-ar fi fost lăsată atâtea ceasuri în ploaie şi frig, boala care a urmat ar fi avut consecinţe mult mai puţin grave. Numai că van Eeden, probabil înfricoşat de implicare, îşi luase tălpăşiţa.

Ori asta - am presupus, înfiorându-mă - ori a fost chiar el atacatorul. Fiindcă cine altul mai cunoştea momentul exact în care Arabella urma să iasă din casa părăsită? Singura parte bună a întâmplării era că i-l înapoiase pe Francis .

Cugetările mele fură întrerupte de vocea ei.

- Din cauza soarelui, s-a făcut excesiv de cald aici. Te rog, deschide fereastra, Caro.

Dormitorul dădea spre faţada casei, deasupra şi la dreapta intrării principale. Pe când deschideam una din ferestrele cu ochiuri mici de geam, am văzut venind pe alee un landou deschis, condus de Peter Stanbury. De ce închiriase un landou? m-am minunat. Părea o alegere ciudată pentru cineva capabil să călărească. Totuşi, oricum ar fi venit, mă bucuram să-l văd, din cauză că povestirea Bellei îmi schimbase părerea despre el.

Pe când trăgea în faţa casei, Francis îi ieşi în întâmpinare şi - vorbindu-i, după toate aparenţele, foarte amabil - îl conduse înăuntru. Pentru prima oară am observat o diferenţă. Cu toate că erau la fel de înalţi şi supli, Peter părea mai subţirel şi se mişca cu

mai mare uşurinţă decât Francis - care era mai rigid, de parcă ar fi purtat pe sub haine ceva ce-i restricţiona mişcarea; probabil o versiune masculină de corset. Ştiam că mulţi bărbaţi moderni apelează la asemenea subterfugiu pentru a-şi păstra silueta. Totuşi, în cazul lui Francis, ideea mă impresiona neplăcut. Mi-am mutat privirea spre Peter şi l-am găsit reconfortant. Pe tenul lui oacheş nu exista nici o sugestie cum că şi-ar pierde nopţile cu jocuri de noroc sau banchete - cum sugerase relatarea Bellei despre Francis.

- A sosit Peter, m-am grăbit s-o anunţ. Fără îndoială că Francis îl va conduce aici. Permite-mi să te pregătesc!

O pieptănasem, îi ştersesem fruntea şi mâinile cu un burete muiat în apă parfumată şi-i aranjasem pernele, când a intrat sora Hutton, părând sătulă şi mai veselă ca niciodată.

- Domnul Malbis vă roagă să coborâţi, domnisoară.

Am sărutat-o pe Bella si am iesit din încăpere.

***

Coborând scara, i-am găsit pe cei doi în hol. Francis continua să se manifeste cu amabilitate, după aparenţe; în atitudinea lui atentă, în zâmbetul deschis, nu exista nici urmă de ostilitate, cu toate că doar cu câteva ceasuri mai înainte fusese cuprins de un soi de nebunie. Amintirea scenei continua să mă înspăimânte - atât privind propria siguranţă, cât si pe a lui Peter. Părea atât de vulnerabil, de tânăr; sentimentul proteguitor pe care-l avusesem pentru Francis începuse să se transfere asupra lui Peter.

Pentru cazul că Francis ar fi fost atent la reacţie, l-am salutat cu indiferenţă, urându-i „o după-amiază bună, Peter”, la care el a răspuns cu o usoară înclinare.

Când am ajuns pe palier, Francis a venit spre mine.

- Refacerea Arabellei continuă, Caroline? întrebă el cu solicitudine. Când i-am spus că acum părea să-si fi revenit, răspunse cu un: bine. Peste câteva minute am să-l conduc pe Peter la ea. Intre timp, vreau să-i fac propunerea despre care am vorbit mai devreme.

Se întoarse spre Peter si-i povesti despre călătoria la Birmingham, explicându-i că i s-ar lua o greutate de pe inimă dacă

si-ar putea convinge vărul să-si petreacă noaptea la Landers.

- Desi trebuie să te previn, n-ai să ai parte de cine stie ce somn, fiindcă vreau să institui o tură de permanenţă lângă patul bolnavei - în care vei fi inclus, dacă accepţi invitaţia - asa fel încât Arabella să nu rămână singură nici un moment.

- Bineînţeles că am să rămân, replică Peter, după o fracţiune de secundă, în care îmi aruncă o privire. Nu i-am indicat în nici un fel ce răspuns să dea, ceea ce l-a lămurit că ideea îi aparţinea exclusiv lui Francis.

- Ei, atunci asa rămâne, suspină Francis cu usurare. Iţi mulţumesc, vere; îmi faci o mare favoare. Şi sper să vii si la cină mâine seară. Sunt sigur că vei avea o gazdă excelentă în Caroline! Hai să mergem sus s-o vezi pe Arabella. Sora Hutton o să te instruiască în privinţa pilulelor care trebuie administrate la intervale regulate pe timpul întregii nopţi.

Am rămas în hol, pe gânduri, urmărindu-i cum urcau împreună scara largă; după toate aparenţele, criza de familie făcuse uitate neînţelegerile dintre veri. Şi totuşi, ceva continua să mă deranjeze; aceeaşi presimţire pe care o avusesem la prânz. Am încercat s-o alung, să mă gândesc la altceva. Ciudat, mi-a venit în minte imaginea plină de realism a unei vechi biserici pe care o vizitasem cândva împreună cu tata. Imi arătase spre căpriorii tavanului şi-mi spusese cu tristeţe că erau imposibil de reparat, fiind mâncaţi de carii, acei ciocli vestitori de moarte, şi că întreaga construcţie urma să fie demolată în curând. După ce ochii mi se obişnuiseră cu semiîntunericul, văzusem că grinzile de stejar erau ciuruite ca o dantelă, în urma procesului de distrugere început din vremuri imemoriale. Curând, întregul edificiu urma să se prăbuşească.

Peter se opri în capul scării.

- Caroline, poate că mai târziu vei reuşi să sacrifici câteva ceasuri, spuse el. Aş vrea să te duc să-l cunoşti pe unchiul Giles - având în vedere că evident Francis nu va avea vreme s-o facă prea curând, iar bătrânul este nerăbdător să te vadă. Am închiriat

un landou.

Capitolul 9

In după-amiaza aceea însorită, împreună cu Peter, am plecat pe un drum denivelat, spre nord-est, printre copacii care înconjurau Landers.

Pădurea era mult mai extinsă decât îmi imaginasem. Pe alocuri, îmi amintea de Fotainebleau, cu copacii ei avântaţi spre înalturi şi luminişurile stâncoase. Când i-am spus, Peter mi-a povestit că era vorba de o rămăşiţă a vechiului codru Galtres.

- Pe vremea cuceririi romane, se extindea până la limita nordică a Yorkului. Chiar şi după aceea, în evul mediu, în turnurile bisericilor se aprindeau noapte de noapte focuri, pentru a-i ghida pe călătorii care străbăteau pădurea.

- Inseamnă că este foarte veche! am spus, uitându-mă la rădăcinile noduroase care se împleteau pe ambele margini ale drumului.

- Mai vechie decât izvoarele istorice scrise, zâmbi Peter. Oamenii au locuit aici de pe vremea încheierii ultimei glaciaţiuni şi apariţiei primilor lăstari. Probabil că vracii din vechime veneau să adune ierburi medicinale.

O denivelare a drumului mă dezechilibră, făcându-mă să mă sprijin un moment de el. Totuşi, în clipa aceea, am simţit din nou atracţia fizică

- poate şi spirituală - pe care o încercasem cu prilejul fiecăruia dintre contactele noastre anterioare. Avuseseră darul să mă neliniştească; mă făcuseră să mă îndoiesc de sinceritatea sentimentului pe care-l nutream pentru Francis. Dar acum nu mă mai speriau.

De parcă mi-ar fi citit gândurile, Peter spuse:

- Voiam să discut cu tine, Caroline. Despre Francis.

- Da? Am încercat să-mi păstrez echilibrul, cât se putea de bine în condiţiile date, în hurducăielile vehiculului. E necesar să mă previi asupra ... relaţiei mele cu el, înainte de a-l întâlni pe unchiul Giles?

- Nu tocmai; desi bătrânul n-ar aproba-o. Nu, vreau numai să

te avertizez să nu-i pui întrebări despre tatăl tău. Ai putea fi jignită de resentimentul pe care i-l poartă încă.

- Atunci, de ce doreste să mă cunoască? Nu sunt decât fiica tatălui meu.

- Poate că încearcă să scape de vechea ranchiună. Habar n-am. Şi nu vreu să intervin între voi. Trebuie să te descurci cu el cum vei crede de cuviinţă, Caroline.

- Dar nu gândesti la fel în cazul lui Francis?

- Te voi întrista din nou, oftă el. Trebuie să repet ceea ce ţi-am mai spus, adică: lasă-l în pace. Este nemilos si foarte periculos.

- Periculos? am râs, refuzând să-mi amintesc presiunea degetelor lui pe beregata mea. Probabil că ai stat prea mult la soare, vere!

Trase brusc de hăţuri si se întoarse spre mine.

- Aseară, când te-am sărutat, nu era decât lumina lunii. Ascultă-mă, Caroline - nu, nu te retrage, n-ai de ce să te temi de mine.

- N-ai cum să mă convingi că Francis este cu adevărat rău, am spus cu patos. Disperat, da; iar prezenţa mea nu face decât să-i agraveze senzaţia, stiu. Dar o iubeste pe Arabella prea mult ca să-i facă vreun rău. Orice ar descoperi despre trecutul ei - sau privitor la complicitatea ta.

Sprânceana lui neagră se ridică a uimire.

- Bella ţi-a povestit?

- Aproape tot, cred. M-a rugat să-l găsesc pe Jacob van Eeden. Apelând la ajutorul tău. Probabil că stii cum arată.

- Cum arăta. Olandezul e mort, Caroline.

Tonul lui era atât de linistit, încât mi-am închipuit că nu înţelesesem bine.

- Cum, ce ... când?

- In toamna trecută - de fapt, în exact aceeasi dimineaţă în care Bella a fost găsită zăcând. Atunci a fost raportat un incendiu fatal la bordul vasului *Margriet*.

- Ce s-a întâmplat?

- Se pare că focul pornise din cabina proprietarului, în seara precedentă, dar arsese înăbuşit înainte ca cineva să observe flăcările pe punte. In acel moment, fusese prea târziu.

- Pentru - pentru proprietar?

- Da. Trupul lui a fost găsit carbonizat; avea în mâini un ceas cu numele gravat pe capac şi la gât un lănţişor cu o decoraţie militară. Aceste obiecte au permis identificarea lui Jacob van Eeden. Medicul legist din York n-a avut nici o îndoială că el era cel ce murise la bordul vasului.

Mi-am acoperit figura cu palmele. Cum să-i povestesc Arabellei aşa ceva? Sau mai degrabă, cum să-i ascund adevărul - să pretind că eu şi Peter continuam cercetările?

- Ah, ce-aş putea să-i spun? nu m-am putut împiedica să întreb, vorbind printre degete, ca un copil.

Mă cuprinse în braţe şi mă strânse atât de tare, încât i-am simţit bătăile inimii, în vreme ce bărbia lui îmi atingea fruntea.

- Depinde de motivul pentru care te-a rugat să-l găseşti, şopti el, cu glasul amortizat de părul meu.

- Mi-a vorbit despre *„o siguranţă a iubirii";* pentru amândoi, cred. Nu putea suporta gândul că el ar fi crezut-o în stare să se răzgândească. Şi nici că era posibil ca el să-şi fi schimbat părerea, în ceea ce o privea.

Bărbia lui Peter coborî încet de pe frunte de-a lungul nasului.

- Atunci, moartea lui van Eeden rezolvă situaţia, continuă el. De îndată ce se va pune pe picioare, trebuie să-i spunem adevărul. Ii va fi mai uşor decât să-şi trăiască întreaga viaţă în incertitudine.

Am ridicat fruntea, privindu-l îndelung şi concentrat. Ochii lui căprui aveau luciri verzui, ca şi ai mei, probabil.

Am fost impresionată de sensibilitatea lui şi de profunzimea înţelegerii mecanismelor gândirii feminine.

- Peter, am spus, cred că, într-adevăr, aceasta este soluţia optimă. Cum ţi-ai dat seama?

Imi zâmbi.

- Am trei surori - şi urechi suficient de agere! Ascultând bârfa lor, am descoperit cum merge viaţa, mult înainte de a împlini doisprezece ani.

Apoi mă sărută, foarte usor, pe buzele pe care le strivise cu o seară în urmă.

- Iar asta? întrebă el. Nu crezi că este cel mai potrivit lucru de făcut acum, Caro?

Dar mă temeam că amândoi ne-am fi putut pierde controlul; asa că m-am retras pe partea mea de banchetă, cu toate că întreaga fiinţă îmi fusese răscolită de atingere. El replică:

- Bine; nu-i nevoie să răspunzi unei întrebări incorecte ... Dar să ne întoarcem la ceea ce-ţi spuneam: în ceea ce-l priveste pe Francis, te joci cu focul, Caroline. Este prea matur, prea experimentat, pentru inocenţa ta.

- Nu mai sunt copil!

- Fără îndoială. Aplecându-se spre mine, îmi mângâie linia gâtului, lipindu-si obrazul de al meu. Dar tu vezi doar iubirea, nu si ce se ascunde în spatele ei. Ah, Caroline, îndată ce-i vei arăta lui Francis că-l iubesti, nimic nu-l va reţine să te cucerească; permanent si - în aparenţă cel puţin

- legal.

- Şi ... cum rămâne cu nevastă-sa? m-am înecat, amintindu-mi cuvântul folosit de Francis azi-dimineaţă, „onorabil”.

Răspunsul lui Peter veni prozaic, de parcă ar fi comentat starea vremii:

- Bella nu-i mai e de folos. Ea pricepuse când s-a hotărât să fugă cu Jacob. Din motivul ăsta am acceptat s-o ajut - să-i dau ocazia să profite de puţină fericire, sau asa mi-am imaginat. Ea nu mai poate avea copii, înţelegi, iar Francis are nevoie de un fiu - un mostenitor legal - dacă vrea să beneficieze de banii unchiului Giles.

- Nu pricep. M-am îndepărtat de el, dându-mi seama că urma să înceapă procesul de pângărire a idolului meu blond - lucrul de care mă temusem cel mai mult.

- E foarte simplu. Bătrânul, cu toate că a rămas un burlac convins, este totusi obsedat de ideea continuităţii familiei. *Malbis* e un străvechi nume normand, după cum cred că stii; lângă York, există si un cătun, Acaster Malbis ... Ei bine, după moartea în Spania a celor doi fraţi ai săi, fiecare lăsând în urmă câte un orfan, Giles s-a temut că văduvele s-ar fi putut recăsători, iar copiii si-ar fi putut schimba numele. Asa că pur si simplu i-a cumpărat de la mamele lor; apoi s-a preocupat de cresterea celor pe care-i considera viitori moştenitori ai averii. Işi dedicase întreaga viaţă companiei, aşa cum un altul s-ar fi dăruit unei soţii. In mod normal, aştepta aceeaşi dăruire din partea nepoţilor. Dar când cel mai vârstnic ...

-John, tatăl meu, a fugit ca să devină artist, am completat.

-Ă ... da - Peter ezită, dar imediat continuă. Astfel, Francis a devenit unic moştenitor, dar cu două condiţii. Prima, să se dedice afacerii. A doua, să se însoare cu o fată corespunzătoare. Din acest punct de vedere, tânăra Arabella Lee-Sedgwick era o alegere ideală: copil unic al unuia dintre cei mai buni clienţi ai lui Giles. Părinţii ei deţineau o moşie cu conac boieresc, pe lângă Scarborough.

Mi-a trecut prin minte că Arabella probabil considerase cam înghesuită vechea casă din York a familiei Malbis, mai ales că pe atunci Giles locuia încă acolo.

- De câtă vreme se află unchiul Giles la azil? am întrebat.

- Cum? Ah, de aproape patru ani; de când a aflat că nepotul lui s-a născut mort şi că Arabella nu mai poate avea alţi copii. Şi-a adunat calabalâcul şi a părăsit îndată oraşul; se părea că şi-a pierdut brusc interesul chiar şi pentru compania pe care o fondase, în condiţiile în care n-ar fi rămas nici un Malbis care s-o conducă după Francis.

- I-a predat firma în întregime lui Francis? am vrut să ştiu.

- Da; deşi se aude că noul patron n-ar fi obţinut cine ştie ce rezultate. De la plecarea fondatorului, profiturile au continuat să scadă; clienţii şi-au găsit alţi parteneri - cel puţin astea sunt

zvonurile. Numai că, în privinţa averii personale a lui Giles, situaţia s-a cam schimbat de la moartea copilului. Vezi tu, el făcuse un testament, lăsând totul „primului născut de sex masculin al nepotului Francis”. Capitalul urma să-i fie acordat la împlinirea vârstei legale; dar, între timp, veniturile provenite din dobânzi urmau să ajungă pe mâna lui Francis - şi capitalul de asemenea, dacă băiatul ar fi decedat înainte de a ajunge la majorat. Giles şi-a anulat testamentul. Apoi a făcut altul, lăsând aproape tot ce poseda unui fond pentru restaurarea catedralei St. Peter, de aici, din York.

Tizul catedralei îşi studia palmele, gânditor.

- Poţi să-ţi imaginezi că vărul Francis n-a prea fost încântat, ca să fim cumpătaţi în exprimare.

- Probabil că pe bună dreptate, am apreciat.

- Poate. Dar n-are nici o justificare pentru felul cum a tratat-o pe Arabella, în consecinţă.

- Vrei să spui că a dat vina pe ea?

- In cel mai crud si mai usturător fel cu putinţă.

- Asa că - atunci când l-a cunoscut pe Jacob van Eeden ... ?

- Rezultatul a fost inevitabil - ţinând seama si de ajutorul pe care i l-am dat, ocupându-mă de Helen.

- Francis ar fi divorţat de Bella, dacă afla?

Peter răspunse încetisor:

- N-ar fi obţinut nimic. Vezi tu, Giles n-a crezut niciodată în valabilitatea unei alte căsătorii, după divorţ. Asa că nu si-ar fi schimbat testamentul în favoarea altui fiu provenit de la o nouă nevastă. Cu excepţia posibilităţii ca Arabella să fi decedat deja, înaintea apariţiei unei noi neveste.

In ciuda căldurii, am fost scuturată de un fior de gheaţă. I-am replicat, cu mai multă emfază decât ar fi fost necesară în acel peisaj linistit, tulburat doar de trilurile păsărelelor si de fosnetul frunzisului:

- Francis face eforturi susţinute pentru însănătosirea Bellei - e la fel de nerăbdător ca ea să se pună din nou pe picioare.

- Asa s-ar părea, răspunse Peter. Dar trebuie să mai ţii seama de ceva înainte de a i te dedica, trup si suflet; va trebui s-o întrebi cu toată discreţia pe doamna Dean, asa cum am procedat si eu astăzi, după- amiază. Incepând din ianuarie, de fiecare dată când Bella a suferit câte un aparent atac de cord - fie pe timpul zilei, fie noaptea - *era singură cu Francis.* Nu ţi se pare ciudat? Calculează câţi servitori sunt la Landers - adaugându-i, dacă vrei, pe sora Hutton, pe doctorul Cant si pe micuţa Helen. Nici unul dintre ei n-a fost de faţă la vreuna dintre recidive. De fiecare dată - si au fost sapte sau opt - Francis a fost cel care a dat alarma.

- Dar el stă cel mai mult în preajma ei! am strigat. Ce vrei să sugerezi? Că el îi provoacă aceste crize de inimă?

- Ah, nu stiu. Abătut, Peter luă din nou hăţurile. Jocul razelor de soare, filtrate de frunzisul fremătător, împrumuta figurii lui un soi de neliniște agitată. Până acum, lucrurile astea nici nu-mi trecuseră prin minte, spuse el, cel puţin nu conştient. Până în clipa în care te-am văzut lângă el, la gară, Caro. Apoi, brusc, toată afacerea a început să nu-mi mai dea pace; mi-am amintit toate detaliile, începând de vara trecută - unele aspecte care m-au nedumerit, cum ar fi convingerea că Francis *ştia* de aventura Bellei, dar prefera să tragă de timp. In ultimele trei zile nu prea m-am mai gândit la altceva. Cu excepţia ta, Caroline - faţa ta, vocea ta mă bântuie. Iar când mi te închipui cu el - ah, Doamne, cât aş vrea să te răpesc primejdiei! Să te ştiu la adăpost. Prinsă într-un cu totul alt fel de iubire.

M-am gândit la acest "altceva": o viaţă întreagă împreună, în loc de a împărţi patul o vreme. Avusesem viziunea respectivă pe când lucram împreună cu Peter, în tranşee; ajutându-l la notiţe şi desene, ascultându-i expunerile - distracţie, instruire şi participare în acelaşi timp.

I-am luat hăţurile din mână, fiindcă începuse să le înnoade inconştient.

- L-ai antipatizat întotdeauna pe Francis?

- Da. Aproape de la început. Adică pe când aveam aproape doisprezece ani, abia coborât de pe corabia care mă adusese de la Bombay ... M-am născut şi mi-am început educaţia în India. Mai mult, niciodată nu mi-am dorit să mă întorc „acasă", cum considerau Anglia cei din familie. Pentru ei asta era, dar eu n-o cunoscusem. Eram un străin, nu aparţineam locului; fusesem trimis la o obscură şcoală din Surrey, în care tata îşi petrecuse tinereţea. Primii ochi pe care i-am privit după debarcare erau albaştri şi reci, reflectând ostilitate şi neîncredere. Ii aparţineau vărului Francis.

Râse cu amărăciune.

- Uneori, rudele de sânge sunt condamnate la o antipatie

reciprocă, instantanee. Şi probabil că se acumulează, ca arsenicul într-un trup otrăvit, cu menţiunea că, în timp, învăţăm să ascundem simptomele. N-am priceput suficient de repede că trebuie să-mi maschez antipatia. El si-a dat seama si mi-a întors-o cumplit. M-a condus la scoală; m-a lăsat acolo cu usurare vizibilă, pe care am simţit-o în aceeasi măsură. După aceea mi-a mai făcut două vizite; din obligaţie si fără plăcere. Insă anul următor, lucrurile au stat cu totul altfel. A venit însoţit de Arabella, la întoarcerea de la Paris, iar eu - ei bine, m-am îndrăgostit.

Ce ciudat, mi-am spus, că amândoi fuseserăm fermecaţi în aproape acelasi timp. De parcă atracţia lor reciprocă de atunci ar fi acţionat asupra noastră ca un magnet.

Peter continuă:

- Spre norocul meu, această iubire copilărească s-a transformat în prietenie, asa că n-am stânjenit-o niciodată pe Bella. Cred că ei îi datorez invitarea la York, pentru a-mi petrece vacanţa de vară împreună cu familia. In acea toamnă s-a născut Helen. După aceea, de fiecare dată când veneam, locuiam la Black Swan, pe strada Coney, ca să las loc pentru camera copilului. In felul acesta aveam mai multă libertate, asa că de atunci am rămas fidel locului. Intre timp, m-am îndrăgostit din nou. O iubire care mă ţine încă prizonier.

- Zău? am murmurat, coplesită de senzaţia că pierdeam pe cineva care nu-mi aparţinuse niciodată. Un fel de regret ambivalent.

-Intr-adevăr, Caro. De orasul York în general si mai ales de catedrală.

M-a cuprins un val de recunostinţă că nu era vorba de altă femeie.

Poate nu era prea târziu pentru noi. Poate că aveam să scap de obsesia mea pentru Francis .

-Până acum, spunea Peter, de câte ori am ajuns în York, m-am simţit bine, împresurat de iubirea perfectă, de prietenie si

înţelegere. Locul mi-a plăcut din toate punctele de vedere si mi-a ocupat gândurile. Mereu am descoperit câte un aspect nou asupra căruia puteam cugeta si despre care puteam scrie. In fiecare zi, intru în catedrală si apoi îmi petrec vremea contemplându-i exteriorul. Am descoperit o mulţime de puncte din care pot admira acest miracol arhitectonic; urmărind jocul luminii pe suprafeţele minunate - si mulţumind cerului că a scăpat din incendiul de acum câţiva ani. De obicei, în după-amiezele însorite, prefer faţada vestică.

-Asta făceai cu două seri în urmă, Peter?

- Da. Şi a fost pentru prima oară că pacea interioară mi-a fost tulburată: când te-am văzut cu Francis şi mi-a trecut prin minte, chiar mai insistent decât la gară, că îl iubeşti. Ah, Caroline, am fost gata-gata să-ţi ies în întâmpinare strigând: „Fereşte-te!”

Am tras aer în plămâni.

- Peter, i-am spus, faptul că nu l-ai simpatizat niciodată pe Francis nu-ţi dă dreptul să inventezi scenarii împotriva lui: de exemplu, că ar fi gata să-şi ucidă soţia ca să se poată însura cu mine. In afară de asta, asemenea melodrame nu-s demne de intelectul tău educat. Unica justificare a presupusei lui vinovăţii este că nimeni altcineva n-a fost de faţă la declanşarea crizelor. Dar cum poţi fi sigur de lucrul acesta? N-ar fi posibil ca doamna Dean să se fi înşelat?

Imi simţeam obrajii arzând, mai degrabă datorită argumentaţiei aprinse decât efectului razelor soarelui, dar am continuat neabătută:

-Ai fi dispus să renunţi la ideile tale defăimătoare dacă lucrurile s-ar fi petrecut altfel - fie şi doar o dată? Findcă, fără îndoială, Francis n-ar fi putut să-i provoace răul dacă s-ar fi aflat departe de ea, la declanşarea crizei.

-Văd bine că n-are nici un rost să vorbesc cu tine, Caroline, replică el nerăbdător. Sentimentele îţi întunecă intuiţia. Dar ţine seama că teoria mea se sprijină pe o cunoaştere mult mai

îndelungată a vărului Francis, decât ai avut tu ocazia.

-Atunci, înseamnă că nici n-am să pot acumula asemenea cunoaştere, am răspuns, fiindcă peste câteva zile mă voi întoarce la Dieppe.

- Ah, nu ... în glas îi răsuna consternarea. Trebuie să discut ceva cu tine.

- N-am vorbit destul, Peter? Suficient, mi-am spus, cât să-mi provoace neîncredere, atât în el cât şi în Francis, facându-mă să-i pierd probabil pe ambii - singurii bărbaţi care reuşiseră să-mi provoace furnicături în trup.

- Nu şi despre ceea ce mi-a comunicat aseară profesorul Hoskins. La sfârşitul acestei veri, va conduce o expediţie în Egipt, pe o perioadă de aproximativ un an. Mi-a făcut propunerea să-l însoţesc si am acceptat. Dar mai are nevoie de un desenator artistic - cineva capabil să ţină si loc de secretar, de contabil si să se ocupe de aranjamentele de călătorie.

L-am privit surprinsă.

- Vrei să spui că eu . . . ? Dar e imposibil! N-am nici un strop de pregătire academică. In afară de asta, sunt femeie si provin din străinătate. Profesorul tău o să râdă dacă as îndrăzni să fac cerere!

- Când i-am povestit despre tine, astăzi la prânz, n-a râs deloc. Felul în care te-ai ocupat de cariera mamei tale si educaţia artistică pe care ţi-a asigurat-o tatăl ... Caroline, orizonturile încep să se deschidă si pentru femei. Trebuie să ai mai multă încredere în tine. Cel puţin, vino mâine cu mine să vorbesti cu profesorul. Iţi promit că-ţi va plăcea.

Provocarea conţinută în propunere îmi provocă o accelerare a pulsului. Oare eram capabilă? Mi se va permite să încerc, măcar? Şi voi avea timpul necesar pentru a acumula cunostinţele de bază, necesare meseriei - acelui microcosmos care-l absorbea total pe Peter si mi l-ar fi răpit, dacă n-as fi reusit să-l urmez?

- Eu ... Am să mă gândesc, am promis. Acum, te-as ruga să ne continuăm drumul, ca să-l cunosc în sfârsit pe unchiul Giles.

Capitolul 10

Bărbatul masiv se odihnea la umbra unui fag, pe peluza azilului. La apropierea noastră, se ridică cu greu în picioare. Faţa lui îmi amintea de figurile împăraţilor romani, dar părea sculptată într-un material mai rugos decât marmura.

Când Peter făcu prezentările, Giles bombăni:

- Nu te-ai prea grăbit s-o aduci, băiete. O păstrezi pentru tine, ai? Apoi, studiindu-mă cu candoare din tălpi până-n creştet, adăugă: Ei bine, n-am să pretind că te condamn. Dar luaţi loc, aşezaţi-vă. Indică două scaune din împletitură de răchită. Pe măsuţa de alături trona un maldăr de ziare; cel de deasupra era deschis la pagina financiară şi suporta o pereche de ochelari cu lentile groase.

- De fapt, unchiule, spuse Peter după ce-mi ţinu scaunul şi se aşeză pe celălalt, Francis trebuia s-o aducă pe Caroline, dar cu părere de rău te anunţ că Bella a avut încă o recidivă.

- Ah! Imi pare rău. O fată pe cinste. Păcat, păcat. Giles se foi puţin. Dar nu-i nimic de făcut, bănuiesc, adăugă pe un ton fatalist. Apoi începu să lanseze o serie de întrebări, la care am încercat să răspund cât puteam de inteligent - despre călătoria din Franţa, despre impresia făcută de Anglia şi dacă francezii ţineau pasul cu progresele făcute de englezi în domeniul transporturilor feroviare.

- Nu încă, am recunoscut, amintindu-mi haosul şi revoltele la care fusesem recent martoră, la Dieppe, cauzate de muncitorii aduşi din Anglia să lucreze la terasamente.

- Ha! exclamase Giles, cu mândrie patriotică, înainte de a relua interogatoriul. Despre educaţia pe care o primisem. Orasele pe care le vizitasem, sau unde locuisem. Şi ce mă interesa. Inevitabil, răspunzând la întrebări, am pomenit frecvent numele părinţilor mei. N-am încercat să le evit, iar el a dat semne evidente că-i ignora, ca să-si facă limpede înţeleasă dezaprobarea pentru amândoi. Totusi, în cele din urmă spuse:

- Deci, mama ta s-a recăsătorit, ai? De data asta, cu un bărbat bogat, după câte aud. Implicaţia era clară: că sărăcia tatei fusese din propria lui vină.

- Nu stiu prea multe despre noul soţ al mamei, am replicat înţepat. Giles nu se interesase de situaţia noastră pe timpul vieţii tatei si, în copilărie, fuseserăm strâmtoraţi.

- Nu, sigur că nu. Dar sper că ai să afli mai multe despre bărbaţii de aici. Ochii bătrâni îl cântăriră pe Peter, în vreme ce mormăia următoarea întrebare: ce mai face Francis?

- Bine, am răspuns. Cu excepţia faptului că este îngrijorat de starea Arabellei, desigur.

- Desigur. Tusi uscat si schimbă subiectul, insistând ca Peter si cu mine să rămânem la ceai. Pe celelalte mese, ceaiul fusese deja servit, de parcă azilul ar fi fost hotel.

Porţelanurile chinezesti fură aduse de un chelner îmbrăcat în uniformă si furăm interogaţi cu politeţe asupra preferinţelor în materie de prăjituri. Mi-am spus că Giles îsi găsise un loc foarte confortabil de retragere. In vreme ce asteptam, îl întrebă pe Peter, cu o indiferenţă studiată, care nu reusea să-i ascundă nostalgia:

- A dispărut vechea casă?

- Da, unchiule, totul este la pământ. Apoi continuă să-i dea amănunte despre cele petrecute; inclusiv privind lucrările arheologice.

- Ai găsit ceva? vru să afle bătrânul.

- Păi, n-am descoperit osuarul la care speram. Ştii că, după estimările noastre, zona Tanner Row ar fi trebuit să adăpostească un vechi cimitir?

- în izvoarele romane apare formularea „dincolo de râu si spre apus". Romanii obisnuiau să-si îngroape morţii în apropierea drumului principal, iar locaţia porţii Micklegate coincide cu drumul construit de ei spre sud. Totuşi, estimările noastre nu s-au adeverit. N-am găsit mare lucru, cu excepţia unor rămăşiţe medievale pe la mijlocul pachetului de sedimente dezgropate; câteva arme de-ale vikingilor şi nişte vestigii creştine semnificativ împrăştiate - aparţinând probabil unor călugări alungaţi de

invadatori. Ah, şi câteva oase calcinate şi lemn ars care ar fi putut rezulta în urma incendierii aşezării de către normanzi. Dar nici o urmă de cimitir roman.

- Hm! Probabil că ai fi găsit mai multe dacă începeai căutările din pivniţa fostei mele case, comentă Giles neînduplecat.

Chiar atunci sosi ceaiul, iar el mă invită să fac onorurile. Mai primiserăm şi nişte splendide tarte cu brânză de vaci, numite „plăcinte de Yorkshire", după cum m-a informat bătrânul.

- John - tatăl tău - ţi-a povestit multe despre Yorkshire? se interesă el cu asprime.

- O, da. Am ridicat ceainicul de argint. Atât de des încât, ajungând în capitala comitatului, am simţit că mă întorc acasă!

Păru mulţumit de răspuns; se domoli vizibil.

- Mi-au dat tare mult de furcă, el şi Francis, spuse el. Obişnuiam să-i iau cu mine peste tot - să le arăt locurile, să le povestesc diverse lucruri. Uneori, ne plimbam prin pădurea pe care ai străbătut-o venind încoace. I-am învăţat tot ce ştiam despre plantele de aici.

- A ţinut minte, am spus, zâmbind. Obişnuia să mă ia cu el pe promontoriul de lângă Dieppe şi să-mi vorbească despre toate plantele de acolo - realizând schiţe, pe care apoi le luam cu mine acasă. Acel promontoriu este un teren favorit al botaniştilor, iar tata se descurca bine cu majoritatea celor pe care i-am întâlnit - chiar cu cei faimoşi! Mulţumită învăţăturilor domniei tale, se pare.

Giles mormăi ceva şi începu să amestece în ceaşcă.

- Mă îndoiesc că în Franţa s-ar găsi aceeaşi bogăţie de specii ca în pădurile noastre, declară el. De exemplu, o dată, îmi amintesc că le-am arătat băieţilor trei varietăţi de măselariţă, crescând pe o distanţă de mai puţin de jumătate de milă!

- Probabil că le-aţi explicat si pericolele, am replicat, întinzându-i o cească lui Peter. Tata nu m-ar fi lăsat în ruptul capului să ating vreun specimen de solanacee.

- Păi, sigur că da! Bătrânul ne privi pe rând în ochi. Şi le-am vorbit si despre alte otrăvuri. Erau cunostinţe pe care le

deprinsesem de la oamenii locului. Ce fructe de pădure si ciuperci nu trebuie atinse. Chiar si anumite flori - cucuta si măselariţa, sofranul de pajiste si degetariţa. Ochii i se înceţosară. Apoi, fără avertisment, buzele i se strânseră si spuse cu asprime: John a fost un prost că m-a făcut să-l alung.

Am lăsat din mână cescuţa.

- Desigur, a plecat de bunăvoie - încercând să devină un artist de succes? Mă adresasem lui Giles, dar cu coada ochiului am observat o miscare nelinistită a lui Peter.

- A venit vremea să plecăm, Caro. Isi consultă ostentativ ceasul de buzunar.

Privindu-l pe Gilea, am replicat:

- Cred că n-are importanţă dacă mai întârziem câteva minute, Peter. Domnule Malbis, ce a făcut tata atât de ofensator încât „să-l alungaţi"?

Bătrânul părea stânjenit. Apoi murmură:

-A trecut de mult si nu mai are importanţă; s-o lăsăm moartă.

- Nu, am spus, tot ce se referă la el mă interesează; mai ales acum că a murit si nu mai am cum să-l întreb.

- Uite ce-i, nepoată, lătră Giles, dacă John ar fi vrut să stii de ce a plecat din York, ţi-ar fi spus. Dar cred că-i era rusine ...

- Caroline, interveni Peter, te rog, hai să mergem. *Acum.*

Strângând în mâini braţele scaunului, mi-am mutat privirile de la unul
la celălalt.

- Nu plec, am declarat. Până n-am să aflu de ce ar fi trebuit să se rusineze tata. Nu-s dispusă să si cred, dar insist să aud măcar acuzaţia.

Urmă o tăcere prelungită, în care vreme figura lui Giles păru să împrumute nuanţa roscată a fagului sub care stăteam, iar Peter se îndepărtă ca să ne lase singuri.

- N-o să-ţi placă, tinerico, aprecie Giles. Şi n-ai cum să nu crezi: dovada este de netăgăduit. Asa că, mai bine te-ai răzgândi ...

- N-am s-o fac!

- Intr-adevăr; ai o bărbie voluntară. Foarte bine. Tatăl tău a furat. A falsificat nişte conturi pe care i le încredinţasem, în scopul de a ascunde un deficit produs cu şase luni în urmă. A recunoscut ambele acuzaţii, dar a refuzat să spună ce făcuse cu banii. M-am interesat. Am descoperit că o tânără servitoare, care părăsise serviciul de curând, murise dând naştere unui copil. I-am luat urma. Băiatul se afla într-o casă cu apartamente de închiriat de pe Spen Lane. Femeia care avea grijă de el a declarat că mama muribundă insistase să fie botezat cu numele de John Malbis. Spre norocul lui, când am revenit acasă, hoţul şi seducătorul plecase. In Franţa, după cum am aflat peste câţiva ani - în cele din urmă i-a scris vărului, spunându-i că se însurase şi că avea o fiică. Intotdeauna se avuseseră ca fraţii, John şi Francis, aşa că exilatul n-a suportat o ruptură permanentă. Insă n-am mai purtat corespondenţă cu nepotul meu mai vârstnic.

M-am ridicat, clătinându-mă, cu ochii înceţoşaţi. Bietul tata! Dacă măcar ar fi reacţionat aşa cum o făcuseră mulţi alţi tineri cu viitor promiţător - să nu-şi asume nici o responsabilitate - n-ar mai fi fost nevoit să fure sau să falsifice actele! Dar pricepeam perfect că un prim pas condusese la al doilea. Era tânăr şi avea sânge fierbinte - probabil cam de vârsta mea de acum.

- Vă mulţumesc, domnule Malbis, am spus, luându-mi şalul şi poşeta. Acum am să plec.

Ridică ochii spre mine, pentru a mă întreba aproape rugător:

- Ai să mai vii?

Am ezitat. Dintr-o dată, părea atât de bătrân - atât de singuratic la umbra copacului, izolat de toţi ceilalţi oameni prezenţi pe pajiştea însorită - încât refuzul mânios îmi îngheţă pe buze. Mai degrabă simţeam milă pentru acest om, care prin asprimea lui neînduplecată îl forţase pa tata să prefere furtul decât să recunoască un păcat tineresc.

- Ce s-a mai întâmplat cu băiatul? am întrebat.

- Ce? Ah, a crescut - cu puţin sprijin din parte-mi. Ultima dată când l-am văzut - cred că avea vreo douăzeci de ani - se alăturase unui grup de emigranţi pe o navă cu direcţia Australia, New South Wales. Arăta foarte bine si sănătos - un adevărat Malbis! Desi parcă aducea mai mult cu Francis decât cu John.

Pe când Peter se întorcea, m-am aplecat impulsiv să-l sărut pe frunte.

-Voi reveni, unchiule Giles, înainte de a mă întoarce în Franţa, i-am promis, si am înţeles că îi făceam o plăcere la fel de mare lui Peter, care părea să-l îndrăgească pe bătrân.

Pe drumul de întoarcere, în vreme ce umbrele începuseră să se alungească, i-am spus lui Peter:

- Ceea ce am aflat nu m-a surprins, să stii. N-a făcut decât să-mi crească admiraţia pentru tata - asta te sochează?

El zâmbi.

- Nu exista nici o altă cale pentru John de a face ceva pentru fata aceea. Giles îsi ţinea nepoţii foarte din scurt, cred, atât financiar cât si din alte puncte de vedere.

-Ţi-a povestit Francis?

- Nu, surorile mele. Inainte de a pleca în India, locuiseră la York. Iar cea mare - adică Jane - îi cunostea foarte bine pe John si pe Francis si le cam plângea de milă. Imi amintesc relatările ei despre pedepsele la carei supunea Giles pentru cele mai mici abateri. De exemplu, se stia că obisnuieste să-i încuie în pivniţă peste noapte, când pe unul când pe celălalt; în tăcere absolută, fără să le lase măcar o pătură. Practica pedepse destul de crude, după părerea tuturor, înainte ca bătrâneţea să-l mai domolească. Intr-o seară, cu puţin timp înainte de a pleca în India, Jane a trecut pe la ei si l-a găsit pe Francis închis. Pe vremea aceea, era cam atasată de el, asa că s-a rugat să i se permită să-si ia la revedere. Insă bătrânul a mugit că „si asa băiatul se ocupă cam prea mult de fete” si i-a refuzat cererea.

Mi-am amintit că familia Stanbury emigrase în India cu numai câteva luni înainte ca tata sa fie alungat.

- De ce-mi povestesti toate astea, Peter? l-am întrebat cu calm.

Răspunsul veni pe acelasi ton, în vreme ce el mâna calul.

- Ca să-ţi furnizez o relatare probabil diferită de cele spuse de Giles.

Am reanalizat datele, în noua perspectivă. Să fi fost Francis cel care a
sedus-o pe tânăra servitoare, pentru care tata a furat, ulterior? Se ştie că fraţii mai mari obişnuiesc să-i apere pe mezini în faţa părinţilor, preluând responsabilitatea pentru greşelile lor. Tata îl considerase mereu frate pe Francis, ştiam; iar presupusa acţiune se potrivea cu firea lui şi cu înclinările artistice demonstrate. Impuşcase doi iepuri, eliberându-se în acelaşi timp. Mai mult, s-ar fi putut ca servitoarea cu pricina să-şi fi botezat copilul cu numele binefăcătorului, nu cu al tatălui.

- Presupun că acum nu mai contează ce s-a întâmplat, am apreciat. Tata a fost mulţumit de evoluţia lucrurilor.

- Intr-adevăr. A descoperit iubirea adevărată, Caroline. Şi astfel ai apărut.

Din nou, braţul lui îmi cuprinse umerii. Mă sărută pe obraz şi întrebă:

- N-ai vrea să facem câţiva paşi? Ar fi păcat să ne întoarcem atât de devreme în seara asta minunată. Când am acceptat, a coborât de pe bancheta landoului şi m-a ajutat să-l urmez, ridicându-mă-n braţe. Câteva clipe, situaţia ameninţă să devină stânjenitoare, din cauza mâinilor care-mi cuprinseseră talia şi picioarele deasupra genunchilor, ţinându-mă suspendată.

Inaintam de-a lungul unei cărări pe care se îngrămădiseră frunze veştede de anul trecut. In vreme ce păşeam pe sub copacii gigantici, foşnetul uscăturilor părea o şoaptă continuă. Peter şi-a

întins haina pe jos ca să-mi pot odihni capul, privind printre pleoape mozaicul de frunziş şi petece de cer, în lumina aurie, filtrată. Se tolăni într-o rână alături, uitându-se la mine; mâna liberă îmi mângâia corsetul alb cu lila şi faldurile rochiei - atât de uşor încât abia îi simţeam mişcările. Mai degrabă eram conştientă de răspunsul involuntar al corpului meu.

I-am descheiat încetişor nasturii cămăşii şi mi-am vârât mâna în deschizătură, mângâindu-i pieptul. Am simţit că respiraţia îi devine mai sacadată, iar inima îi bate mai iute, în ritmul propriului meu puls; apoi razele soarelui n-au mai ajuns până la mine.

Mi-a desfăcut corsajul si mi-a dezlegat siretul care închidea cămasa la gât, astfel încât piepturile noastre dezgolite s-au atins, în vreme ce ne sărutam ... Nările mi s-au impregnat de aromele trupului lui tânăr. Izul de transpiraţie constituia pentru mine un parfum inedit, mai puternic decât cel de mosc - mai dulce decât al loţiunilor folosite de Francis .

Francis. Ce să fac pentru a scăpa de vraja lui ? Să mă debarasez de toată compasiunea pe care mi-o inspira, de senzaţia de comuniune care mă cuprindea în preajma lui, chiar si când nu mă atingea? Poate că dacă m-as fi putut abandona în braţele lui Peter, as fi uitat de îndelungata năzuinţă pentru Francis. Dar Peter nu era cel care să mă ia repede si cu nepăsare - o simţeam foarte sigur, chiar acum, pe când greutatea lui mă afunda în maldărul de frunze fosnitoare..

- Caro, spuse el, mărită-te cu mine! Urmează-mă în Egipt ca soţie.

I-am căutat figura. Era cuprinsă de dorinţă, dar totusi, tensionată de o
rezervă care mă făcu să mă îndoiesc de el. Cum să fiu sigură că nu era vorba decât despre o propunere izvorâtă din cavalerism? Că nu dorea să mă izbăvească de pericolele unei vieţi alături de Francis, pe care le întrevăzusem chiar eu azi-dimineaţă, cu toată claritatea: perspectiva de a deveni un surogat de soţie? Imi oferea atât de mult; un viitor plin de promisiuni ca parteneră de viaţă în

toate sensurile. Şi totusi, am scuturat din cap cu regret.

- Iţi mulţumesc, Peter, dar va trebui să mă întorc la Dieppe. Poate că ne vom întâlni anul viitor, la întoarcerea ta din Egipt.

Dacă si-ar fi repetat cererea, as fi fost sigură că nu era cauzată de Francis, ci doar de persoana mea. Şi fie l-as fi acceptat, sau as fi rămas necăsătorită tot restul zilelor. Fiindcă se părea că sunt incapabilă să iubesc pe cineva dinafara familiei Malbis.

Capitolul 11

Poneiul şi trăsurica doctorului Cant erau la poartă, când am ajuns la Landers.

- Nu mai stau, imi spuse Peter, dar am să vin mâine-seară, cum am stabilit. Dacă între timp ai nevoie de mine, mă găseşti la şantier.

Privindu-l cum se îndepărta, m-am simţit părăsită, dar din direcţia grajdului a apărut Helen, alergând.

- Ah, ce bine că te-ai întors! strigă ea, ridicând braţele ca pentru o îmbrăţişare - mirosea a fân. Unde-i vărul Peter?

- Deocamdată a trebuit să se întoarcă la lucru; au intrat în criză de timp. Dar se va întoarce mâine-seară. Ce ai mai făcut în după-amiaza asta? Am pornit împreună spre casă.

- L-am ajutat pe Dickon să cureţe cabrioleta. Tata spunea că trebuie să fie pregătită de drum la prima oră a dimineţii, ca să-l ducă până la tren.

- Păi, s-ar părea că acum şi tu ai nevoie de curăţenie! Haide, să mergem în camera ta să te speli şi să-ţi schimbi hainele. La cină, trebuie să fii frumos îmbrăcată ...

Ajunsă în mijlocul holului, mă întrerupse:

- Tata zice că în seara asta n-am să vin la cină în sufragerie. Trebuie să mănânc în camera mea şi să mă retrag devreme, ca să citesc.

- Ei bine, dacă astea sunt instrucţiunile - am renunţat, deşi perspectiva de a cina doar în compania lui Francis mă deranja. Până ieri, m-ar fi bucurat, chiar entuziasmat.

In acel moment, Francis apăru în capul scării, împreună cu doctorul Cant.

Am văzut-o pe Helen pitindu-se după pilastrul ce susţinea balustrada scării, ca să-si ascundă hainele murdare. Numai că, în grabă, se ciocnise probabil de soclul înalt al bustului de bronz de alături, fiindcă acesta începu să se clatine si i-ar fi căzut în cap dacă nu m-as fi repezit să-l ţin. In vreme ce mă întindeam să prind statueta - cu Helen ghemuită la poalele rochiei - am constatat că

Francis ne observa din capătul scării.

- Ce grup încântător, murmură el.

Doctorul, situat mai departe de balustradă, privi fără să înţeleagă, fiindcă nu eram de fapt în raza lui vizuală. Am priceput foarte bine înţelesul, dându-mi seama că-l îmbrăţisam pe poetul dragostei, Byron, ca si când eram gata să-l sărut - însoţită fiind de o copilă frumoasă!

Francis ajunse jos; vorbi pe un ton normal.

- Bine că te-ai întors din vizita la unchiul Giles, Caroline. Era în regulă?

- Părea în formă, da. Dar Arabella cum se mai simte? am spus, întorcându-mă spre doctor.

- Ah, pacienta o duce binisor, domnisoară Malbis. Cât despre mâine noapte .

- I-am povestit doctorului Cant, îl întrerupse Francis, despre vizita mea la Birmingham si despre aranjamentul la care am ajuns cu vărul Peter. Doctorul este de acord cu lista pe care am întocmit-o - desfăcu un sul de hârtie - privind măsurile ce trebuie respectate de toţi ai casei. N-ar fi rău să te uiţi si tu peste ea, Caroline, cât timp doctorul este încă aici, pentru cazul că ai vreo nelămurire.

Am luat foaia de hârtie. Era împărţită în patru coloane, fiecare conţinând cifre sau cuvinte, scrise foarte citeţ, cu cerneală.

Coloana din stânga era îngustă si conţinea ore. Incepând cu 6 seara, acoperea tot intervalul de timp până-n dimineaţa următoare.

A doua - si cea mai lată - conţinea în dreptul orei 6 p.m. următoarele cuvinte: „Sfârsitul turei sorei Hutton. Până la 8, la cină, serviciul va fi preluat de domnisoara Malbis”. In dreptul orei 8 p.m. sta scris: „Emily Coxwold până la 10”. La zece se putea citi: „Doamna A. Dean până la miezul nopţii”. In dreptul orei 12 p.m. urma: Domnul P. Stanbury până la 5 dimineaţa. In momentul acela urma să-l schimb şi să rămân lângă bolnavă până la întoarcerea sorei Hutton, la şapte. Pe la opt - de astă dată doar

aproximativ - urma să vină la vizită doctorul Cant. In dreptul orei unsprezece dimineaţa, ultima, scria: „Sosirea trenului de Birmingham. Dickon să aştepte cu trăsura în strada Queen".

A treia coloană era liberă, cu excepţia capului de tabel unde scria BĂUTURĂ MEDICINALĂ urmat de un singur rând: „A se administra numai după mese sau băuturi calde".

Ultima coloană era marcată cu „X"-uri, din trei în trei ore şi purta titlul: PASTILE, urmat de instrucţiunile: „Se vor administra conform indicaţiilor şi *exact la orele însemnate dedesubt".*

- Nici nu s-ar putea ceva mai clar, am murmurat, înmânându-i lui Francis meticulosul document.

- Să înţeleg că nu ai nici o sugestie de adăugat? se interesă el. Dacă da, lista se poate reface.

- Ah, nu! Mă îngrozea ideea de a reface toată polologhia. Totuşi, mi-a trecut prin minte gândul că tura lui Peter era disproporţionat de lungă, de la miezul nopţii până la cinci dimineaţa. Era singurul care avea pe parcursul turei două „X"-uri.

- Bine. In cazul acesta, doctorul Cant poate fi sigur că pacienta nu va fi neglijată, nici măcar o clipă, pe timpul lipsei mele. Şi că instrucţiunile lui vor fi respectate cu stricteţe. Draga mea, te rog să atragi atenţia tuturor asupra importanţei punctualităţii, atât în privinţa serviciului, cât şi a administrării pastilelor!

- Desigur, Francis. Sunt convinsă că nici unul dintre noi n-ar risca viaţa Arabellei.

- Sigur că nu. Şi nici nu veţi trata cu dispreţ efortul necesar întocmirii acestei liste ... ă ... pentru realizarea permanenţei lângă patul bolnavei.

- Bineînţeles că nu. Planul întocmit va avea ca rezultat, fără îndoială, utilizarea optimă a timpului fiecăruia. Văd că suntem menţionaţi foarte strict.

- Iţi mulţumesc, Caroline. Bun, doctore, nu mai avem de ce să amânăm. Mâine, veţi face tot două vizite?

- Cu siguranţă, domnule Malbis. Sper să aveţi o călătorie plăcută. Apoi medicul ieşi, îndreptându-se grăbit spre trăsurica şi

poneiul care-l aşteptau, aşează trusa pe capră, alături, şi dădu bice.

In vreme ce rula din nou sulul de hârtie, Francis îmi zâmbi blând si spuse:

- Am să afisez o copie în bucătărie. Astfel, nu se pot produce neînţelegeri. Ne vedem la cină, la opt, draga mea?

- Da, am răspuns, întinzând mâna după Helen, care rămăsese ghemuită între bustul lui Byron si coloana balustradei. Am îndemnat-o să urce scara înaintea mea, mascându-i astfel cu propria mea rochie starea deplorabilă a îmbrăcămintei.

Pendulele din casă tocmai anunţau ora sase. Mâine, la ora asta, sora Hutton urma să plece de la Landers. Rigidul orar urma să intre în vigoare. Dintr-o dată, m-am simţit mult mai bine la gândul că Peter va fi prezent.

După ce am spălat-o pe Helen, am îmbrăcat-o cu cămasa de noapte si i-am ţinut companie până ce si-a terminat cina. Apoi am ales o carte de pe raft si i-am citit primele câteva pagini.

- Acum, va trebui să continui singură, am declarat. Vreau să mă duc la mama ta. Dar înainte de a te vârî în pat, am să-ţi pieptăn părul.

- Ai să porţi tot rochia galbenă la cină? întrebă ea, foindu-se.

- Nu, aceea este doar pentru ocazii. Am să mă schimb în ceva mai puţin pretenţios.

Şi neprovocator, am adăugat în gând. In seara asta, n-aveam nevoie de alte scene cu Francis. Inainte de a mă duce la Arabella, am îmbrăcat o rochie albastră si un sal care-mi acoperea umerii, înnodat chiar sub bărbie; forma de „V" era în acord cu croiala taliei. Cu excepţia volanelor înguste de la încheieturi, mânecile erau simple. Nu purtam nici o bijuterie si nici un fel de oranament pentru păr.

Arabella era pe jumătate ridicată, sprijinită pe perne. Emmy stătea cu ea, dar a plecat îndată ce i-am spus că am să rămân până la cină.

- Cât de bine stiţi voi, franţuzoaicele, să puneţi în valoare ţinutele severe! oftă admirativ Arabella.

- Dar suntem mai puţin romantice decât englezoaicele, am

râs, constientă că spun o minciună.
***

Când am coborât, lumânările ardeau pe masa din sufragerie, iar usa dublă ce dădea spre salon era larg deschisă ...

Cerul senin al înserării împrumuta ochiurilor de fereastră aspect de vitralii, formând un soi de mozaicuri separate de rame. Dar în interior, umbrele înserării începuseră să se îngroşe, astfel că iniţial nu l-am observat pe Francis. Apoi glasul lui răsună clar, venind din încăperea alăturată.

- Caro, chiar mă întrebam dacă porţi vreodată albastru.

- Poftim? Ah, m-ai speriat ... Inconştient, mâinile mi se opriră pe nodul şalului, în vreme ce l-am zărit, stând în picioare lângă şemineu.

- Imi pare rău.

Veni până la uşa dublă; totuşi, rămăsese dincolo de bătaia lumânărilor, aşa că trăsăturile continuau să-i fie neclare, la limita dintre lumina artificială şi cea naturală. Totuşi, mi-am dat seama că nu purta costumul negru, sobru, la care învăţasem să mă aştept de la englezi, seara. Parizienii glumeau pe seama acestor veşminte, devenite aproape uniformă naţională. Era îmbrăcat cu o haină de catifea maro, bretele, vestă de brocart auriu şi lavalieră de dantelă, de culoarea fildeşului. Lăsa senzaţia unui romantism demodat.

- Iartă-mi îmbrăcămintea neprotocolară, spuse el, dar am simţit nevoia unei relaxări, astă-seară.

- Te înţeleg, mai ales că mâine vei porni la drum cu noaptea-n cap. Sper ca Arabella să doarmă liniştit, astfel încât să te poţi odihni.

- Ah, oricum va trebui să am grijă de pastilele ei, din trei în trei ceasuri - şi voi dormi pe şezlong. Dar n-are importanţă. Mă va susţine amintirea acestei cine, într-o companie încântătoare. Arăţi splendid, Caro. Deşi, cum am mai spus, nu ştiam că porţi culoarea asta. Păcat.

- De ce?

- Fiindcă ţi-am ales un cadou nepotrivit ca nuanţă. Oricum, este doar un fleac: un inel vechi, primit de la bunicul, după ce şi-a

închis atelierul de bijutier din Goodramgate.

- Un inel? Dar nu pot accepta ...

- Ah, haide, Caro, nu face caz pentru un nimic. S-ar putea să nici nu-ţi placă suficient cât să-l porţi - mai mult decât astă-seară - cu toate că mi-aş dori s-o faci. Imi luă mâna stângă şi-mi puse pe degetul mijlociu un inel de metal. Privind în jos, am descoperit strălucirea mată a unei pietre galbene, alungite; avea o montură minunată de aur alb, cu marcaje perfect simetrice, mai închise la culoare.

- Arabellei nu-i plac nuanţele de maro-roscat, argumentă Francis, prevenind obiecţiunea care-mi stătea pe buze, spune că-i accentuează lividitatea tenului, asa că nu i-am putut oferi niciodată acest giuvaer. A zăcut inutil, printre lucrurile mele, ani de zile; amintire sentimentală de la o rubedenie bătrână, de mult decedată. Dar pielea ta este atât de albă, Caroline, iar aseară am constatat că galbenul îţi stă năucitor de bine. Te rog, acceptă acest topaz.

- Păi ... Era cu adevărat minunat si constituia cadoul cel mai neobisnuit care-mi fusese oferit vreodată. Mai mult, mi se părea că un refuz ar fi constituit o lipsă de amabilitate. Şi fiind doar un topaz, adică o piatră semipreţioasă, eram convinsă că nu putea valora prea mult. Bine. Iţi mulţumesc, Francis. M-am grăbit însă să-l mut pe mâna cealaltă, departe de degetul dedicat inelelor de logodnă, pe care îl alesese el.

- Sunt fericit să te văd purtându-l - pe oricare deget, comentă el, nescăpându-i miscarea. Şi acum, să trecem la masă. Sună din clopoţel si-mi ţinu scaunul.

Masa se dovedi mai plăcută decât mă asteptasem, fără aluzii stânjenitoare din partea lui Francis. Era într-o formă de zile mari; amuzant si curtenitor, dar fără o ţintă vizibilă. Vorbi cu bunăvoinţă despre Peter, de parcă n-ar mai fi simţit nici urmă de gelozie faţă de vărul mai tânăr.

- V-am lăsat un Lafite grozav, pe care să-l savuraţi împreună, mâine- seară, spuse el, pe când Emmy îi aseză dinainte o suncă

de York, fiartă în cidru. Francis se apucă s-o taie cu dibăcie, în vreme ce ea astepta să-mi aducă farfuria si să mă servească cu garnitură de legume. Sau, dacă preferaţi, mai am un la fel de bun St. Emilion. Ambele sticle provin din pivniţa casei vechi - complet condamnată acum, după câte am aflat. O adevărată tragedie. Totusi, nu părea cine stie ce afectat, continuând să manevreze cuţitul foarte ascuţit.

- Incă mai avem cheia, domnu', interveni dintr-o dată Emmy. Adică, de la vechea pimniţă. Ii la bucătărie.

Francis rămase cu ochii la ea, ţinând cuţitul ridicat în aer.

- Zău, Emmy? întrebă el distant.

- Da domnu'. Roberts a găsit-o într-o haină de-a 'mneavoastră, pă care-o curăţa. Aia pă care o purtaţi ... Se opri; rosi de stânjeneală si încercă să depăşească momentul gesticulând cu bolul de sos ... în noaptea aia cu toată nebuneala ... când doamna Malbis căzu bolnavă, termină ea pe şoptite şi se făcu nevăzută.

Francis privi încruntat după ea.

- Blestemată bârfitoare, murmură el. Cât despre bătrânul Roberts - ei bine, nu mai pot lăsa o haină pe spătarul scaunului că se şi repede s-o ia ca s-o scuture şi s-o perie. O scuză ca să-mi umble prin buzunare, pe cuvântul meu! Ei bine, am mai spus c-o să mă descotorosesc de individul ăsta ...

Accesul de mânie mă surprinse şi mă dezamăgi. Toate merseseră atât de bine. Trebuia să-l liniştesc, mi-am spus; să-i readuc buna dispoziţie.

- Poate că ar fi mult mai simplu să scapi de cheia de la pivniţă.

- Ce? Privirea încruntată se opri acum asupra mea; ochii îi erau ciudat de dilataţi.

- Păi ... am ezitat uimită, acum nu mai foloseşte la nimic.

Intreg trupul păru să se relaxeze. Lăsă jos cuţitul de tranşat şi împinse tava cu şuncă într-o parte.

- Sigur că nu, nu-i aşa? Aşa că nu mai trebuie să-i port grija.

- Cui, Francis? Eram profund nelămurită.

- Păi, cheii. Intotdeauna am avut o singură cheie, înţelegi. Şi până să preiau afacerea, stătea exclusiv la unchiul Giles. Erau de nedespărţit, de parcă ar fi fost un obiect sacru, de cult. Râse cu sălbăticie. Investit cu puteri oculte asupra repartiţiei de mâncăruri şi băuturi. Sau ... represive; aducând pedepse asupra celor care greşeau ... Apoi se înfioră.

In lumina celor dezvăluite de Peter, am fost copleşită de un val de simpatie şi de înţelegere. In mod clar, acest simbol al zilelor când fusese supus pedepselor unchiului era încă suficient să-l tulbure. Simpla menţionare a vechii pivniţe îl neliniştise - devenise din nou băieţelul speriat, ameninţat cu recea şi întunecoasa celulă. Mâine, eram hotărâtă s-o rog pe doamna Dean să arunce cheia.

I-am zâmbit încurajator.

- Trecutul e îngropat, Francis.

A continuat să mă privească multă vreme, înainte de a-şi ridica paharul.

- Atunci, pentru viitor, Caroline! Să bem pentru ceea ce va urma.

Am dus paharul la gură, iar inelul mi-a strălucit pe deget; din nou,
frumuseţea lui romantică începu să-si facă simţită influenţa asupra mea. *Ah, Francis - dacă*...

Cred că stia exact ce-mi trecea prin minte. Privirile ni s-au întâlnit pe deasupra lumânărilor si, dincolo de ferestre, seara de vară păru să se estompeze. Cred că dacă atunci am fi fost singuri, neapăsaţi de responsabilitatea pentru Arabella, i-as fi căzut în braţe, devenind a lui.

Totusi, am fost cuprinsă de o ciudată liniste, sigură că într-o bună zi iubirea licită îmi va fi la îndemână. Dar nu încă. Trebuia să am răbdare, încredere.

Pentru a-mi demonstra cât de îndreptăţită era încrederea în el, Francis nu-mi făcu nici un fel de avansuri, cu toate că ochii îi erau plini de tandeţe si alean. Ajunsi la cafea, îmi ceru

permisiunea să fumeze, întrucât nu puteam să ne delectăm cu muzică, de frică să n-o deranjăm pe Bella. I-am spus că întotdeauna îmi plăcuse aroma unei ţigări de foi. Asa că am rămas într-o tăcere amicală, în vreme ce fumul înmiresmat ne împresura, amintindu-mi de atmosfera bistrourilor în care mama obisnuia să cânte.

- Probabil că esti obosită, Caro, aprecie Francis cu blândeţe. A fost o zi cam lungă.

Mi-am spus: mâine, în lipsa ta, va fi si mai lungă. Dar m-am mulţumit să răspund:

- Da, am să mă duc la culcare, dacă nu te superi.

Era mai înţelept să mă retrag.

Nu încercă nici măcar să mă sărute . Probabil că simţea la fel de bine pericolul.

- N-o să ne vedem mâine dimineaţă, Caro. Rămâne pe poimâine.

- Da. *Au revoir,* Francis. Am plecat, coplesită de o tristeţe aproape insuportabilă. De parcă ...

Dar era o prostie. Nimic nu i se va întâmpla. Iar peste puţin timp urma să plec, conform propriei voinţe; hotărâsem să nu-i mai ies în cale.

Capitolul 12

In ciuda convingerii mele de aseară, ziua trecu foarte repede. M-am jucat cu Helen, până ce căldura amiezii ne-a gonit în casă, unde am mâncat împreună. Apoi am stat lângă Arabella.

Spre uşurarea mea, Bella n-a mai adus vorba despre Jacob van Eeden, dar părea atât de nerăbdătoare să-l vadă venit pe Peter, încât mi-am spus că rezerva pentru el toate întrebările pe această temă. M-am întrebat cum va face să-i dea ştirea morţii lui van Eeden şi când. Probabil că n-o va face prea curând, chiar dacă actuala ei revenire ar fi continuat netulburată. Intre timp, trebuia să-i ascundă adevărul. Mă bucuram că în clipa în care-l va afla, eu urma să fiu departe de Landers.

Pe la ora cinci, doctorul Cant veni s-o vadă pentru a doua oară şi acceptă un pahar de răcoritoare înainte de plecare. Aerul era fierbinte, nemişcat şi apăsător, cu orizontul acoperit de o ceaţă purpurie, în care soarele roşu se pierdea treptat, puţin câte puţin.

Am liniştit-o pe Helen că astă-seară va putea cina cu mine şi cu Peter, iar ea mi-a smuls promisiunea că voi purta rochia galbenă - „fiindcă o să fie petrecere, nu-i aşa, Caroline? Trebuie să fie, dacă vine şi vărul Peter!”

Mai târziu însă, când m-am îmbrăcat, am lăsat inelul cu topaz încuiat în caseta de bijuterii, în ciuda faptului că se potrivea perfect cu materialul. Cumva, nu-mi venea să port cadoul lui Francis.

Chiar înainte de ora şase, Emmy bătu la uşa camerei mele şi-mi spuse că sora Hutton se pregătea să plece.

- Foarte bine, Emmy, sunt gata. Lista întocmită de Francis era expusă pe poliţa de deasupra căminului din camera Arabellei, iar o copie fusese pusă la vedere în bucătărie. Toţi eram la curent cu îndatoririle ce ne reveneau.

Un singur lucru uitasem: s-o rog pe doamna Dean să arunce cheia de la pivniţă, care-i provocase amintiri atât de neplăcute lui Francis. Mergând pe palier, mi-am adus aminte că beciul era probabil deschis în noaptea în care Arabella fusese acolo -

menţionase că vizitase întreaga casă înainte de plecare. Poate că rămăsese deschisă, sub ruinele de la Toft Green. Totusi, nimeni n-ar fi avut cum să mai spună ...

Am găsit-o pe sora Hutton încheindu-si mantia voluminoasă, în pofida căldurii înăbusitoare.

- Cred că o să fie furtună, domnisoară Malbis, declară ea, asa că ar trebui să mă grăbesc să plec, dacă nu te deranjează.

- Deloc, soră. Vă întoarceţi la nouă dimineaţa?

- Bineînţeles. Isi aruncă privirea spre lista de pe cămin. Domnul Malbis stie că poate avea toată încrederea! Asa, aici toate sunt în regulă si sunt convinsă că asa vor rămâne. Noapte bună, domnisoară, noapte bună, doamnă Malbis. Şi se evaporă într-un vârtej de falduri.

Arabella râse linistit.

- Ce femeie - pe asemenea căldură! Mulţumeste cerului că esti atât de subţirică.

Am reluat conversaţia pe care o începusem după prânz, iar timpul a părut că zboară. Imi trecu prin minte că astăzi toţi ai casei fuseseră mai relaxaţi, de parcă absenţa lui Francis îi eliberase de anumite constrângeri.

Eram pe cale să pregătesc pastila de ora sapte, când am auzit, prin fereastra larg deschisă, un tropot de cal.

- Dacă-i Peter, înseamnă că a venit mai devreme, am spus, stergând paharul pe care tocmai îl clătisem.

-Ah, du-te să vezi! Lasă blestemata de pilulă.

Am ajuns la fereastră la timp să văd silueta familiară a lui Peter descălecând - Dickon alerga spre el ca să se ocupe de cal.

I-am făcut cu mâna si l-am strigat:

-Peter, iar el mi-a răspuns la semne. Apoi a intrat în casă pe usa din faţă, care fusese lăsată deschisă toată ziua, pentru a favoriza o cât de slabă briză.

-Adu-l direct aici, îmi ceru imperativ Arabella.

Am ieşit pe palier şi l-am strigat din nou din capul scării.

-Peter!

Tocmai intra în hol, ducând o valijoară. Işi ridică ochii spre

mine, fără să zâmbească; mi s-a părut extrem de palid.

- N-ai vrea să vii imediat sus, s-o vezi pe Bella? Este trează şi a întrebat de tine.

In clipa aceea, Helen apăru, venind din sufrageria mică, unde se servea micul dejun şi unde o lăsasem să-şi întindă creioanele colorate şi hârtia de desen. Se repezi asupra lui, încântată, ca un căţeluş bucuros de oaspeţi. O ridică de la pământ şi o sărută; apoi o lăsă jos şi începu să urce cu pas hotărât. Apropiindu-se, expresia istovită şi mohorâtă a chipului lui m-a alarmat.

- Peter, am spus, prinzând-l de mânecă, te simţi bine?

A zâmbit, dar ochii lui mărturiseau încordare.

- Mult mai bine, când te văd, draga mea. Cum se simte Bella?

- Mi-a cerut să te aduc fără întârziere.

- Seamănă cu vechea ei personalitate. Să intrăm. Am simţit că veselia afişată era forţată, chiar şi atunci când îi luă mâinile şi începu să glumească. M-am întors la activitatea anterioară.

- Peter, am intrerupt seria lor de replici glumeţ-persiflante, ar fi bine să vezi cum îi prepar Bellei medicamentul, deşi cred că sora Hutton te-a instruit deja. Va trebui să te descurci singur la unu noaptea şi apoi la patru dimineaţa; aşa că încă o demonstraţie n-are cum să-ţi strice.

Mă urmări cu atenţie cum deschid flaconul, las să cadă prima pilulă în pahar, o zdrobesc, adaug cantitatea măsurată de vin, amestec conţinutul şi umplu lingura. Bella bău dintr-o înghiţitură.

- Ce sunt? întrebă Peter, arătând spre pilulele rămase.

- Dumnezeu ştie, replică ea nepăsătoare. Cărbune medicinal şi prafuri de plante. Dar Francis face atâta caz să le iau, de parcă ar avea puteri supranaturale!

Dintr-o dată, am izbucnit toţi în râs - mult mai lipsiţi de griji decât dacă Francis ar fi fost acasă.

- Bella, eşti pacienta cea mai nerecunoscătoare, m-am înecat. Ştii bine că sărmanul doctor Cant îşi dă toată silinţa.

- Ah, stiu, stiu. Şi că mai întâi încearcă leacurile pe sobolani!

- Ce? întrebă Peter.

-Ăsta-i adevărul, mărturisi ea. Acasă, în Rougier Street, are o

mulţime de animale mici. Le tratează cu otrăvurile pe care le prepară. Se jură că nici unul n-a murit, decât din cauza bătrâneţii.

-Asa se va întâmpla si cu tine, spuse Peter cu emfază. Acum, as putea să mă spăl înainte de cină?

La opt, Emmy veni să stea cu stăpâna ei, iar eu am coborât în sufragerie, unde eram asteptată de Peter si de Helen. El purta un costum negru si o cămasă albă curată, guler înalt si cravată. Dar părul negru cârlionţat îi dădea un aspect mai romantic decât avusese Francis cu o seară în urmă. Incă părea foarte încordat. Poate din cauza furtunii care se apropia .

Ne-am asezat. Bătrânul Roberts, care se ocupa de servire în locul lui Emmy, adusese deja vinul. Şi mi-am amintit .

-Roberts, i-am spus, în vreme ce venea cu mâncarea de pe măsuţa de serviciu, am aflat că încă păstraţi la bucătărie cheia de la pivniţa casei din Toft Green. Am fost constientă de reacţia bruscă a lui Peter, alături.

- Ah, da, domnisoară Malbis. Am găsit-o în buzunarul mantiei stăpânului, chiar după ce doamna a păţit-o.

-Esti amabil să mi-o aduci?

-Desigur. Dar acum n-ar mai fi bună la nimic.

-Vreau s-o păstrez ca suvenir, am improvizat la repezeală. Imi va aduce aminte de casa copilăriei tatălui meu.

- Ei bine, spuse el, punând pe masă castronul de salată, e singurul lucru rămas din vechea casă, din câte am auzit. Nu-i asa, domnule Stanbury? Totul e la pământ acum, nu?

-Ai dreptate, Roberts. Vocea lui Peter suna infundat.

- Ah! Farfuriile de salată fură asezate în faţa fiecăruia. Ştiu că dumneavoastră sunteţi cel mai în măsură să cunoasteţi adevărul, domnule; cu studiile pe care le-aţi făcut acolo, pe santier. Tunelurile au fost săpate?

-Numai unul. In după-amiaza asta.

-Ah, vere Peter, se vârî Helen în discuţie, bubuitura a fost puternică?

-Au fost mai multe bubuituri, puişor.

-A durat mult timp?

- Câteva ore.

- Deci, acum există o gaură în zidul de apărare al oraşului?

- Da, la nivelul fundaţiilor romane. Peter se trăsese într-o parte pentru a-i face mai mult loc lui Roberts.

- Ehei, îmi închipui că zgâlţâiala s-a simţit la câteva mile, domnule, nu-i aşa? spuse Roberts pe ton de conversaţie uşoară.

-S-a simţit la oarecare distanţă, veni răspunsul scurt. Iţi mulţumesc, Roberts.

Am avut senzaţia clară că Peter nu dorea să mai discute pe tema aceea;
de obicei, nu era distant cu servitorii. Probabil, mi-am spus, astăzi înghiţise mai mult praf şi se alesese cu o durere de cap sau de gât. Se va simţi mai bine după masă şi după ce va fi gustat din vinul excelent pe care ni-l lăsase Francis cu atâta amabilitate.

Pe tot timpul cinei, Peter continuă să pară cu mintea în altă parte, aşa că Helen monopoliză aproape discuţiile - întreruptă de scurte intervenţii ale lui Roberts. In cele din urmă, la cafea, bătrânul servitor îmi aduse cheia. Pe când ne ridicam să trecem în salon, am vârât-o discret în buzunarul rochiei.

- In cinci minute, trebuie să fii în pat, Helen, am avertizat-o. Ştiam că nu avea permisiunea să bea cafea, mai ales seara.

Işi rostogoli ochişorii rugători spre Peter, dar de astă dată el rămase insensibil.

- Are dreptate, aprobă Peter destul de sever. Trebuie să discut ceva cu verişoara Caroline. Aşa că, înainte de a umple ceşcuţele de cafea, amândoi am sărutat-o, urându-i noapte bună, iar ea a plecat agale cu un aer de martir.

- Ce s-a întâmplat, Peter? l-am întrebat. Incă de la sosire, n-ai părut în apele tale. Şi abia dacă te-ai atins de mâncare.

-Fără îndoială, este semn că m-am îndrăgostit. Intinse mâna după pahar.

- Nu glumi. Simt că-i vorba de ceva serios.

- Iubirea este o chestiune foarte serioasă, după cum sunt pe cale să descopăr.

Nedorind să discut tema, mi-am turnat cafea, în vreme ce mi-

a venit
altă idee.

- S-a întâmplat vreun accident pe santier, astăzi? Mă gândeam că poate vreunul dintre prietenii lui fusese rănit în explozii.

- Accident? repetă el, pe un ton cam ciudat. Nu.

- Ei bine, atunci ce? Te rog, spune-mi. Roberts tocmai terminase de strâns în camera vecină. Era prima ocazie de a vorbi fără martori.

Peter lăsă pe măsuţa joasă cafeaua de care nici nu se atinsese.

- Caroline, începu el, astăzi am găsit ceva. Un lucru pe care as fi preferat să nu-l descopăr. Şi acum, cheia aceea din buzunarul tău ...

Neînţelegând nimic, l-am asteptat să continue.

- Exploziile, spuse el încet, de parcă ar fi încercat să mă pregătească pentru cu totul altceva, au provocat o surpare a mormanului de moloz, la oarecare distanţă de zidul de protecţie. Impreună cu Carsters si alţi câţiva, m-am dus să investighez. Niste mecanici ajunseseră deja acolo.

Privea drept înainte, fără să clipească, fără să vadă încăperea în care ne aflam, ci haosul teribil de pe santierul de demolări din Toft Green. Am avut răbdare. Când a reînceput să vorbească, avea un glas lipsit de inflexiuni, dar foarte precis, de parcă ar fi dorit să-mi clarifice toate aspectele.

- Dedesubt, se vedea pe o adâncime de vreo patru metri. In groapă apăruse o arcadă alcătuită din cărămizi mici de un rosu închis asezate în spic. Imediat, au fost emise mai multe ipoteze, dintre care cea mai plauzibilă emitea ideea că avem de-a face cu o canalizare din epoca romană. In York, mai fuseseră găsite asemenea vestigii, din când în când; structuri solide, cu aspect de tuburi, atât de largi încât adesea au fost luate drept pasaje secrete, formând o reţea subterană. Dar erau canalizări, fără dubii; din loc în loc, erau prevăzute cu cămine si trape de vizitare. Acum stiu sigur că pivniţele lui Giles făceau parte din acest sistem - canalizarea fiind blocată cândva, în Evul Mediu, când comerţul

devenise mai important decât igiena. Giles nu utiliza decât porţiunea de sub proprietatea lui, desi exista un canal lung, ducând spre vest. Mi-a povestit toate astea de mai multe ori, dar până azi nu dădusem importanţă faptului. Privind în jos, am văzut cărămizile de origine romană, păstrând încă nuanţa sângelui de vită care intrase în compoziţia lor ... In zidărie era înglobat si un dreptunghi de lemn de stejar, acoperind cu siguranţă un punct de inspecţie.

Ascultându-l cu suflarea întretăiată, continuam să fiu total în ceaţă în ce privea semnificaţia povestirii si legătura cu cheia din buzunarul meu. Dar am tăcut si, după un timp, el a continuat pe acelasi ton.

- A sosit şi arhitectul şantierului. Era desigur îngrijorat de posibila extindere a cavităţilor în zonele în care contase pe fundaţii solide. I-am cerut permisiunea să intru prin trapa de stejar, ca să investighez canalizarea. Impotriva propriei voinţe, mi-a acordat o jumătate de ceas, pe propriul meu risc - cred că oricum avea nevoie de ceva timp să refaia calculele şi să decidă ce-i de făcut. Raportul meu privind dimensiunile golului i-ar fi putut fi de folos. Am coborât pe o coardă de frânghie - pe care urma s-o trag după mine ca să estimăm astfel distanţa pe care aş fi parcurs-o. Mi-a luat cincisprezece minute să îndepărtez capacul de stejar, apoi mi-a fost trimis un felinar şi am pătruns în canalizare. Spre vest, era complet zidită. Aşa că am pornit spre est - mergând ghemuit fiindcă tavanul de afla la numai 1,20 m. N-am înaintat prea mult, când brusc, tavanul s-a ridicat şi am pătruns într-o încăpere. La lumina felinarului, am constatat că peste tot erau împrăştiate ambalaje pentru sticle de vin, iar butoaiele erau stivuite pe lângă pereţi. Pe o bucată de lemn prăfuit am găsit următoarea inscripţie: „G. & F. MALBIS COMPANY, YORK.” Astfel, mi-am dat seama unde ajunsesem: Era pivniţa mică de sub fosta casă a unchiului Giles. Beciul principal era legat de această încăpere şi, pe nişte trepte de piatră, se putea ajunge la uşa de acces în casă. Am urcat scara. Uşa era aproape smulsă din balamale de greutatea molozului de afară. Imi trecea prin

minte că, dacă arhitectul nu va lua măsuri să umple golurile, măcar pivniţa principală, la cedarea uşii s-ar fi putut trezi cu un crater în molozul de la suprafaţă. Cu acest gând, am examinat încuietoarea; întroducând briceagul în descizătură, am găsit zăvorul broaştei. Era bine fixat. Cineva încuiase uşa pe partea cealaltă, separând beciul de restul casei. Cu puţin noroc, ar fi ţinut încă - măcar până plecam de acolo. Dar deja începuseră să se audă pârâituri şi zgomote rău prevestitoare. Indepărtându-mă în grabă, am dat peste un butoi mare; deplasându-i piedica menită să-l ţină pe loc, s-a rostogolit. Capacul s-a desprins şi .

Peter amuţi vreme îndelungată şi am aşteptat nerăbdătoare să continue relatarea.

- Prin bezna înconjurătoare, spuse el, am zărit un braţ uman căzând moale pe pardoseală.

Il priveam, îngrozită. Vocea lui părea să vină de foarte departe, gâtuită:

- Caroline, cadavrul din butoi a aparţinut cândva unui om pe nume Jacob van Eeden. L-am recunoscut după barba bălaie.

***

Mult timp, am rămas în picioare lângă usa laterală care da spre grădină. Făceam eforturi să-mi recapăt respiraţia. Nici un alt gând nu-mi mai încăpea în minte: să trag aer în plămâni, în atmosfera aceea încărcată cu semne prevestitoare de furtună.

In cele din urmă, am reusit să îngaim:

- Dar trupul lui van Eeden fusese descoperit - ars - astă-toamnă, la bordul lui *Margriet*.

Peter se lipise de mine, susţinându-mă. Şopti:

- Probabil că a fost vorba de cine stie ce sărman marinar, pe care-l lăsase să supravegheze vasul, în vreme ce el pornise în căutarea Arabellei.

- Uiţi de ceas, l-am întrebat, si de medalia militară care-i purta numele?

- Nu, răspunse el calm. Cum n-a uitat nici cel care i-a ucis pe amândoi.

Undeva, la distanţă, răsună un tunet îndepărtat. Sunetul îmi reverberă
în urechi, compunând parcă numele lui Francis.

- Ai raportat crima? l-am chestionat cu greutate. Inima mi se oprise în asteptarea răspunsului.

- N-am făcut nimic. Am pus la loc capacul butoiului si l-am împins în cel mai întunecat colţ. Apoi, pe când reintram în canal, am auzit cum greutatea dărâmăturilor a rupt usa si molozul s-a prăvălit în încăperea pe care o părăsisem. Intregul beci părea să cedeze. Am fost tras afară de ceilalţi.

M-am sprijinit mai temeinic de el, simţindu-i forţa.

- Nimeni nu va mai găsi acum cadavrul, Peter?

- Probabil că nu.

- Şi nu există nici o dovadă materială - am tresărit, speriată de primul fulger - care să-l lege pe Francis de toate astea. Dar crezi că el este de vină. Totusi, nu-s convinsă. Atât vocea cât si siguranţa îmi slăbiră, amintindu-mi presiunea degetelor lui pe beregată, lucirea de nebunie care-i lumina ochii atunci şi mai târziu, când vorbisem despre cheia de la pivniţă. Cu cât s-ar fi amplificat acea reacţie necontrolată dacă ar fi aflat despre aventura Arabellei - de plănuita fugă cu Jacob van Eeden? Ştiam că justiţia britanică nu era prea îngăduitoare cu crimele pasionale. In Franţa, un bărbat acuzat că a ucis amantul soţiei ar fi putut să scape. In Anglia, ar fi fost spânzurat - chiar dacă n-ar fi încercat să înşele ancheta, alterând indiciile. Doi oameni îşi pierduseră viaţa. Iar acum, Arabella murea încetul cu încetul - după ce fusese lovită cu intenţie criminală, toamna trecută.

M-am întors şi mi-am îngropat faţa la pieptul lui Peter, simţindu-i bătăile inimii, puternice, liniştitoare.

- Nu există nici o dovadă cu adevărat incriminatoare la adresa lui Francis, nu-i aşa? l-am întrebat cu disperare. Dar cheia din buzunar mă împungea în coapsă, amintindu-mi atingerile lui - promisiunile - darul semnificativ pe care mi-l oferise. Francis era hotărât să mă ia de soţie; poate că astfel ar fi obţinut moştenitorul

pe care Arabella nu i-l putuse dărui - băiatul care să-i deschidă calea spre averea lui Giles.

Brusc, mi s-a făcut rău, cu toate că Peter spunea:

- Nu, nu există nici o dovadă, Caro; iar cadavrul lui Jacob van Eeden aproape sigur va rămâne nedescoperit.

Totuşi, eram ferm hotărâtă să-l pun pe Francis în faţa celor aflate. In felul acesta, aş fi salvat-o pe Arabella de vreun nou atac, până s-ar fi putut muta în casa părinţilor, sub un pretext sau altul.

Inţelegând primejdia la care ar fi fost expus, l-am cuprins pe Peter în braţe.

- Ah, Peter, te rog să fii atent - măcar de dragul meu. Cred că te iubesc.

Faţa lui s-a apropiat.

- N-ai putea să fii mai sigură, Caro? Ştiu că n-au trecut decât trei zile, dar din momentul în care te-am văzut, pentru mine n-a mai existat nici o îndoială.

Trăsnetul înspăimântător izbucni foarte aproape, urmat aproape imediat de alt fulger, albind în zig-zag cerul întunecat. Lumina aceea păru să-mi şteargă din suflet orice umbră a lui Francis.

- Da, Peter, acum sunt sigură, am spus, primindu-i sărutarea. Furtuna de afară devenise chiar acompaniamentul potrivit. I-am răspuns cu un soi de exuberanţă disperată - alungând gândul că trebuia să mă întorc la Dieppe atât de curând, indiferent dacă era adevărat sau nu că viaţa Arabellei fusese în pericol din cauza mea. Probabil că era ultima noastră întâlnire; poate că pentru vecie ...

Strigătul venind de la etaj ajunse la noi, acoperind bubuiturile trăsnetelor. Ne-am desprins din îmbrăţişare si am ajuns în hol în acelaşi moment în care doamna Dean apărea din bucătărie.

- A fost domnişoara Helen, spuse ea. Cred că a avut un coşmar. Dar Peter şi cu mine alergam deja pe scară, spre camera copilului.

Când am intrat, Helen se ridicase în capul oaselor, în mijlocul aşternutului, şi era gata-gata să scoată un nou strigăt.

- Linişteşte-te, Helen! Am alergat spre ea şi am cuprins-o în

braţe, simţindu-i respiraţia agitată şi auzindu-i suspinele.

- Ah, verişoară Caroline, cetatea minunată dispare sub valuri - şi toate clopotele sună!

- Nu, nu, aceea era o simplă poveste. Am ridicat ochii mâhniţi spre Peter, care stătea alături. I-am povestit o veche legendă bretonă, am explicat, legănând-o. Hei, Helen, *chérie,* n-a fost decât tunetul furtunii, iar acum se îndepărtează - ascultă. Următoarea bubuitură a fost mult mai înceată şi a trecut mai bine de un minut până la un nou fulger albăstrui. Până atunci, terminasem de aranjat aşternutul şi aşezasem pernele la locul lor, ajutată şi de doamna Dean.

- Draperiile n-ar fi trebuit să rămână trase, suspină menajera, pregătindu-se să îndrepte eroarea. Dar citea ... Iubito, n-ai dori să bei ceva?

- D-da, vă rog. Aş vrea un sirop de zmeură. Cu ghimbir - aşa cum face vărul Peter! In mod clar, profita la maximum de atenţia pe care i-o acordau adulţii.

- Ţi-l aduc imediat, drăguţo, spuse Peter şi plecă jos. In acelaşi moment, pendula din hol bătu ora zece. Doamna Dean tresări.

- E vremea s-o înlocuiesc pe Emmy - la căpătâiul doamnei Malbis.

- Intr-adevăr, du-te, am aprobat, am să rămân aici. Apoi domnul Stanbury te va schimba, la miezul nopţii.

Sărută copila şi ieşi, îndreptându-se spre camera Arabellei. Peste câteva clipe, am auzit-o urându-i noapte bună lui Emmy; apoi paşii celei din urmă, îndepărtându-se, în timp ce tunetele continuau să se rostogolească neclar, în depărtare.

Peter se întoarse. Luându-i paharul din mână, am declarat:

- Rămân lângă ea până adoarme. Trebuie să te odihneşti puţin, înainte de miezul nopţii, Peter - altfel vei moţăi în post!

Işi trecu degetele pe sub guler.

- Ei bine, măcar să îmbrac nişte haine mai comode. Noapte bună, Helen. O mângâie pe părul ciufulit.

Ea ridică privirea şi-i ceru cu cochetărie:

- Sărută-mă, vere Peter.

Aplecându-se să se supună pretenţiei, îmi atinse braţul, trezindu-mi dorinţa arzătoare de a relua activitatea din care fuseserăm întrerupţi. Insă după un scurt „noapte bună, Caro", l-am văzut plecând spre camera lui, iar uşa s-a închis asupra acestui sfârşit de seară total nemulţumitor. Mi-am spus că oricum trebuia să mă ocup de făcutul bagajelor.

In nici zece minute, Helen adormise buştean. Ca să fiu sigură, am mai rămas încă cinci şi apoi am părăsit-o, fără să mai sper că Peter ar fi putut să revină.

In drum spre propria cameră, mă simţeam moleşită de căldură. Eram descurajată, copleşită de o inexplicabilă tristeţe. Intruchiparea cavalerului perfect, ceea ce reprezentase Francis în ochii mei, fusese distrusă; nici nu doream să-l mai văd. Iar pe Peter, care preluase cumva locul eliberat, eram de asemenea obligată să-l părăsesc; să fug cât mai departe ... N-ar fi avut libertatea de a mă urma, chiar dacă şi-ar fi dorit una ca asta. Mai întâi era munca lui din York, apoi pregătirile pentru expediţie. La întoarcerea din Egipt, probabil că nici nu-şi va mai aminti cele câteva ceasuri de presupusă iubire, din vara trecută.

Cu inima grea, am ajuns în cameră şi m-am dezbrăcat în semiîntunericul neobişnuit al nopţii agitate. Am îmbrăcat direct pe piele un halat alb şi mi-am pregătit cele câteva obiecte de care urma să am nevoie de dimineaţă. Curând, terminasem de împachetat - inclusiv rochia galbenă care, de acum înainte, îmi va aduce mereu aminte de Peter.

Eram umedă de transpiraţie şi mi-am amintit de cădiţa din camera de zi a Arabellei, de la parter. Exista în permanenţă o rezervă de apă rece - cea caldă se aducea în găleţi de la bucătărie - dar nici nu-mi trebuia altceva. Mi-am învelit obiectele de toaletă într-un prosop si, fără să mai iau lumânare, am coborât scara pe tăcute.

In mica încăpere, draperiile nu fuseseră trase si toate obiectele se zăreau ca prin ceaţă. Am umplut cada, încercând să nu fac zgomot. Am lăsat halatul să cadă pe pardoseală. Apoi am

fost învăluită de răcoarea binefăcătoare - cu ajutorul unui burete, îmi turnam apa rece pe spate, pe piept, în vreme ce părul mi se desfăcuse din nodul improvizat.

Usa se deschise brusc - de parcă cineva încerca să surprindă un spărgător. Am încercat să-mi acopăr goliciunea, ferind-o de privirea lui Peter, care se străduia să discearnă prin întuneric.

- *Caroline,* sopti el.

Dar în loc să se retragă cu discreţie, întră, închizând usa în urmă. Ridică de jos halatul si mi-l puse pe umeri. Apoi mă ridică scoţându-mă din baie.

- Te-am căutat peste tot, la etaj, murmură el, si am constatat că ai început să-ţi faci bagajele. Imi freca usurel pielea cu materialul halatului, iar eu mă simţeam străbătută de o fierbinţeală ce părea să izvorască din acea atingere. Mi-am dat seama că nu te pot lăsa să mă părăsesti.

Mă strivi la piept, în vreme ce-mi soptea la ureche vorbe de dragoste.

- Esti minunată, Caro - cu sau fără îmbrăcăminte.

Mi-a revenit în minte vechea imagine a albului cărnii pe fundalul hainelor închise la culoare. Acea scenă care-mi bântuise întreaga existenţă, într-o nouă distribuţie. De astă dată, nu mai eram exclusă. Şi eram frumoasă, fiindcă Peter mă vedea astfel.

Dar nu-mi mototoli halatul. In loc de asta - în vreme ce orologiul bătea miezul nopţii - îmi înnodă cordonul în jurul taliei, cu un gest sălbatic. Mă trase afară, pe hol si apoi la etaj.

- De dragul reputaţiei tale, scrâsni el, intră în cameră înainte ca doamna Dean să iasă de la Arabella.

Apoi se duse să onoreze angajamentul luat faţă de Francis.

Capitolul 13

Cu toată ploaia torenţială care răcorea aerul, n-am reuşit să adorm. Simţurile îmi erau perfect treze. Iar darabana bătută de averse pe acoperiş
- curgerea învolburată a apei de-a lungul burlanelor - îmi lăsa impresia că stau sub o cataractă. M-am tot foit şi răsucit, în vreme ce afară furtuna creştea din nou în intensitate, lăsând impresia că parcul de la Landers trebuia să fi fost deja sub ape - scufundat, asemenea oraşului minunat din poveste, sub şuvoiul năvalnic.

Era aproape unu noaptea. Mi-am amintit că doamna Dean uitase totuşi să tragă draperiile în camera Helenei. Punând grăbită halatul alb, jilav, peste cămaşa de noapte şi potrivindu-mi papucii, mi-am descâlcit puţin părul, înainte de a ieşi din cameră.

Am constatat că Helen dormea liniştită, în aceeaşi poziţie. Am închis fereastra - draperiile şi perdelele erau îmbibate cu apă.

Intorcându-mă spre camera mea, am trecut prin dreptul scării şi am aruncat o privire spre uşa Arabellei. Pe sub ea, strălucea o dungă de lumină. Mi l-am închipuit pe Peter aşezat lângă pat şi am fost cuprinsă de dorinţa copleşitoare de a-l revedea. Măcar pentru o clipă. Drept scuză, puteam pretinde că vreau să-i amintresc de pastila de ora unu.

Apropiindu-mă, am ciocănit uşor. După câteva secunde, Peter a deschis, ţinând în mână o lumânare aprinsă. Zărindu-mă, figura lui deveni foarte tandră.

- Caro, spuse el, tocmai eram pe cale s-o trezesc pe Bella, pentru medicament. Nu poţi dormi, iubito? Imi îndepărtă o şuviţă de păr de pe frunte, mângâindu-mă cu blândeţe.

- Nu, am recunoscut, prinzându-i mâna şi apăsându-mi-o câteva clipe pe obraz.

- Atunci, intră. Incă n-am făcut amestecul.

- Lasă-mă pe mine. Poate că n-o să fie nevoie s-o trezim de tot ca să-l înghită.

După câteva momente, stăteam lângă pat, cu lingura

pregătită.

- Bella, am şoptit, aplecându-mă deasupra ei. Avea braţele scoase peste aşternut.

Deschise ochii şi-mi zâmbi somnoros. Peter era alături, aşteptând să duc lingura la buzele bolnavei.

Ca de obicei, înghiţi rapid, cu supunere şi păru gata să adoarmă la loc. Afară, ploaia ropotea pe acoperiş şi umplea gâlgâind burlanele.

Fără avertisment, ochii Arabellei se deschiseră larg; pupilele erau atât de dilatate încât irişii păreau găuri negre. Respiraţia îi deveni agitată, grea. Am observat zbaterea pulsului în venele gâtului, la unison cu bătăile inimii, vizibile prin cămaşa de noapte.

Propria mea inimă îngheţase. Era pe cale să aibă încă un atac şi habar n-aveam ce să fac - niciodată nu-mi trecuse prin minte să întreb şi nimeni nu mă instruise.

- Cheam-o pe doamna Dean, spuse Peter. Ia lumânarea asta. Cu mână tremurândă, aprinsese încă una. Ad-o aici cât poţi de repede ...

Impiedicându-mă, am pornit de-a lungul coridoarelor necunoscute mie, din spatele casei, rugându-mă să găsesc camera doamnei Dean. Lumina ce venea pe sub o uşă mă atrase. Am intrat direct, fără să măi bat; un suspin de uşurare mi-a scăpat de pe buze când am văzut-o trează în pat, citind din Biblie.

- Vă rog, veniţi repede - doamna Malbis se simte rău din nou!

Când am revenit în camera Arabellei, mă aşteptam s-o găsesc în
aceeaşi stare. Dar acum era perfect trează; cu toate că ochii îi erau la fel de larg deschişi şi aveau aceeaşi privire pierdută, de parcă pupila ar fi cotropit în întregime irisul.

- Imi pare rău că aţi fost deranjată, doamnă Dean, spuse ea calm. Şi tu, Caro. De fapt, n-am nimic - doar nişte palpitaţii pasagere şi o ceaţă peste ochi. Altfel, mă simt perfect. Vă rog să vă întoarceţi la culcare.

Contraordinul lui Peter veni prompt.

- Nu. Cel puţin una din voi va trebui sa rămână aici. Vreau să-i fac o vizită doctorului Cant.

- Dar n-are nici un rost, vere, protestă Bella, şi n-am de gând să-l deranjez pe sărmanul om, pe o astfel de noapte!

- S-ar putea să nici nu fie cazul să vină, replică Peter. Vreau doar să analizeze pilulele care au rămas. Işi vârî flaconul în buzunar şi porni hotărât spre uşă.

Am fugit după el şi l-am ajuns pe scară.

- Peter, o laşi pe Bella fără medicamente.

- Şi ce-i cu asta? Vorbise fără să-şi încetinească mersul. Una dintre ele i-a făcut rău, nu-i aşa? Deschise uşa garderobei, înşfăcă o pelerină şi se îmbrăcă. Apoi se îndreptă spre uşa din spate, care dădea spre grajduri.

- Ascultă-mă, Caro, se opri cu mâna pe clanţă atât cât să-mi spună: cred că următoarea pilulă conţine o doză fatală de otravă - aşezată astfel încât să-i vină rândul la ora patru dimineaţa; în schimbul meu, desigur. Numai că puţină otravă s-a depus şi pe pilula alăturată. Doar ai observat simptomele Bellei, imediat după administrare: pupile dilatate, respiraţie şi puls accelerate. N-au lipsit decât convulsiile şi ... moartea.

- Dar ce ai de gând? am strigat după el, în vreme ce alerga prin ploaie spre grajd.

Ajunse şi dădu jos harnaşamentul atârnat într-un cui. Cu şaua în mână, se întoarse şi-mi răspunse:

- Am să-l rog pe Charles Cant să administreze următoarea pilulă unuia dintre cobaii lui.

***

Următoarele ceasuri mi-au rămas în memorie înceţoşate. Cândva, probabil că am trecut prin camera mea să mă schimb, fiindcă am vaga senzaţie că purtam din nou rochia în dungi, verde cu gri, cu care îmi făcusem apariţia la staţia căii ferate din York. Poate că o îmbrăcasem ca să-l întâlnesc iar pe Francis, să-l avertizez despre suspiciunile care se acumulaseră împotriva lui. Dacă l-as fi putut găsi, l-as fi sfătuit să nu se mai întoarcă, ci să fugă din ţară.

Totusi, n-aveam cum să dau de el înainte de a se îmbarca în tren, la Birmingham. Iar la destinaţie, în York, ar fi avut convingerea nu doar că Bella era moartă, ci si că vina era la fel de bine ascunsă ca în cazul sărmanului Jacob van Eeden si al marinarului de pe *Margriet.*

Acum, eram obligată să-i accept vinovăţia. Cobaiul doctorului murise la patru minute după ce ingerase un sfert din pilula testată - următoarea din flacon, care nu prezenta aproape nici o diferenţă de culoare sau aspect faţă de celelalte. Altă mână intervenise, ascunzând pilula în flacon, după ce adăugase doza letală de otravă.

Şi totusi, toate astea nu-mi afectaseră grija pentru Francis, de parcă ar fi fost propriul meu tată. Numai noi doi - mi-am spus întristată - tata continuase să-l iubească, proteguitor, cu riscul de a lua asupră-si vina aventurii cu servitoarea.

Cu nici un preţ n-as fi acceptat să depun mărturie împotriva lui, dacă ar fi fost judecat pentru tentativă de crimă împotriva soţiei. Se părea că asa va fi, deoarece Charles Cant anunţase autorităţile, dorind să-si protejeze propria reputaţie si să asigure supravieţuirea Bellei. Conform spuselor lui
- când a venit cu Peter pe la ora trei si jumătate - exista o mare probabilitate ca toate fostele ei crize să fi fost cauzate de otrăviri.

- Ar fi trebuit să-mi dau seama. Glasul medicului era lipsit de nuanţe, ca si primele raze de lumină ale zorilor ce pătrundeau prin fereastra sufrageriei mici. Este un alcaloid extras din mătrăgună - planta creste prin pădurile din împrejurimi. *Atropa belladona.* A fost numită după Atropos, o divinitate ursitoare din Grecia antică, responsabilă cu tăierea firului vieţii.

Abia dacă-l mai auzeam, ameţită si epuizată de interogatoriul la care mă supusese. Priveam peste peluză, prin lumina slabă, spre drumul de ţară pe care sosisem, condusă de Francis, de unde văzusem casa, plină de încântare, pentru prima oară. Parcă ar fi trecut o vesnicie. Cât de improbabilă mi s-ar fi părut atunci o asemenea oroare în splendidul Landers, căminul vărului meu.

Am fost trezită din gânduri de o mişcare. Un soi de vehicul

cotise printre copacii de la poartă şi se apropia.

Crezând că ar fi putut fi Francis, revenit de la Birmingham cu o trăsură închiriată, m-am ridicat de pe scaun şi m-am repezit afară.

Doi bărbaţi complet necunoscuţi coborâră din cupeul cafeniu-deschis. Purtau nişte uniforme închise la culoare, cu epoleţi roşii şi chipiuri militare. Când se apropiară, îşi scoaseră caschetele.

- Domnul Malbis este acasă, doamnă? Mă luaseră drept soţia lui, fără îndoială.

- Nu, este plecat cu treburi. Ce doriţi de la el, la ora asta?

- E o poveste mai veche, doamnă ...

- Spuneţi-mi despre ce este vorba. Simţeam umezeala pietrişului, dar n-am schiţat nici un gest de a mă întoarce în casă, sau de a-i invita înăuntru - cei doi aveau un aer vizibil oficial, mai înspăimântător decât toate acuzele doctorului Cant.

- Ei bine, spuse cel mai vârstnic dintre poliţişti, ploaia de astă-noapte a scos la iveală un cadavru, pe şantierul noii staţii de cale ferată din York.

Am fost străbătută de un frison, de parcă m-aş fi aflat dintr-o dată în faţa Morţii.

- Şi ce legătură poate avea asta cu domnul Malbis, vărul meu? am întrebat sovăitor.

Cei doi schimbară priviri stânjenite, apoi vârstnicul vorbi din nou:

- Ă ... cadavrul, domnişoară; se găsea într-un container; un fel de butoi sau hârdău.

- Şi?

- Păi, acest recipient poartă iscripţia: „G. & F. MALBIS COMPANY, YORK”. Aşa că trebuie să vorbim de urgenţă cu cel care conduce firma acum; să obţinem de la el o listă cu angajaţii. Ancheta în desfăşurare are nevoie de asemenea informaţii. Legistul care a examinat cadavrul a descoperit semne de ... ă ... violenţă. Prin urmare, este vorba de crimă. Domnul Malbis ar putea fi în măsură să arunce o rază de lumină asupra afacerii. Am

prefera să nu aşteptăm până la deschiderea biroului său din Micklegate.

L-am auzit pe Charles Cant ieşind din casă. Vorbi din cadrul uşii:

- Domnisoară Malbis, cred că ar fi mai bine să-i invitaţi înăuntru pe poliţisti.

Cei doi părură usuraţi să-l vadă si intrară în hol, repetând povestea mai în detaliu. Cadavrul avea o vechime probabilă de cam un an, declarară ei, se conservase foarte bine si prezenta semnele unei lovituri puternice, la baza craniului. Bărbatul avusese probabil cam treizeci si cinci de ani, purta haine marinăresti, dar nu avea asupra sa nici un document. Era foarte blond - aproape bălai - si purta barbă.

Numai eu am observat-o pe Arabella în capătul scării. Suspinând, i-am alergat în întâmpinare, dar ea a început să vorbească, înainte să pot ajunge la prima treaptă.

- Domnilor, cred că-l pot identifica pe necunoscut. Se numeste Jacob van Eeden. A fost amantul meu.

Cu aceste cuvinte, mi-am dat seama că-l implicase decisiv pe Francis, indiferent dacă-si dădea sau nu seama. Aveau să-l aresteze îndată ce ar fi coborât din tren.

Peter, care stătea în picioare în colţul cel mai îndepărtat al holului, reacţionă, venind imediat spre mine. Dar am fugit din calea lui, m-am retras la etaj - pe lângă Arabella - si am alergat în camera mea, încuind usa.

Multă vreme, am rămas zăcând în pat, nemiscată; fără să plâng. Ştiam că Peter era afară. Din când în când, îmi vorbea prin usă, dar nu i-am răspuns.

M-am ridicat din pat la ora zece. Oare trecuseră numai douăsprezece ore de la cosmarul si ţipătul Helenei? M-am aranjat cu grijă, cu miscări mecanice, ca ale unei păpusi, apoi am deschis usa si l-am găsit pe Peter tot acolo. Era tras la faţă din lipsă de somn si m-am simţit îndemnată să-l sprijin - să-l alin si să-i soptesc vorbe de iubire. In loc de asta, am spus:

- As vrea ca Dickon să mă ducă la York, să astept trenul de Birmingham. Poate că am să pot schimba câteva cuvinte cu Francis înainte de ... înainte de a fi ridicat.

-Am să te conduc chiar eu, declară Peter. Totul este pregătit. Vino!

Ajunsi la gară, cei doi poliţisti, însoţiţi de alţi trei bărbaţi, rămaseră
afară, în Queen Street. Peter vorbise cu cel care-i conducea si acesta aprobase din cap, permiţându-mi să intru singură.

Habar n-am câtă vreme am aşteptat pe banca de lemn de lângă casa de bilete, înainte să aud trenul care sosea. Apoi am văzut locomotiva cu coş înalt şi vagoanele, încetinind şi oprind - lumea coborând .

- Francis! Am alergat spre el, cu braţele deschise. M-am oprit brusc. Nu doream să-l ating.

- Caroline, ce drăguţ din partea ta să vii. Bella e ... în regulă? I-am mai cumpărat nişte pastile, să fie acolo.

Priveam fix fizionomia frumoasă, zâmbitoare, a celui care se apleca acum să mă sărute.

- Te aşteptai să fie moartă, Francis? am şoptit. Şi credeai că Jacob van Eeden va rămâne veşnic îngropat?

Ingheţă.

- Ce vrei să spui, Caroline?

- Lucrurile au evoluat altfel, am continuat foarte încet. Otrava pe care o lăsaseşi pentru Bella n-a omorât decât unul dintre cobaii doctorului Cant. Iar inundaţiile din noaptea trecută au adus la suprafaţă trupul lui Jacob - cu toate că Peter a încercat să-l ascundă.

In momentul acela, se retrase puţin; murmură, minunându-se:

- Deci Bella a supravieţuit dozei perfecte; mi-a luat şase luni s-o găsesc! La fel cum a supravieţuit loviturii pe care i-am aplicat-o în Toft Green, când îi aşteptam, pe ea şi pe olandez. Ah, aflasem de câteva luni despre aventura lor; ştiam şi ora exactă stabilită pentru fugă - scrisorile Bellei puteau fi uşor citite de pe sugativele

folosite, sau studiind urmele lăsate pe pagina următoare. Dar nu-mi era suficientă o nevastă lipsă: aveam nevoie de una moartă, ca să fiu complet liber. Iubitul a apărut însă înainte de a fi terminat cu ea, dar a fost prea afectat de ceea ce a văzut ca să se mai apere. I-am mutat corpul doar ca să evit scandalul.

Mi-au trebuit câteva secunde ca să-mi recapăt vocea. I-am spus, gâtuit:

- Francis, afară aşteaptă cei care te vor aresta. Apoi am continuat în grabă: Trebuie să fugi - în străinătate - oriunde. Ţi-am adus toţi banii pe care-i am. Nu-s cine ştie câţi, dar îţi vor ajunge până la casa bunicii Jeanne, la Dieppe. Uite-i, ia-i - fugi cu primul tren care pleacă ...

Ignorând portofelul cu bani pe care i-l întinsesem, privi împrejur foarte liniştit. Chiar salută din cap o cunoştinţă. Apoi mi se adresă:

- Pentru fugă, mi-ar trebui capital, Caro; si ăsta este lucrul care mi-a cam lipsit în ultima vreme, cu jocurile de noroc si toate celelalte. Căsătoria cu tine si fiul pe care mi l-ai fi dăruit eventual mi-ar fi putut aduce averea bătrânului Giles.

- Doar atât am însemnat în ochii tăi? l-am întrebat.

Mă privi din nou cu afecţiunea si blândeţea de mai înainte.

- Nu, spuse el. Intotdeauna am ţinut la tine. Atât personal, cât si ca fiică a lui John - îi eram dator. Cândva a fost o încurcătură cu o fată ... Dar nu mai contează, n-are importanţă. Se întoarse încet si porni, adăugând: Să te gândesti la mine cu bunăvoinţă, Caro. Şi să te porţi frumos cu Helen.

L-am văzut mergând spre iesire, unde-l asteptau oamenii legii: o siluetă elegantă destinată esafodului.

Am închis ochii. Când i-am redeschis, era întins pe pământ, înconjurat de gloată.

Am alergat până la el; m-am aruncat în genunchi, alături, si i-am luat capul pe genunchi. Când a deschis ochii, pupilele erau atât de dilatate încât acoperiseră aproape în întregime albastrul de safir al irisilor. Ii simţeam bătăile puternice si dezordonate ale

inimii. In convulsiile care au urmat, mâna lui a zdrobit un mic flacon gol de sticlă.

Când Peter m-a luat de acolo, eram mânjită de sângele care-i ţâsnise pe gură.

Capitolul 14

„ACASĂ - plec acasă - plec - plec ... „ Mi se părea că asta-mi şopteau roţile trenului, tot drumul de la York la Londra şi, apoi de la Londra până la Newhaven. Mai departe, refrenul fusese preluat de zbaturile vaporului, în vreme ce traversam Canalul spre Dieppe. „Plec - plec . . . ”

Eram bucuroasă să revăd coastele Franţei, după călătoria inopinată, care fusese mai mult o fugă - cu toată lipsa de confort inerentă, dacă m-aş fi putut gândi la aşa ceva.

Dar până acum, când vasul era ancorat în rada exterioară, aşteptând un pilot care să-l conducă până-n port, abia dacă fusesem conştientă de cele ce se petreceau în jur. Dar pilotul urma să vină la bord numai în momentul în care fluxul ne-ar fi permis să intrăm.

Pe covertă, sprijinită de balustradă, priveam locurile familiare ce se ridicau deasupra plajei stâncoase: marea cruce de pe chei, castelul-garnizoană situat pe stânca vestică, hotelurile de pe malul mării, ale căror crainici urmau în curând să-şi strige chemările: *„Mesdames et messieurs, par ici! Vous serez k votre aise”-* făcând reclamă respectivelor case.

Dar eu nu m-aş fi dus în cartierul cazinourilor. Urma să iau o cabrioletă până în zona îmbâcsită cu mirosuri puternice de peşte, unde vechile case cu tencuială acoperită de şipci şi grinzi sculptate se sprijineau una de alta, înghesuite de-a lungul aleilor înguste din Le Pollet.

Femeile de acolo continuau şi astăzi să poarte costumele apretate specifice provinciei, aşa cum făcea şi bunica. Parcă simţeam deja căldura înăbusitoare si zumzetul cartierului, profund diferite de atmosfera Landersului, cu parcul său împădurit si frumuseţea graţioasă a Yorkului din apropiere.

Părăsisem Landers în grabă, a doua zi după înmormântarea lui Francis; fusesem incapabilă să mai suport casa îndoliată, în care străini tăcuţi se perindau într-un sir fără sfârsit - murmurând vorbe de consolare pentru decesul pe care Charles Cant îl

declarase „atac de cord".

Printre necunoscuţii - pentru mine - care se îmbulziseră la Landers, fuseseră părinţii Arabellei, neamuri aparţinând familiei Lee-Sedgwick si prieteni. Printre cei din urmă se număraseră lordul Truon si soţia, pe care-i cunoscusem la Assembly Rooms. De astă dată, erau însoţiţi de fiica lor, Isobel Truon, o tânără remarcabil de frumoasă si de importantă.

Isobel, care ocupase una dintre camerele de oaspeţi pentru a fi, după spusele ei, „cât mai aproape de Bella", îi solicitase din plin atenţia lui Peter. Când nu-i ajuta pe unchiul Giles si pe domnul Lee-Sedgwick la îndeplinirea unor obligaţii legale sau sociale, îsi petrecea tot timpul cu ea.

Mă simţeam prea epuizată de evenimentele săptămânii, pentru a mai intra în competiţie. Asa că m-am retras în singurătate; am petrecut multe ore în cameră, sau am luat-o pe Helen la plimbări lungi, cât mai departe de casă. Urma să n-o mai văd, contrar promisiunii făcute lui Francis, înainte de moarte, fiindcă părinţii Arabellei insistaseră ca ele două să se mute definitiv la Scarborough.

Pentru Bella, era cea mai bună soluţie, desigur, iar ea fusese de acord să scoată Landers la vânzare. In ziua înmormântării, era încă slăbită, desi începuse să meargă ceva mai bine.

Despre ceremonia funerară nu-mi mai aminteam cu precizie decât doliul nepotrivit cu însorita zi de vară. Folosisem o trăsură închisă, trasă de cai cu valtrapuri negre. Bela, Helen si cu mine purtam voaluri cernite si haine de doliu achiziţionate în pripă - abia zăream figurile celor doi bărbaţi asezaţi pe bancheta din faţă, Peter si Giles, purtând de asemenea haine si pălării negre. Speram că nici ei nu-mi observaseră lacrimile, desi cred că Peter era la curent cu plânsul care mă înecase aproape fără încetare, de la moartea lui Francis. Se ţinuse la distanţă, poate din dorinţa de a nu mă inoportuna, dar mai probabil fiindcă o considerase mai atrăgătoare pe Isobel Truon.

Când slujba a ajuns la momentul pomenirii altor membri ai familiei Malbis, morţi de-a lungul vremii, am privit spre coşciugul

lui Francis, care tocmai era ridicat din dricul plin de flori. Coroanele şi jerbele continuaseră să fie aduse la Landers întreaga dimineaţă, fiecare purtând câte o carte de vizită cu chenar negru; umpluseră casa de parfum, predominant fiind cel de liliac. Comandasem un buchet de trandafiri de culoarea topazului, cu dedicaţia: *„De la verişoara Caroline, iubire veşnică”.*

Nimeni n-avea să afle vreodată cât de puternic fusese sentimentul, cu excepţia lui Peter, poate; dar nici el n-avea habar de inelul de sub mănuşa mea. Francis ar fi vrut să-l port şi nu-i putusem refuza această ultimă dorinţă - cu toate grozăviile pe care le făptuise.

Dar acum zăcea onorabil în mormânt - cumva, sinuciderea fusese ascunsă - iar văduva şi fiica nu vor fi afectate niciodată de crimele comise. Autorităţile renunţaseră la ancheta privind circumstanţele morţii lui Jacob van Eeden, din lipsă de probe. Ştiam că Arabella făcuse în secret aranjamente pentru înmormântarea şi piatra funerară ale lui Jacob, precum şi faptul că n-avea să se mute la Scarborough înainte de a participa şi la acea ceremonie funerară, mult mai restrânsă ... Doar Peter avea s-o însoţească, desigur. Rămăsese acelaşi prieten de nădejde.

Şi eu, la fel. Dar dintr-odată, nu m-am mai simţit capabilă să îndur locul, cu doliul pentru Francis, prelungit de ochii lumii - cunoscând adevăratul motiv al tristeţii Arabellei. In afară de asta, pentru moment, nu mai avea nevoie de mine, înconjurată de întreaga familie şi de prieteni. Pe una dintre amice, lady Truon, o auzisem şoptindu-i soţului:

- Cred că Isobel va avea, cât de curând, veşti minunate, dragul meu.

Observasem privirea aruncată în direcţia lui Peter, care conversa cu cei din familia Lee-Sedgwick.

Bagajele mele erau pregătite încă din noaptea precedentă morţii lui Francis. In dimineaţa de după înmormântare, mi-a fost uşor să-l pun pe Dickon să le scoată afară înainte de trezirea celorlalţi, să le încarce în cabrioletă şi să le transport, împreună cu

propria mea persoană, până la gară, la timp pentru a prinde trenul de Londra. Am lăsat o scrisoare afecuoasă pentru Arabella şi i-am trimis Helenei o cutie plină cu cărţi, cumpărate din York; i-am dat doamnei Dean niste bani, recomandându-i să cumpere câte ceva pentru fiecare din membrii personalului. Lui Dickon i-am dat o sumă suplimentară. Trebuia să ducă o scrisoare la hanul Black Swan, în strada Coney, si s-o înmâneze numai personal, domnului Peter Stanbury - chiar dacă asta ar fi însemnat să facă mai multe drumuri.

Scrisoarea pentru Peter era foarte concisă.

„Dragul meu Peter,

S-ar părea că această ultimă, îngrozitoare săptămână nu ne-a mai dat ocazia să discutăm singuri. Ca unul dintre executorii testamentari ai vărului nostru, stiu că ai fost foarte ocupat; atât Bella cât si Giles s-au bazat pe ajutorul tău în îndeplinirea unor obligaţii sociale inerente momentului. Inainte de a mă întoarce la Dieppe, mi-ar fi plăcut să putem sta de vorbă între patru ochi, oricât de fugitiv, dar a fost imposibil. Totusi, chiar dacă s-ar fi ivit ocazia, poate că n-am fi reusit să ne spunem nimic, fiindcă ultimele evenimente ne-au afectat puternic. Cred că numai din cauza celui acum plecat dintre noi ai încercat să-mi oferi o alternativă.

Iţi mulţumesc pentru amabilitate si grijă. Iţi doresc să ţi se împlinească toate asteptările, atât în ţară cât si în străinătate.

Cu toată dragostea, verisoara ta,

Caroline Malbis”

Acum, sprijinită de balustradă, mă întrebam dacă Peter primise scrisoarea. Sau dacă-mi simţise lipsa în vreun fel, ţinând seamă de preocupările sale si de onorabila Isobel ...

Pe mal, fusese ridicat steagul alb, indicând că nivelul apei crescuse suficient ca să putem ajunge la debarcader. Pilotul, cu sapcă rosie si cămasă albastră, se urcă la bord. Ancora fu ridicată si pornirăm din nou; spre sud, în inima orasului Dieppe.

Mi-am spus că revenisem acasă - *acasă* ... Numai că am

simţit-o cu adevărat doar când am avut sub ochi promontoriul înalt, înverzit, pe care obisnuiam să ies cu tata, în căutarea plantelor si peisajelor. In acel moment, intensa mea senzaţie de solitudine a început să cedeze.

***

Următoarele trei zile, abia am scos nasul din casa bunicii. Aveam foarte multe lucruri de povestit - dar Jeanne a dat tonul, fiindcă avea vesti despre mariajul fericit al Josettei cu Henri si o groază de alte evenimente - majoritatea locale; prin contrast, devenisem excesiv de tăcută, dezamăgită, conversaţia cerându-mi mari eforturi.

Aşa că am lăsat-o să vorbească, în vreme ce lucram împreună în casă sau în curte; de multe ori, nici n-o prea auzeam. Nu luam seama nici la gălăgia înconjurătoare, venind din camerele de la etaj, ocupate acum de vilegiaturişti, sau de la vecini. Când aveau să plece, la sfârşitul lui august, urmau să fie înlocuiţi de inginerii căii ferate, pentru iarnă.

- Totuşi, nu prea ştiu ce să zic, spuse Jeanne, frecând oalele cu elan, în curtea unde tufişul de lavandă continua să se lupte pentru supravieţuire. Habar n-am dacă această cale ferată va fi gata vreodată! Au apărut alte greutăţi, poţi crede? Certuri, lipsă de fonduri; continuă în felul ăsta de nu ştiu câţi ani. Iar noi rămânem dependenţi de drumul lung şi încet, cu trăsura.

Ştergându-i vasele, gândul mi-a zburat la înfloritoarea reţea de căi ferate din Anglia şi la eficienţa cu care se lucra în York, la construirea staţiei din Tanner Row. In dimineaţa plecării mele, zărisem grinzile de metal prinse deja în betonul care acoperea Toft Green. Mi-am amintit cortul în care discutasem cu Peter; tranşeea în care lucraserăm unul lângă celălalt; braţul lui cuprinzându-mi umerii, talia; mâinile care-mi prinseseră gleznele; cămaşa lui adânc despicată ...

Jeanne îmi luă prosopul din mână.

- *Chérie,* spuse ea cu blândeţe, ştii că nu prea ai ce face aici,

ajutându-mă să ţin pensiunea - nu, lasă-mă să termin înainte de a protesta. Locul tău nu este aici. A fost perfect pentru mine şi maică-ta, dar nu şi pentru tine. In tine sălăşluieşte prea mult din firea tatălui tău, ca Le Pollet să ţi se potrivească. In adâncul inimii, John a dorit mereu să se întoarcă în Anglia. La fel stau lucrurile şi cu tine, nu-i aşa?

Perspicacitatea ei sparse zidul de tăcere cu care mă împresurasem.

- Da, bunică Jeanne - numai că nu mă pot întoarce acolo.

Am început să plâng; pe tăcute la început, apoi suspinând pe umărul ei puternic, coplesită de disperare. Cât de pustie îmi era viaţa; Francis murise - casa fusese vândută - Peter era nepăsător! Nu-mi trimisese nici un răspuns. Poate că nici nu-mi simţise lipsa, alături de Isobel. Totusi, pe zi ce trecea, mă gândeam la el tot mai des; îl vedeam cu ochii minţii mai clar decât pe cei prezenţi; îi auzeam vocea. Şi durerea copilărească, stârnită cândva de Francis, îmi revenise în piept; o suferinţă fără leac, pentru Peter.

Jeanne mă conduse în bucătăria umbroasă si mă aseză la masă, în vreme ce pregătea o infuzie calmantă.

- Din cauza vărului mort? întrebă ea, turnând apa fiartă peste ingredientele din cană.

- Parţial. Mi-am sters ochii, dar lacrimile continuau să curgă. L-am iubit pe Francis, bunico. Probabil fiindcă era un Malbis. Nu-i povestisem nimic. Acum însă, am început să-i relatez o parte, ca să poată înţelege cât eram de sfâsiată.

Ea continua să amestece băutura, pe gânduri.

- Tatăl tău l-a iubit întotdeauna pe Francis, spuse ea, dar a existat si pasiunea lui pentru Josette, cu totul diferită. In viaţă apar o mulţime de iubiri, *ma petite.* Există acum vreun bărbat care să-ţi placă într-adevăr - lângă care să vrei să-ţi petreci viaţa, cu care să faci copii?

Mi-am sprijinit obrazul pe mâinile încrucisate si am răspuns fără vlagă:

- Mai întâi, mi-a fost greu să decid - între Francis si Peter. Acum înţeleg că l-am admirat întotdeauna pe Peter, m-am putut încrede în el si m-a atras în toate felurile ... numai că, e prea târziu. Cred că o să se însoare cu o lady, de care părea foarte atras. Părinţii ei sunt prieteni vechi ai familiei Arabellei. I-am auzind vorbind despre o eventuală logodnă a fiicei lor.

Jeanne îmi aseză în faţă cana plină cu ceai de plante.

- Peter ţi-a propus să te măriţi cu el? întrebă ea fără ocolisuri.

Am sorbit din lichidul fierbinte. Avea gust de lacrimi.

- D-da. Dar numai ca să mă salveze din braţele lui Francis. Acum, nu mai este necesar - adică, fapta lui cavalerească. I-am lăsat o scrisoare în care-i mulţumeam pentru grija arătată. Nu mi-a răspuns, desigur. Aşa că s-a terminat. Nu mai am cum să mă întorc în Anglia, bunico - amintirile şi părerile de rău mi-ar fr nge inima.

Dintr-o dată, mi-a venit în minte cu mare claritate o frază citită cândva: „Am supravieţuit unui cutremur, dar nu mai sunt în stare să regăsesc locul unde trăiam cândva". Aşa şi cu mine. Mi-am prins din nou capul în mâini şi am reînceput să plâng.

Jeanne veni în spatele meu. Mă bătu pe umerii încovoiaţi.

- Dacă vei continua în felul ăsta, declară ea, ai să-ţi urâţeşti trăsăturile. Ah, ştiu că-ţi spui că nu mai contează - acum, nimic nu poate fi mai important ca plânsul. Dar necazurile trec; iar femeile vor să-şi recapete frumuseţea. Suflă-ţi nasul şi termină-ţi infuzia.

M-am supus ca un copil şi ea a continuat:

- Trebuie să pleci pentru o vreme, oriunde; îţi trebuie o schimbare de peisaj. Voi răspunde la scrisoarea sosită ieri de la Josette. Am să-i anunţ că te duci să-i întâlneşti în Val de Loire ...

- Ah, nu!

- Ba da. Amândoi doresc să te vadă; şi până acum, probabil că au ajuns la moşia de pe valea Loirei, unde urmează să-şi petreacă vara. Intr-un asemenea mediu, vei cunoaşte oameni de soi - cum era tatăl tău. Asta încercam să-ţi spun: n-am de gând să te ţin aici, la muncă - măritişul cu un pescar fiind singura

perspectivă - sau cu vreun mic funcţionar de la Paris, venit în vacanţă! Căsătoria este o chestiune de şanse, fetiţa mea.

- Dar nu mai vreau să mă mărit, bunico. Exceptându-l pe Peter Stanbury, dar asta nu mai era posibil - decât în cazul că s-ar fi despărţit de Isobel Truon şi m-ar fi cerut din nou de soţie, acum, când oferta n-ar mai fi avut nici o legătură cu Francis. Dar nu-mi răspunsese în nici un fel la scrisoare.

- Totuşi, insistă Jeanne, ai să priveşti în preajmă. Iar asta se va întâmpla într-un mediu favorabil. Nu aici. Folosea un ton hotărât, excluzând orice protest.

Am urmărit-o cum se apleca asupra unui cufăr marinăresc, în care păstra tot soiul de lucruri. Reveni cu o foaie de hârtie, un toc si o sticluţă de cerneală.

- Am să-i scriu Josettei, anunţă ea, că pleci de aici într-o săptămână, ca să-ţi petreci o lungă vacanţă împreună cu ea. Poate, până la sărbătoarea recoltării strugurilor. Apoi tocul începu să se deplaseze harnic pe hârtie.

Ii urmăream eforturile si nu simţeam decât o profundă apatie, chiar si la gândul de a o revedea pe mama. Fie pe minunata vale a Loirei, fie în altă parte, n-avea nici o importanţă. Nu mă încânta perspectiva călătoriei, sau a conversaţiilor. Mă simţeam goală pe dinăuntru, fără viitor. Poate că aveam să mă tot mut de colo până colo, fără vreun scop, căutând mereu dragostea, înţelegerea si comuniunea spirituală pe care începusem să le descopăr alături de Peter.

Incepusem doar, acesta era necazul; relaţia dintre noi nu avusese vreme să se dezvolte si să prindă rădăcini. Asa că-i fusese usor să se lase atras de mostenitoarea familiei Truon atunci când, socată de moartea lui Francis, nu mă arătasem interesată.

Torturându-mă, mă întrebam dacă Isobel reusea să-i trezească aceeasi pasiune pe care o arătase faţă de mine. Oare o cuprindea la fel de autoritar atunci când o săruta? Trebuia să mă obisnuiesc cu ideea că relaţia lor nu era platonică. Totusi, în ciuda

distanţei, gândul la intimitatea lor îmi producea aceeasi senzaţie ca arderea cu fierul încins.

Jeanne avea dreptate. Era preferabil ca, pentru o vreme, să stau cu mama si cu tatăl vitreg. In împrejurimile necunoscute ale văii Loirei, as fi putut să uit de apelativul „verisoara Caroline" si de suferinţele legate de el. Pe malurile Loirei aveam să fiu *„mademoiselle Malbis".*

Jeanne încheie scrisoarea cu o mâzgălitură.

- Poftim, dragă, oftă ea, dar va trebui să pui adresa pe plic, dacă doresti să ajungă la destinaţie. Impinse spre mine uneltele de scris si-mi dictă pe silabe numele mosiei lui Henri Savoyard de lângă Amboise.

Caligrafiind-o, încercam să-mi închipui călătoria de săptămâna viitoare, care avea să dureze cel puţin două zile cu diligenţa. Ce voi simţi oare, prin comparaţie cu optimismul plin de vioiciune cu care mă îndreptasem spre York? Singurul lucru de care voi fi permanent conştientă va fi creşterea distanţei care mă separa de Peter. N-avea de unde să-mi cunoască noua adresă, pe care tocmai o terminasem de scris. O eventuală scrisoare trimisă la Jeanne, mi-ar fi parvenit mult mai târziu, retrimisă - *dacă* ar mai fi ajuns! Gândurile acestea îmi declanşară panica.

Incă o săptămână; doar atât mai puteam trăi cu speranţa. Dacă nu-mi amânam călătoria ...

Ca să previn orice astfel de încercare, i-am scris mamei un bileţel de confirmare şi l-am vârât în acelaşi plic, înainte de a-l sigila. Apoi, scoţându-mi şorţul şi fără să mai pierd vremea spălându-mă pe faţă, m-am dus direct la oficiul de mesagerie şi am plătit taxa majorată pentru urgenţă.

Când am revenit acasă, agale, fără tragere de inimă, Jeanne începuse deja să pregătească masa. M-am uitat la peştele pe care-l prepara şi i-am spus că nu-mi era foame. Nu protestă; se mulţumi să sugereze:

- De ce nu te găteşti cu una din frumoasele tale rochii de la Paris, ca să ieşi la o plimbare? In seara asta, evadează din Le

Pollet; plimbă-te pe plajă; ascultă muzică la vreun cazinou ...

In cele din urmă, la asfinţit, am urcat promontoriul, în aerul răcoros, purtând rochia albă cu floricele liliachii. In spaţiile largi şi înverzite de dedesubt, puteam urmări potecile copilăriei; identificând sipica, limba- mării, hortensia şi celelalte - pe care tata mă învăţase să le desenez, cu detalii meticuloase. Talentul acela urma să rămână veşnic inutil. După cum n-aveam să mai iubesc vreodată ...

Ochii mi s-au întors spre Canal, în direcţia Angliei. Orizontul era ascuns de o ceaţă fierbinte, dar deasupra, pe cerul crepuscular, apăruse luna. Deşi trecută de stadiul de lună plină, continua să pară uriaşă; nu-i lipsea decât o felie îngustă, la fel ca cea văzută la Landers.

Imaginea lunii, ca şi cerul cu norişori roşiatici ce străjuiau insulele britanice, în locul unde apusese soarele cu jumătate de oră în urmă, imi trezeau amintiri de neîndurat. Nu doream să urmăresc de una singură aceste minunăţii care nu făceau decât să-mi reamintească propria izolare. Preferam mizeria respingătoare şi gălăgioasă din Le Pollet.

M-am întors pe propriile urme, apoi m-am oprit, fără să-mi pot crede ochilor. Spre mine înainta cu paşi mari un bărbat ciufulit, urcând panta înierbată cu pasi mari. Părul negru îi acoperea fruntea. Cămasa era deschisă la piept; mânecile suflecate scoteau la iveală niste braţe bronzate, musculoase - care cândva mă mângâiaseră.

Multă vreme, n-am fost în stare decât să ne soptim reciproc numele.

- Caro!
- Peter .

In clipa următoare, eram în braţele lui si ne-am prăvălit împreună pe iarbă. Miresmele verii ne învăluiau, sub cerul linistit al înserării.

- Am crezut că înnebunesc când am constatat că plecasesi.

Vorbea soptit, cu toate că nu era nimeni prin preajmă; buzele lui

îmi provocau fiori de plăcere. Au trecut două zile până ce Dickon mi-a adus scrisoarea. N-a vrut s-o lase nimănui, iar eu am lipsit de la Black Swan de fiecare dată; n-am mai trecut nici pe la Landers. Prima zi am fost obligat s-o petrec în compania profesorului Hoskins - s-a devansat plecarea în Egipt; la mijlocul lunii viitoare.

Am închis ochii si n-am răspuns; mă mulţumeam să-mi umplu nările cu parfumul pielii lui si să-i mângâi spatele, memorând fiecare amănunt al intimităţii noastre, pentru lunile sau anii cât vom fi despărţiţi. Poate că el va uita, dar eu nu .

-Apoi, ziua următoare, continuă el, mi-am petrecut-o la azil, cu Giles.

- Bătrânul este bolnav? Grija mă împinse să mă ridic si să-mi netezesc vesmintele.

Peter râse, prinzându-mă si făcându-mi gestul inutil.

- Nici pe departe. Se pregăteste să se mute la Landers, pe care tocmai l-a cumpărat de la Arabella! Tot personalul a fost păstrat. Iar noi suntem bineveniţi oricând vom găsi timp să trecem pe acolo.

- *Noi,* Peter? Dar ... credeam că - Isobel Truon . ? Vorbirea dezlânată era un ecou al confuziei ce pusese stăpânire pe mintea mea.

- Isobel, spuse el nerăbdător, tocmai s-a logodit cu Rob Lee-Sedgwick. Era vorba despre noi, draga mea Caro; mulţumesc cerului că esti atât de neformalistă. Sper că n-ai să-mi pretinzi anunţuri si logodne interminabile, ca preludiu al nunţii? Indoiala îi întunecă chipul, în vreme ce mă privea în ochi. Nu mai avem suficientă vreme pentru toate astea, înainte de a pleca în Egipt.

- Şi vom petrece luna de miere în cort? am şoptit, cu pretinsă nemulţumire.

- Ei bine, nu - nu chiar. Mă gândeam că am putea sta câteva zile la Paris ... Bunica ta crede că nu va fi nici o problemă să obţin un act de căsătorie franţuzesc. Adineauri, mi-a spus că tatăl tău a reuşit foarte uşor.

Ezita, într-atât de disperat, încât am fost scuturată de un râs

înăbuşit. Crezu că începusem să plâng, iar îmbrăţişarea lui aproape îmi zdrobi coastele.

- Haide, Caro, murmură el, spune da, orice ar fi; asumă-ţi riscul. N-are rost să-ţi petreci restul vieţii în păreri de rău pentru Francis - deşi înţeleg, desigur - şi de la moartea lui, mi-am dat silinţa să-ţi respect dorinţa de singurătate.

Mă sărută, cu atâta blândeţe şi tandreţe încât am fost gata-gata să izbucnesc în plâns cu adevărat.

- Nu-l plâng, Peter, i-am mărturisit, privind spre lună. Mă bucur pentru perspectivele viitorului - o viaţă întreagă de explorat alături de tine, iubitul meu.

Sfâr[it